

Pat Van Wie

IUBIND-O PE LINDSEY

Colecția

Editura ALCRIS

Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

- plata taxelor poștale,*
- reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,*
- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.*

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
VAN WIE, PATRICIA**

Iubind-o pe Lindsey / Pat Van Wie
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Loving Lindsey.
ISBN 973-646-049-5
821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

gianninajollys

PAT VAN WIE

*Iubind-o pe
Lindsey*

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

gianninajollys

Dovedind încă o dată că aceia pe care-i iubim prima oară sunt cei pe care-i vom iubi toată viața, Pat Van Wie ne oferă o poveste de dragoste întru totul satisfăcătoare! Lindsey îl adorase pe cowboyul cu zâmbet drăcesc de când o sărutase prima oară, cu atât de mult timp în urmă, dar se putea ca acel rebel chipeș să fie partenerul, amantul ideal pentru o fată-băiețoi aspră și tandră care se maturizase complet?

Capitolul 1

Will Claxton putea mirosi necazul de la o milă distanță, dar în seara aceea nu avea nevoie să meargă atât de departe. Așezat pe scaunul lui favorit din barul „Pintenu ruginit“, o adăpătoare dărăpănată de la periferia orașului Willowbend, Wyoming, socotea că ringul era gata pregătit pentru o confruntare.

Iarna eliberase ținutul din cătușa ei și se părea că toți văcarii din comitat simțeau nevoia să se dezmoștească. Și aleseseră în acest scop tocmai „Pintenu“. Fumul, muzica zdrăngănitore care se revărsa din tonomat, țacănelile bilelor de pool și râsul răgușit al cowboy-ilor îmbuibăți cu bere anunțau o încăierare pe punctul de a începe. Mai devreme sau mai târziu, careva bețiv avea să se simtă ofuscat de înfățișarea sau băutura favorită a altuia, iar atâta lucru era de ajuns.

Will bănuia că era timpul să-și termine berea și să trag pe dreapta. Până nu începea balamucul.

În clipa următoare, ușa din față se deschise, lăsând să intre un val de aer frigos. Și o femeie.

Înaltă, zveltă, îmbrăcată cu blugi roși și cizme, cu o pălărie trasă peste ochi, arăta mai mult a grăjdar tânăr decât a femeie – un grăjdar pe care-l mâncau palmele.

Își smulse pălăria din cap, plesnindu-și cu ea coapsa suplă, și toate asemănările cu un grăjdar zburară pe ușă afară. Era femeie din cap până-n picioare, de la coama blond-roșcată până la curbele trupului, accentuate de bumbacul și docul hainelor.

Lindsey Baker.

Will își amintea că, și atunci când o văzuse ultima oară, îl frapase același lucru: diferențele dintre fata pe care o cunoscuse cândva – o băiețoaică slăbănoagă care se ținea după el – și femeia de acum. Da, să trăiți, Lindsey se putea preface băiat, ba chiar o făcuse toată viața, dar orice bărbat cu un singur ochi pe jumătate deschis putea să vadă adevărul.

– Bă, a dreacu'...! mormăi Eric, barmanul.

Will era întru totul de acord, deși ar fi fost gata să parieze că Eric definea belelele puțin mai altfel. Lindsey Baker fusese întotdeauna una dintre cele mai dificile persoane de sex feminin pe care le cunoștea Will și bănuia că măcar din punctul *ăsta* de vedere nu se schimbase.

– Ce naiba caută aici? întrebă Will.

Încruntându-se, Eric arătă cu capul spre fundul încăperii.

– Cred că a venit după frate-său...

Will urmări privirea celuiilalt, spre un trio care juca pool. Pe doi dintre jucători nu-i mai văzuse niciodată. Pe al treilea îl cunoștea de-o viață – Stuart Baker, fratele mai mic al lui Lindsey. Will îl observase mai devreme și îl evitase intenționat.

– Și ceilalți?

– Umblăreți, răspunse Eric, rămânând atent la riscul unei confruntări iminente. I-a adus vântul în oraș, acu' două săptămâni. De-atunci, tot agață băieți din partea locului. Pe Baker, mai ales. *Ăsta-și pierde cămașa de pe el...*

Clătină din cap.

– De parcă soră-sa ar mai avea nevoie acum și de alte probleme. Will îi aruncă o privire.
– *Alte probleme?*
– Se pare că a dat ghinionul peste ea, la Silver Creek. Accidente, chestii... Mulți băieți nici nu mai vor să lucreze pentru ea.

Will auzise despre așa-zisele probleme de la ferma Baker, dar le tratase ca pe niște simple zvonuri. Prin zonă, bârfele se răspândeau ca focul prin prerie, vara. Iar când era vorba de familia Baker, oamenii îl țineau pe Will la curent indiferent dacă-l interesa sau nu. Eric, însă, nu era omul care să umble cu vorbe, iar informațiile lui erau de obicei mai corecte decât majoritatea.

Reținând că era bine să se mai intereseze, Will luă încă o înghițitură de bere și o privi pe Lindsey cum pornea prin salon. Bărbații se dădeau la o parte din calea ei, amuțind, în timp ce fata se îndrepta spre fratele său. Will era nevoit să-i admire ținuta plină de încredere feminină calmă, în totală contradicție cu situația în care se afla. O fi arătat ea deplasat într-un bar răpănos, dar asta n-o oprea. Însă, la urma urmei, puține lucruri o opriseră vreodată pe Lindsey Baker. În gimnaziu, fusese mai dură decât oricare dintre băieții de pe terenul de joacă. Iar acum stăpânea una dintre cele mai întinse proprietăți din zonă.

Will se îndoia că vreunul dintre localnici ar fi îndrăznit să se pună cu ea. Cu toții o cunoșteau pe Lindsey și reputația ei. Însă partenerii de joc ai lui Stuart... cu ei, altfel stătea treaba. N-aveai cum să știi de ce erau în stare doi străini neciopliți ca ei.

Will își termină berea, spunându-și că oricum nu era problema lui. Nu datora nimic familiei Baker. Ba chiar, multă lume ar fi spus că lucrurile stăteau tocmai invers. Și-n plus, Lindsey ar fi trebuit să aibă atâta minte încât să nu intre la „Pinten“ ca la ea acasă. Dacă dădea de necaz, ce vină avea el?

– Stuart? se auzi vocea puternică a lui Lindsey, făcând ca toate conversațiile să înceteze. Avem de vorbit.

Stu nu păru să observe că toți ochii din salon se ațintiseră asupra lor.

– Nu acum, surioară, sunt în plină partidă.

Și, cu un zâmbet, se rezemă de masă, pentru a ținti următoarea lovitură.

– Băieții ăștia-mi datorează o grămadă și am de gând să-mi umflu buzunarele.

Ceilalți doi râseră, dar Lindsey nu păru deloc amizată.

Stu lovi bila și rată.

– Fi-ți-ar...!

Partenerii lui gemură cu compasiune batjocoritoare, iar câțiva dintre chibiți râseră nervos.

– Uite, vezi...? murmură Stuart, apropiindu-se de sora lui, pentru a o cuprinde cu un braț pe după umeri. Vezi ce-am făcut, din cauza ta?

Lindsey răspunse ceva neauzit de Will, dar acesta îi simți clar încordarea. Era extrem de nemulțumită. Stuart, însă, nu păreasă observe nimic. Sau, poate, nu-i păsa.

– Auziți, băieți, spuse Stuart. Vreau s-o cunoașteți pe sora mea mai mare, Lindsey.

O apucă de bărbie cu o mână, pe care Lindsey i-o plesni imediat. Chicotind, Stuart o strânse și mai tare lângă el.

– N-o fi ea cea mai marfă iepșoară de p-aiace, da' are snagă. Și știe să conducă o fermă mai bine decât oricare bărbat din câți cunosc. Nu-i așa, Linds?

– Tembelu' dracu'...! mormăi Will. Nu era el în cei mai buni termeni cu Lindsey, dar nu suporta s-o vadă umilită – și mai ales de hahalera de frate-său.

Lindsey se smuci din loc, neluând în seamă comentariile fratelui ei.

– Pauza s-a terminat, Stuart. Mâine avem zi de însemnare a vitelor și am nevoie de tine treaz și cu capul pe umeri. Să mergem.

– Nu pot. Suntem în mijlocul...

– Nu mai sunteți în nici un mijloc, i-o reteză Lindsey.

Și, apropiindu-se de masă, împinse în găurile de pe margini bilele rămase.

– Partida s-a terminat.

Will aproape că izbucni în râs. Nimeni nu putea spune că femeia aia n-avea curaj.

Stuart și noii lui prieteni, însă, nu zâmbeau. Cel mai înalt dintre cei doi străini se proțâpi în fața ei, oprind-o, când Lindsey se întoarse spre ușă.

– Ia-n stai, duduiță. Unde crezi c-o-ntinzi așa...?

Lindsey își ridică bărbia, privindu-l drept în ochi.

– Nu te băga, cowboy. Ne privește numai pe mine și fratele meu.

Individul își trânti în șolduri mâinile cărnoase.

– Ne-ai stricat jocu'. Asta-nseamnă că ne privește pe tine și mine.

Stuart sări imediat în apărarea surorii sale:

– Hai, mă Gus, las-o mai moale. Lindsey are draci, da' n-a făcut-o cu intenție. Nu-i așa, surioară?

– Ba am avut o intenție foarte clară, *Gus*, replică Lindsey, fără s-și lua ochii de la namila din fața ei. Tu și amicul tău sunteți doar doi târâie-brâu, așa că fă bine și dispari. Fratele meu și cu mine plecăm.

Will gemu. Curajoasă, poate – proastă, sigur. Proastă făcută grămadă.

– Frate-tău ni-i dator. Cu caru'. Și până nu plătește, nu mergeți nicăieri, declară Gus, apropiindu-se, într-o încercare evidentă de a o intimida.

Will i-ar fi putut spune că n-avea nici o șansă. Niciodată n-o văzuse pe Lindsey dând înapoi din fața unei provocări. Și, așa cum se așteptase, tânăra nici nu clipi.

– Dă-te la o parte.

– Poți s-aștepți. Da' s-ar putea să găsim noi alt stil de plată...

Și, apucând-o de braț, Gus o smuci spre pieptul lui.

Pe negândite, Will își desprinse picioarele de pe bara taburetului, începând să se ridice.

– Ia labelle de pe mine!

În vocea lui Lindsey se simțea furie, nu teamă, făcându-l pe Will să se oprească brusc.

Ce naiba-l apucase?

Nu el răspundea de Lindsey. Fuseseră prieteni, dar trecuse mult timp de-atunci. Impunându-și să se așeze la loc, se hotărî să-l lase pe Stuart s-o scoată din impas. În fond, el era fratele ei.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Stuart apucă matahala de braț.

– Las-o-n pace, Gus. Am să-ți plătesc.

– Ba cred că mai mult îmi place cum poate să plătească ea. Tu ce zici, Ray? Își întrebă Gus partenerul. Pe sub țintele-astea de cobwoy, eu simt o femeie...

Stuart smuci brațul lui Gus chiar în momentul când Ray, o nevăstuică de om, se amestecă și el în gălceavă. Apucându-l pe Gus de umeri, Stuart îl răsuci în loc. Până să se dezmeticească, Ray îi și trânti un pumn în burtă, urmat de un uppercut la bărbie. Stuart se prăbuși pe podea.

Lindsey scoase o înjurătură furioasă și-și rezezi genunchiul în sus, țintind între picioarele lui Gus.

Râzând, acesta i-l blocă fără greutate.

– Pare-se că m-am ales cu-o mătă sălbatică...!

– Ei, fir-ar...!

Will știa că n-ar fi trebuit să se implice. De ce naiba, când ceilalți nu făceau decât să se foiască pe scaune în timp ce unul de-al lor zăcea grămadă pe jos, trebuia ca tocmai el să facă un pas înainte?

Și mai ales când era la mijloc familia Baker.

– ...să fie! Încheie Will, pornind spre grupul de lângă masa de pool. Nu i-fi plăcut răspunsul la propria întrebare, dar îl știa. Nu suporta să vadă o femeie maltrată, chiar dacă era fiica lui Jeremiah Baker.

– Ai vreo problemă, Lindsey? Întrebă el.

Ochii mari și verzi ai fetei se repezira spre ai lui, iar Will văzu cât de surprinși erau. N-o putea învinui. Probabil îl crezuse ultimul care i-ar fi venit în ajutor. Dar acum era prea târziu ca să-și bată capul cu gândurile lui Lindsey.

– Fă bine și du-te-napoi la bar, îl preveni Gus. Nu-i treaba ta.

Will își încrucișă brațele pe piept, rezemându-se cu un șold pe colțul mesei de pool, în timp ce-l măsura pe celălalt cu privirea. Era masiv. Prea masiv.

– Păi, vezi tu, Gus, uite cum stă treaba...

Probabil că făcuse prostii și mai mari la viața lui – numai că, pe moment, nu-i venea în minte nici una.

– Domnișoara Baker, aci de față, și cu mine, ne cunoaștem de mai multă vreme. Dintr-a-ntâia, mai exact, când mi-a ars una.

Își frecă falca, parcă amintindu-și acea scatoalcă de demult.

– Și cred că asta-nseamnă că e și treaba mea.

Gus își dezveli dinții, urâțindu-se de binelea.

– Pare să fie timpul' s-o-nvețe minte careva.

– N-ai să fii tu ăla.

Will tăcu un moment, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

– Bun. Și-acum, las-o pe domnișoară...

– Will! îl întrerupse Lindsey, privind undeva în spatele lui. Fii atent!

Răsucindu-se în loc, Will se pomeni față-n față cu Ray. Se încordă, gata de atac, când deodată din mulțime apăru Eric, în spatele lui Ray, murmurându-i ceva.

Individul se opri brusc.

Imaginându-și amenințarea lui Eric, Will zâmbi, dând din cap în semn de mulțumire, înainte de a se întoarce din nou spre Gus.

– Și, cum spuneam... las-o pe domnișoară în pace.

O clipă, în ochii lui Gus se zări o licărire de incertitudine, dar imediat expresia i se înăspri. O îmbrânci pe Lindsey într-o parte. Fata se agăță de piciorul mesei de pool, ca să nu cadă.

– Bine, spuse Gus; cu picioarele ușor depărtate și mâinile pe lângă trup, își mișcă degetele ca pentru a spune „prinde-mă dacă ai curaj“. Vrei să faci pe eroul? N-ai decât!

Gus era mai înalt cu aproape un cap decât Will, care avea un metru optzeci. Adăugând la asta o diferență de vreo cincizeci de kilograme, Will bănuia că, în luptă dreaptă, nu prea avea șanse. Dar, în fond, cine spunea că trebuia să fie luptă dreaptă? Cei opt ani la infanteria marină îl învățaseră măcar un lucru: că luptele nu erau *întotdeauna* drepte. În cele din urmă, nu conta decât cine rămânea în picioare.

– La naiba...

Will își trecu o mână prin păr, chipurile stând pe gânduri.

– Se pare că în fața unuia ca tine n-am nici o șansă.

Gus chicoti gros, cu răutate.

– Că bine zici...!

Coborându-și mâna, Will dădu să se întoarcă, dar în schimb apucă un tac de pool. Dintr-o singură mișcare fluidă, se răsuci la loc cu bățul de lemn dur și îl nimeri pe Gus drept în burtă. Un uppercut scurt cu cotul în bărbie, după care îi cosi genunchii cu tacul.

Gus căzu îndesat, dureros, ca unul de gabaritul lui.

În momentul impactului, Lindsey expiră prelung. Mai văzuse destui ca Gus – voinici, răi și imprevizibili. Noroc că Will acționase prin surprindere, altfel ar fi avut mari probleme.

Proptindu-și cizma pe pieptul lui Gus, Will îi îndreaptă spre gât vârful ascuțit al tacului.

– Parcă spuneați că cineva trebuie să se învețe minte...?

Gur înjură, dar amuți la auzul clănțănitului unui închizător de armă cu alice. Toți cei din încăperea se întoarse spre Eric, care păși înainte, cu pușca în mână, împingându-l în fața lui pe partenerul lui Gus.

– Nimic nu se compară cu-o partidă de box ca pe vremuri, ca să însuflețească atmosfera, comentă Eric, zâmbindu-le celor din jur. Dar acum...

Îi făcu semn cu arma lui Gus să se ridice.

– ...cred că-i timpul s-o-ntindeți, băieți.

Will își ridică cizma de pe pieptul lui Gus și făcu un pas înapoi.

Adunându-se pe picioare, Gus îl măsură încruntat, înainte de a arunca o privire veninoasă spre Lindsey.

– O să ne mai întâlnim noi.

Pe Lindsey o străbătu un fior de teamă. Refuzând să-l recunoască, ridică bărbia, cu o privire furioasă.

– Ba eu n-aș prea crede, replică Eric, risipind tensiunea. Cel puțin, nu la mine.

Stătea cu pușca pe braț, dezinvolt ca un crotal gata de atac.

– De fapt, dacă vreunul dintre voi doi, băieți, mai intră pe ușa asta, nu eu am să deschid gura să vorbesc.

Gus mai ezită un moment, apoi se întoarse, pornind primul spre ieșire. Imediat ce ușa se trânti în urma lui și a lui Ray, nivelul sonor crescuse din nou la normal.

Lui Lindsey abia dacă-i venea a crede cât de repede reveniră toți la treburile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Clătinând din cap, se întoarse spre fratele ei. Acesta încerca să se ridice în picioare, iar Lindsey al ajută, cuprinzându-l cu un braț pe după talie.

– Și-a revenit? întrebă Will.

– O să supraviețuiască.

Totuși, Lindsey trebui să-l rezeme de perete, pentru ca să nu alunece la loc. Berea și pumnul în bărbie îl înmuieră ca pe o cârpă.

– Și tu?

Surprinsă, îl privi pe Will. Îngrijorarea din ochii lui negri îi făcu inima să se oprească un moment în loc. Nu era obișnuită ca oamenii să se intereseze de ea – dar, în fond, nici Will nu era fiștecine. Cândva, îi fusese cel mai bun prieten.

– N-am nimic, minți ea.

– Sigur?

Un moment, Lindsey nu răspunse.

De ce trebuise ca tocmai Will să-i vină în ajutor? Întotdeauna o putuse irita doar cu o singură privire. Iar acum stătea prea aproape, privind-o ca și cum l-ar fi interesat sincer soarta ei, ca și cum ea l-ar fi interesat, când Lindsey știa că nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

– Mi-e bine, se încăpățână ea să insiste.

Will nu părea s-o creadă, dar se mulțumi cu atât.

– Ia... o chemă el, trecând lângă Stuart. Să dau și eu o mână de ajutor...

– Nu, mulțumesc.

Făcuse deja destul, mai mult decât i-ar fi convenit lui Lindsey. Venise la „Pintenul ruginit“ furioasă și hotărâtă să-și târască fratele de chică înapoi la fermă. Și când colo, Stuart mâncase bătaie, iar ea fusese maltrată de o ditamai huiduma. Întregul incident o făcea să se simtă prost, însă faptul Will fusese de față și îi sărise în ajutor înrăutățea și mai mult situația.

– O să ne descurcăm noi...

– La fel cum te-ai descurcat cu amicu' Gus?

Era o replică tipică pentru Will, plină de sarcasm.

Lindsey uitase că avea această calitate. Întotdeauna fusese al dracului de țațoș și plin de sine. Tare i-ar mai fi plăcut să-l trimită la plimbare, dar își ținu gura. Nu avea chef de alte scene. Și, în plus, o ajutase...

Cu un zâmbet crispat, Lindsey se îndepărtă de Stuart.

– Te poftesc.

Will își strecură un umăr sub brațul lui Stuart și porni cu el spre ușă. Așteptă până ajunseră aproape de ieșire, pentru a se întoarce spre ea.

– Ce te-a apucat să vii aici așa, singură? o întrebă. Trebuia să trimiți după Stu un ajutor de la ranch.

Lindsey ar fi trebuit să se aștepte că ajutorul oferit nu era pe gratis.

– Îmi rezolv singură problemele, Will.

– Am observat.

Se întoarce spre el. Avea destule pe cap, și fără purtarea nechibzuită a lui Stuart. Numai de-o predică din partea lui Will Claxton nu-i ardea.

– Nu ți-a cerut nimeni să te amesteci.

Un moment, Will îi susținu privirea, iar în ochii lui se învăpăie vechea ranchiună. Aceași ranchiună pe care o observase ultima dată când se certaseră, în noaptea când luase sfârșit prietenia lor.

– Ai dreptate, spuse el într-un târziu. Nu mi-a cerut nimeni.

Aceste cuvinte o cam descumpăniră. Deșteptau prea multe amintiri. Ani de zile îl evitase și abia acum își dădea seama de ce. Nu voia să-și aducă aminte de prietenia care-i legase cândva, nici de noaptea în care aceasta se sfârșise.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Will, dar de-aici încolo Stuart și cu mine ne descurcăm singuri.

– Gus și amicul lui ar putea să mai fie prin apropiere.

Lindsey încercă să zâmbească, deși nu prea avea șanse de reușită.

– N-o să pățim nimic.

Continuând să-l susțină pe Stuart, Will n-o mai luă în seamă, continuându-și drumul. Lindsey nu mai avu încotro decât să-l urmeze, știind cât de încăpățânat putea fi Will când își punea ceva în minte. Și cât de zadarnic ar fi încercat să i se împotrivescă.

Afară, reușiră amândoi să-l urce pe Stuart în camionetă. După ce terminară, Lindsey se întoarse spre Will.

– Ei, cred că-ți rămân datoare.

Will își îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, zâmbind.

– Mda, așa se pare.

– Îți mulțumesc, murmură Lindsey, deși obligația de a rosti aceste cuvinte o ustura îngrozitor. Îmi achit întotdeauna datoriile. Așa că, dacă pot face ceva...

Lăsă fraza neterminată, întorcându-se spre camionetă, nerăbdătoare să scape de el.

– De fapt, spuse Will, oprind-o după nici trei pași, ai putea face ceva pentru mine.

Lindsey se întoarse, privindu-l cu suspiciune. Ceva din glasul lui o prevenea să fie prudentă.

– Ce anume?

– Ai un lucru care-mi aparține.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Chiar nu înțelegi?

Lindsey clătină din cap.

– Ascultă, Will...

– Ferma Claxton, declară el, parcurgând distanța care-i despărțea. Cred că e timpul ca familia Baker să dea înapoi ceea ce-a furat.

Capitolul 2

– Furat...!!!

Lindsey făcu un pas înapoi, gest pe care și-l reproșă imediat.

– Tatăl meu a revendicat pământul în mod legal și de drept!

– A, a fost legal, nici vorbă, se încruntă Will, încrucișându-și brațele pe piept. Dar simplul fapt că un lucru e legal nu-l face să fie și drept.

Obrajii lui Lindsey se împurpurară. Noroc că era întuneric. Îi dădea dreptate lui Will și, deși nu i-o spusese niciodată, în perioada respective îl susținuse în fața tatălui ei. Dar asta nu schimbasesc cu nimic situația. Jeremiah Baker dorise proprietatea Claxton, și o obținuse.

Will păși spre ea, readucând-o la neplăcuta realitate.

– Tatăl meu mai dispunea de un an în care să achite împrumutul.

Lindsey își înfipse unghiile în palme. Era un vechi obicei de-al ei, pe care și-l pusese la punct în școală, pentru a-l împiedica pe Will să observe cât de tare o afecta.

– Tatăl tău murise. Iar tu erai plecat de mult.

– M-am întors. Și așa fi achitat împrumutul. Nu aveam nevoie decât de un an.

– Cine putea ști că aveai să stai pe loc atât de mult timp?

Cuvintele îi își făcură efectul. Și le regretă imediat, de îndată ce văzu expresia vinovată a lui Will. Cu cincisprezece ani în urmă, acesta îi părăsese pe toți: pe propriul lui tată, ferma care de trei generații aparținuse familiei lui, și pe ea.

– Îmi pare rău... începu Lindsey să se scuze. N-am vrut să...

Will o opri cu un gest, pășind înapoi. Vechiul zid dintre ei se înalță la loc, rece ca iarna în Wyoming.

Apoi, vorbind parcă pentru sine, murmură:

– Într-adevăr... cine putea ști...?

– Will, n-am...

– Las-o moartă.

Lindsey ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi. Cu atâția ani în urmă, Will îi părăsese pe toți, dar în cei șapte ani trecuți de la întoarcere se achitase cu prisosință. Deși pierduse pământurile familiei, rămăsese la Willowbend, muncind ca ajutor la fermă oriunde putea. Cu câțiva ani în urmă, se angajase ca șef de echipă la Lazy W, cea mai întinsă proprietate din zonă. În absența proprietarului, ferma se păraginise, până când Will pusese mâna pe ea și o transformase într-un ranch extrem de profitabil.

Ar fi vrut să-i spună că era mândră de el, de ceea ce făcuse. Starea lui se spirit, însă, se schimbase. Cu un moment în urmă, încă mai era cowboyul macho pe care-l cunoscuse dintotdeauna, autoritar, sigur pe sine. Acum, dintr-o dată, părea mai bătrân, mai puțin îndrăzneț. Trecutul îl schimbase, iar Lindsey își dădu seama că, într-adevăr, nu-l mai cunoștea.

Fără o vorbă, se întoarse și se urcă în mașină. Ultimul lucru pe care-l mai văzu, înainte de a pleca din parcare, „Pintenului ruginit“, fu chipul lui Will Claxton: întunecat, aspru și mai atrăgător ca oricând.

* * *

Will o privi pe Lindsey cum se îndepărta.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se urce în propria lui camionetă și să plece acasă, uitând cele întâmplate în seara aceea, I se părea o reacție potrivită cu palma prin care Lindsey îl readusese la realitate.

Jeremiah Baker nu furase ferma Claxton. Will o pierduse. Nu fusese prezent când tatăl lui avusese nevoie de el, iar când se întorsese era prea târziu. Tatăl lui murise, iar moștenirea familiei intrase în proprietatea familiei Baker. Ca de obicei, Lindsey subliniase esența problemei.

Dacă nu l-ar fi durut atât de rău, aproape că ar fi putut să râdă.

Își aminti afirmația lui Eric că ferma ei, Silver Creek, trecea printr-o perioadă ghinionistă. Ani de zile o evitase pe Lindsey și pe ceilalți membri ai familiei Baker: Jeremiah, atâta timp cât mai trăise, și Stuart. Totuși, Will auzise destule lucruri.

Știa despre băutura și jocurile lui Stuart și despre încercările lui Lindsey de a conduce ferma de una singură. Nici una nici alta nu-l surprindea. Lindsey fusese întotdeauna cea mai puternică dintre cei doi frați Baker, dar Will știa că nu putea face numai ea singură totul. Nimeni n-ar fi putut. Ani de zile, Will făcuse economii și planuri pentru a răscumpăra ceea ce pierduse. Socotise că, la vremea când era gata să-i facă lui Lindsey o ofertă, aceasta ar fi fost mai mult decât dispusă să-i vândă o porțiune din ferma care devenise prea mare pentru puterile ei. Dar noua informație, privitoare la un șir de accidente, nu-i dădea pace, așa că intră din nou în „Pinten“.

O oră mai târziu, avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Un lucru, însă, era clar – Silver Creek trecea prin mari probleme. Un moment, Will se gândi să se întoarcă acasă, la Lazy W, și să uite cu totul de Lindsey și dificultățile ei.

Nu era în stare.

În ciuda tuturor celor întâmplate între ei, cândva Lindsey îi fusese cea mai bună prietenă. Deși știa că niciodată n-ar fi cerut ajutorul – și cu atât mai puțin lui – Will plănuia să o ajute oricum. Și, în plus, dacă pierdea ferma, avea să piardă și pământurile lui.

* * *

Zorii zilei se iviră devreme la Silver Creek Ranch. Lindsey se dăduse jos din pat cu o oră în urmă, deși nu dormise aproape deloc. După ce reușise în sfârșit să-l aducă pe Stuart acasă, zăcuse trează ore în șir, neputândd-și alunga gândurile privitoare la un anumit cowboy.

Dracu' să-l ia pe Will Claxton.

Crezuse că reușise să-și lase în urmă slăbiciunea pentru el. În fond, acum era o femeie în toată firea, nu fata stângace care se ținuse după el toată copilăria și jumătate din adolescență. Nu că Will i-ar fi dat vreo atenție – sau, cel puțin, nu în felul pe care l-ar fi dorit ea. Avea de unde alege fete drăguțe, iar Lindsey... Ei bine, Lindsey nu fusese decât „o fată ca toți băieții“.

Apoi Will plecase, și nu-l mai văzuse timp de opt ani. Niciodată nu-l iertase pentru că abandonase prietenia lor fără o singură privire în urmă. La întoarcerea lui, pierderea fermei familiei le compromisese orice șansă de împăcare. De atunci, îl văzuse doar ocazional; într-un oraș mic ca

Willowbend, era inevitabil. se salutau în treacăt, dar Will părea la fel de hotărât ca ea să evite refacerea unor legături mai strânse.

Și-atunci, de ce reapăruse pe neașteptate în viața ei?

Nu-și putea permite asemenea diversiuni – nici măcar pentru o singură noapte. Avea o fermă de condus, o strângere a vitelor de supravegheat, și probleme mult mai importante decât Will Claxton.

În ultimele două luni, Silver Creek căzuse victimă multor accidente. Un timp, Lindsey crezuse că nu era decât un șir de ghinioane. Acum începuse să-și schimbe părerea. După ceea ce găsisese ieri, nu mai putea ignora posibilitatea că cineva încerca intenționat s-o ruineze. Dar cine? Și de ce?

Se gândi la Will. Imediat, alungă ideea.

Știa că Will își dorea înapoi pământul familiei, dar nu-i venea să creadă că ar fi împins la faliment Silver Creek în acest scop. Fuseseră prieteni și vecini prea multă vreme, fermele familiilor lor prosperaseră una lângă alta timp de trei generații. Nu, nu se putea să fie Will. Trebuia să caute în altă parte vinovatul.

Dar nu acum. În acea zi începuse strângerea de primăvară a vitelor, iar Lindsey nu-și putea permite să se gândească la nimic altceva.

Îl găsi pe șeful de echipă, Jim Horns, singur în bucătărie. Bucătăreasa plecase să ajute la căruța bisericii, dar le lăsase biscuiți în cuptor și ouă cu șuncă pe aragaz. Lindsey își umplu farfuria și i se alătură lui Jim la masă.

– L-ai văzut pe Stuart în dimineața asta? întrebă ea.

– Încă nu. Cred că va coborî curând.

Lindsey nu era la fel de sigură. În cele mai favorabile zile ale lui, pe Stuart se putea conta că-și târa picioarele

din loc în loc. După dezmățul de cu seară, era fie mahmur, fie încă beat. Nici nu era sigură care variantă ar fi fost mai rea.

– Dacă nu apare jos până termin eu de mâncat, spuse ea, mă duc după el.

– Nu e nevoie, replică Stuart. Sunt aici.

Lindsey se întoarse spre fratele ei. Acesta stătea la baza scării din jos, arătând cam răvășit. Stăpânindu-și impulsul de a-l dojeni, îl chemă:

– Vină să mănânci. O să-ți faci bine.

Stuart înaintă spre bufet și-și turnă o cafea, înainte de a se instala greoi pe scaun, în fața ei. Lindsey aproape că-i propuse din nou să mănânce, dar se opri. N-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult situația. Și, de fapt, îi înțelegea lipsa poftii de mâncare; și ei îi pierise.

– Ieri am avut încă un accident, spuse ea în schimb.

Fără să răspundă, Stuart sorbi din cafea.

Lindsey își stăpni iritarea față de indiferența lui.

– Gardul pășunii mari a fost doborât la pământ.

– Gardurile se strică tot timpul.

– Țsta a fost tăiat. Și cineva a împins în ravină două duzini de capete.

Stuart o privi scurt, apoi reveni la cafeaua lui.

– O fi fost Claxton...

Lindsey fu cât pe ce să-și scape ceașca din mână, surprinsă și iritată că Stuart exprima tocmai gândul care-i trecuse și ei prin minte.

– Pare-mi-se că s-ar putea să-i pice ceva la afacerea asta, adăugă Stuart.

– Poate, dar...

Lindsey se opri, dându-și seama că fusese gata să-i ia apărarea lui Will. Și de ce, mă rog? Numai fiindcă fuseseră cândva pri-

eteni? Asta se terminase demult, iar ea abia dacă-l mai cunoștea ca om. Recunoscuse atâta lucru, în seara trecută. Și-n plus, era prima oară când Stuart își exprimase o opinie despre recenta serie de accidente. Nu putea trece peste asta cu una cu două.

Chiar atunci observă mâinile lui Stuart. Abia erau în stare să țină ceașca.

– Jim, spuse ea. Ai printre oameni vreunul care știe să lege bine funiile?

Stuart își puse ceașca pe masă, privindu-și încruntat sora. Legarea cu frângerii a vitelor și însemnarea lor cu fierul roșu erau principalele sarcini ale zilei, acordate lucrărilor cu rang superior. Până atunci, înșiși Stuart și Lindsey legaseră funiile, iar Jim le înfierase. Celelalte munci erau împărțite între muncitorii angajați cu normă întreagă și ajutoarele aduse temporar pentru strângere.

– Păi...

Jim îi aruncă o privire lui Stuart înainte de a răspunde.

– Al e dibaci cu funia...

– Bun.

Lindsey se întoarse spre fratele ei.

– Stuart, vreau să pleci călare și să ieși în întâmpinarea cirezii care de pe pășunea de iarnă. Sunt cu câțiva oameni mai puțin, și vreau să mă asigur că vacile ajung cu bine înăuntru.

Un moment, Stuart se uită la ea fără o vorbă, nehotărât. Îl jig-nise, iar asta nu ajuta cu nimic la relația dintre ei, și-așa destul de subredă.

– De ce nu zici ce-ai în cap, Lindsey? replică el. Vrei să mă dai la o parte.

Lindsey se gândi să nege, dar la ce bun? Toți trei știau adevărul.

– Uită-te la mâinile tale, Stu. Tremură ca varga. Azi nu ești în stare să legi nici o frânghie.

Ochii lui Stuart se tulburară de mânie și, un moment, Lindsey crezu că avea să se împotrivescă. Dumnezeu era martor că avuseseră destule conflicte în ultimele șase luni, de la moartea tatălui lor. În schimb, Stuart se ridică de la masă și ieși cu pas anormal de apăsător, lăsând în urma lui o tăcere grea.

– Ești sigură, Lindsey? întrebă Jim.

– Abia se ține pe picioare.

– O să se trezească destul de repede, după ce se saltă în șa.

– Și mahmureala? Plătesc cu ora o jumătate de duzină de oameni în plus. Nu-mi pot permite să-i țin mai mult decât e necesar.

Lindsey se ridică. Îi trecuse toată pofta de mâncare.

– Cu toate celelalte probleme pe care le mai avem pe-aici, nu pot risca posibilitatea ca Stuart să ne facă azi vreo încurcătură.

Jim se încruntă, vizibil nemulțumit de metodele ei. Fusesse șeful de echipă al lui Jeremiah, preluat de la ferma Claxton o dată cu cumpărarea acesteia. Deși rămăsese la fermă după moartea tatălui ei, Lindsey simțise întotdeauna că lui Jim nu-i convenea să lucreze pentru ea.

Porni spre ușă, dar se opri când îl auzi spunând:

– Știi, s-ar putea ca Stuart să aibă dreptate.

Încrucișându-și brațele pe piept, Lindsey se întoarse cu fața spre el.

– În legătură cu ce?

– Cu Claxton. S-ar putea ca el să fi tăiat gardurile alea.

– Nu cred.

Mai bine zis, nu *voia* să creadă.

– De ce? Fiindcă ai fost drăguța lui?

Lindsey abia reuși să-și stăpânească furia.

– Am fost prieteni. Nimic mai mult.

– Nu contează, ridică din umeri Jim, în stilul lui tipic superior. Are destule motive ca să-ți facă neazuri.

Jim și Stuart aveau dreptatea lor. Will voia ferma Claxton; o spusese cu gura lui, în ajun. Ar fi fost o proastă dacă ignora posibilitatea ca el să fi fost la originea problemelor lor.

Fu scutită de alte speculații când în ușa bucătăriei apăru unul dintre lucrătorii tineri.

– Lindsey, ar fi bine să vii puțin până afară. Avem musafiri.

Lindsey aruncă o privire spre Jim, care ridică din umeri. Apoi ieși, urmată de șeful de echipă.

În curte o așteptau vreo doisprezece oameni, călări încă. În fruntea grupului stătea Will Claxton, arătând tulburător de masculin, în șaua unui armăsar Appaloosa mare.

– ‘neata, Lindsey.

Lindsey dădu din cap:

– Will.

Apoi, își impuse să se uite și la ceilalți, înainte de a reveni cu privirea spre el.

– Băieții s-au sculat devreme.

Will zâmbi.

– E ziua însemnării.

Cu brațele încrucișate pe piept, Lindsey îi susținu zâmbetul, arcuind o sprânceană.

– Atunci, ar trebui să fii la Lazy W.

– Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Deși numai Dumnezeu știa câtă nevoie de ajutor avea, mai ales Stuart fiind mahmur, plus toate celelalte probleme care o lăseau cu lipsă de oameni. Dar n-ar fi recunoscut cu nici un chip.

– Sunt sigură că ai destule treburi cu cireada ta proprie.

Will se așeză mai bine în șa.

– Într-adevăr. Dar m-am gândit că ar cam fi timpul să ne asociem. Ambele cirezi s-au înmulțit prea mult.

– Serios?

Propunerea părea cam neașteptată. Și prea convenabilă.

– De ce tocmai acum?

– Ducem lipsă de oameni.

Lindsey nu se grăbi să-l creadă. Ferma lui Will, Lazy W, era cea mai întinsă din împrejurimi, cu o echipă permanentă destul de numeroasă ca să termine strânsul vitelor fără ajutor din afară. Alceva trebuia să fie la mijloc. Oare făcea și asta parte din planul lui Will de a pune mâna pe ferma Claxton?

– Nu cumva are vreo legătură cu discuția noastră de aseară?

– N-am venit decât ca să te ajutăm.

Lindsey ezită.

– Și de ce acest interes neașteptat față de Silver Creek?

Will îi zâmbi cu jumătate de gură, în stilul lui caracteristic.

– Interesul meu pentru Silver Creek nu are nimic *neașteptat*.

– Așa se pare...

Simțind că furia i se învăpăia dintr-o dată, Lindsey se apropie de el. Poate că era, într-adevăr, naivă. Poate că Stuart și Jim aveau dreptate.

– Și nimic nu ți-ar conveni mai mult decât să fiu nevoită s-o vând. Sau, măcar, o parte din ea.

Will nu negă, iar Lindsey rămase cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce continua:

– Nu, mulțumesc. N-avem nevoie de ajutorul pe care ni-l poți da tu.

– Perfect, replică Will, aplecându-se în șa. N-ai decât să-ți lași vitele să hoinărească pe toată pășunea, neînfierate.

– N-ar hoinări pe nicăieri, dacă unii nu mi-ar tăia gardurile.
Will se îndreptă la loc.

– Dacă ai de făcut vreo acuzație, Lindsey, ți-aș propune să te adresezi autorităților.

Lindsey se retrase cu un pas, dornică să ia distanță.

– N-am nevoie de mila ta.

– Ești cea mai încăpățânată...

– Te referi la un schimb cinstit de mână de lucru, Claxton? Îl întrerupse Jim.

Lindsey se întoarse spre omul ei, cât pe ce să-l dojenească pentru că se amestecase. Nu-i plăcea să se bage nimeni în treburile ei, dar nu putea face caz de asta în fața oamenilor, așa că se opri la timp.

Will rămăsese cu ochii spre ea.

– Normal. Imediat ce terminăm aici, aștept ca toată echipa ta să vină la Lazy W.

Luând-o de braț, Jim o trase deoparte.

– Nu-i o ofertă rea, Lindsey...

– Nu te cred, răspuse Lindsey, vorbind încet. Acum câteva minute, îl acuzai că ne-a tăiat gardurile. Și-acum, vrei să lucrezi cu el? Să-i acceptăm ajutorul? N-are nici unsens.

Jim ridică din umeri.

– Dacă e aici, putem sta cu ochii pe el.

– Și cu strânsul cum rămâne? Nu-mi pot permite nici o greșeală. Dacă el e într-adevăr la originea problemelor noastre...

– Suntem aici cu toată echipa. Și el cu a lui. În plus, peste o zi, două, vom fi la Lazy W. N-ar îndrăzni să încerce nimic. Și-apoi, știi bine că avem nevoie de ajutor.

Lindsey făcu un efort să-și păstreze calmul, gândind rațional. Jim avea dreptate. Dacă Will era acolo, îl puteau ține mai ușor sub supraveghere. Și-n plus, oferta avea sens. Toate fermele mai

mici se asociau la strânsul vitelor, punându-și resursele laolaltă, pentru a scurta una dintre cele mai critice munci de peste an. De ce n-ar fi făcut la fel și fermele mai mari, ca Lazy W și Silver Creek?

Totuși, încă mai ezita, deși nu mai prea încăpea nici o îndoială că avea să-i accepte ajutorul. O fi fost ea încăpățânată, dar proastă nu era. Și ducea cu disperare lipsă de oameni, iar Will îi oferise o soluție. Deși îi suspecta adevăratele motive, ar fi fost o prostie să-l refuze.

Reveni spre locul unde așteptau Will și oamenii lui.

– Bine, ne-am înțeles.

Numai că aveau să joace după regulile ei.

– Separăm turma în două ocoluri de însemnare și ne împărțim oamenii între ele.

Zâmbind, Will descălecă.

– Pare perfect.

– Și... adăugă ea, am nevoie de un om priceput le legarea frânghiilor.

Cel mai sigur mijloc de a-l supraveghea pe Will era să stea ea însăși cu ochii pe el. Așa, dacă încerca vreo figură, ar fi observat pe loc.

– Ai pe cineva de care te poți lipsi?

– De mine ce-ai zice?

Lindsey îi observă expresia amuzată din ochii negri și fu cât pe ce să se răzgândească. Acum, însă, era prea târziu.

– Bine, răspunse ea pe un ton neutru. Vei lucra împreună cu mine.

Și, înainte ca Will să răspundă ceva, adăugă:

– Am câțiva oameni care aduc ultimele vite de pe pășunea de iarnă. Ar trebui să ajungă aici în două ore. Trimite-i pe-ai tăi să bea o cafea, până ne pregătim.

Și cu asta, porni să-și înșăueze calul, îndepărtându-se de Will Claxton. Din mers, îi strigă lui Jim câteva instrucțiuni. Trebuia să aprindă arzătoarele cu butan și să pună fiarele la înfierbântat; restul echipei urma să încalece și să scoate taurii din cireadă, pentru a-i închide în țarcuri separate.

Nu observă că Will o urmăse în hambar, până când acesta o apucă de braț, răsucind-o în loc.

– Despre ce naiba era vorba? întrebă el răstit.

Lindsey îi privi tăios mâna, apoi ridică bărbia, susținându-i privirea furioasă.

– Tu să-mi spui mie.

Își smulse brațul din strânsoare, abia stăpânindu-se să-și frece locul îndurerat.

– Tu ești cel pe care-l interesează de multă vreme Silver Creek Ranch.

– Crezi că eu am făcut-o?

În loc de a-i răspunde, Lindsey intră în camera șeilor. Will o urmă din nou și, deodată, hotărârea de a-i accepta ajutorul i se păru o idee foarte neinspirată. Prezența permanentă a lui Will în apropiere ar fi fost, în cel mai bun caz, dificil de suportat. Dar Lindsey tocmai înrăutățise lucrurile și mai mult, insinuând că era responsabil de tăierea gardurilor.

– Un lucru e sigur: ai motive.

– Chiar crezi că m-aș preta la a-ți tăia gardurile sau a-ți strica echipamentele? întrebă Will, proptindu-și mâinile în șolduri. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, să-ți fur transporturile de nutreț?

În timp ce-și lua din cui șaua și căpăstrul, Lindsey observă:

– Se pare că știi destul de multe.

– Le știe toată lumea.

Brusc, Lindsey se opri, privindu-l lung.

– Toți văcarii din comitatul ăsta afurisit știu despre problemele tale, Lindsey.

Lindsey simți un nod în stomac, dar se strădui să-și păstreze o expresie neutră. Will îi bloca ieșirea din cameră, cu o privire de nepătruns. Până și ochii lui, ochii aceia minunat de expresivi, păreau acum complet șterși.

– Aseară, după ce ai plecat de la „Pinten“, începu el, am fost curios în legătură cu ceea ce se întâmplă aici. Așa că am întreat în stânga și-n dreapta.

– Dacă voiai informații despre Silver Creek, puteai să mă întreb pe mine.

– Ce ciudat, Lindsey... Nu știu de ce, mă cam îndoiesc că mi le-ai fi oferit fără ocolișuri...

La asta nu mai avea ce să-i răspundă. Avea dreptate, desigur. I-ar fi spus, și lui și oricui ar mai fi întreat, să-și vadă de treburi. Dar părea să fie prea târziu pentru așa ceva. Veștile despre „accidente“ ei se răspândiseră. Dintr-o dată, Lindsey își dădu seama că cel care încerca s-o ruineze avea șanse de reușită. Zvonurile aveau efecte foarte insidioase. Cum, necum, până la urmă ajungeau să se adeverească.

– Dacă te dai la o parte din drum, spuse ea, poate apuc și eu să-mi înșăuez calul.

Will făcu un pas lateral, lăsând-o să treacă. Dar încă nu terminase. O urmă până în boxa calului.

– N-am să te mint, Lindsey. Vreau Claxton Ranch înapoi.

Lindsey continuă să se uite la ceea ce făcea. Avea în față pielea șeii și spinarea puternică, de nădejde, a iepei.

– Dar ceea ce se întâmplă aici nu e stilul meu, continuă Will. Mai ales tu ar trebui s-o știi.

După ce strânse chinga șeii, refuzând în continuare să-l privească, Lindsey întrebă:

- Și care e stilul tău?
- Vreau să cumpăr ferma de la tine, cinstit și pe față.
- Și dacă n-o vând?
- Orice are un preț, Lindsey.

La asta îl privi în sfârșit, neputându-se stăpâni.

- Nu și oricine, replică ea rece.
- Aici te înșeli.

Și, salutând cu degetul la pălărie, Will se răsuci pe călcâie și ieși din grajd.

Lindsey așteaptă să dispară, înainte de a închide ochii, rezemându-și fruntea de gâtul lucios al iepei. Dorea cu disperare să creadă că Will nu avea nici o legătură cu *accidentele* care se întâmplau la ferma ei, dar nu putea să se amăgească. Știa să recunoască un avertisment, când îl auzea. Will voia Claxton Ranch și era hotărât s-o obțină înapoi.

Din păcate, Lindsey nu putea vinde ferma, chiar dacă ar fi vrut.

Ca de obicei, munca îl făcea pe Will să se destindă.

După tensionata confruntare cu Lindsey, mai ales, avea mare nevoie de o destindere. Îl înfuria faptul că ea îl crede efectiv capabil să recurgă la vandalisme și furtișaguri, pentru a redobândi pământurile familiei. Nu era un infractor. Și-n plus, oricât se supărat pe ea ar fi fost în ultimii șapte ani, răzbunarea nu-i stătea în caracter. Niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău intenționat, și mai ales ea ar fi trebuit să știe acest lucru.

În ceea ce privea munca pentru ea, trebuia să recunoască un lucru: făceau o echipă reușită. Dar, la urma urmei, crescuseră împreună. În diverse momente, împărțiseră între ei toate sarcinile imaginabile la un ranch. Anii trecuseră neașteptat de repede, și din nou erau doar Lindsey și Will, cei mai buni prieteni, luându-se cu plăcere la întrecere.

Și totuși, exista o diferență, una de care Will devenea conștient într-un mod tot mai dureros cu fiecare minut. Lindsey nu mai era o fetiță, o băiețoaică jucându-se și lucrând cot la cot cu băieții. Devenise femeie. Se vedea limpede, în fiecare mișcare: în felul cum strângea șaua între coapse când călărea prin turmă și repera câte un vițel, în felul cum i se mișca bluza pe trup când trăgea de funie, în zâmbetul pur feminin de triumf din clipa când agăța picioarele dinapoi ale animalului. Will se întreba cum de nici unul dintre ceilalți bărbați nu observaseră, de ce nici unul n-o „agățase“ *pe ea*.

Proabil că tocmai din cauza acestei preocupări față de Lindsey nu zări călărețul singuratic care se apropia la galop, până când calul acestuia, cu nările dilatate și coastele palpitându-i, se cabră lângă poartă.

Lindsey terase de frânghie și se îndreptă spre gard.

– Ce e, Jack?

– Lindsey, s-a-ntâmplat un accident... Turma...

Băiatul se opri să-și tragă respirația.

– Ce-i cu turma? întrebă Lindsey ridicând tonul, cu teamă. Ce s-a întâmplat?

– O alunecare de teren... Tocmai când porneau prin trecătoare...

Capitolul 3

Will se lăsă să alunece din șa și apucă de căpăstru calul băiatului, calmându-l cu câteva cuvinte liniștitoare.

– Ușurel, fiule. Vino-ți în fire și spune-ne ce s-a întâmplat.

Băiatul dădu din cap.

– Am pornit la crăpatul zorilor, mânând cireada de pe pășunea de iarnă.

Aruncă o privire scurtă spre Lindsey, continuând însă să i se adreseze lui Will:

– Tocmai ajunseserăm la capătul de nord al trecătorii, când am auzit o explozie. Până să înțeleg ceva, parcă s-a prăvălit tot muntele peste noi.

Lui Lindsey îi fugi tot sângele din față.

– A fost rănit cineva?

Jack clătină din cap.

– Nu, domnișoară. Am avut noroc. Încă două-trei minute, și ne-ar fi prins acolo. Așa, ne-am ales doar cu câteva tăieturi și vânătăi.

– Și vitele?

– Am pierdut câteva. Vreo jumate de duzină, poate. Dar trecătoarea e blocată. A trebui să ocolesc tocmai pe creasta de la sud.

Lindsey închise un moment ochii, zguduită vizibil.

Primul impuls al lui Will fu acela de a o cuprinde cu un braț, dar se stăpâni la timp.

– Bine, Jack... începu el. Așa te cheamă, da?

– Da, domnule.

– Dă-te jos. Ai făcut bine c-ai venit aici așa de repede.

Băiatul descălecă; între timp, Lindsey își regăsise calmul.

– Jack, vreau să te duci cu camioneta în oraș, spuse ea. Vorbește cu șeriful Farley. Îi spui tot ce ne-ai spus și nouă.

– Mergeți și dumneavoastră acolo?

– Povestea asta a durat destul, răspunse ferm Lindsey. Spune-i șerifului că ne întâlnim la locul faptei. Va trebui să ocolească prin capătul de sud al văii.

Jack dădu din cap.

– Bine.

– Vin și eu cu tine, Lindsey, propuse Will.

Privirea ei se repezi spre ochii lui.

– Asta-i responsabilitatea mea, nu a ta.

Will n-avea de gând să se întindă la discuții. N-ar fi folosit la nimic. În veci n-o putea convinge, dar era hotărât să se ducă totuși, cu sau fără acordul ei.

– Eu mă duc.

Lindsey deschise gura să răspundă, tocmai când Jim făcu un pas înainte.

– Du-te, Lindsey, și ia-l și pe Will cu tine.

Furioasă, Lindsey se întoarse spre șeful de echipă, dar acesta continuă:

– N-ar fi bine să te duci acolo singură. Am eu grijă de echipe și am să-l trimit și pe șerif, când sosește.

Era pentru a doua oară când Jim lua atitudine, contrazicând-o. După expresia de pe fața ei, Will își dădu seama că nu-i convenea deloc. În acel moment, însă, îi era recunoscător lui Jim pentru sprijin.

– Ia-o așa, Lindsey, spuse el împăciuitor. Vei putea să stai cu ochii pe mine...

Lindsey mai stătu pe gânduri un moment, uitându-se de la unul la altul. Apoi dădu din cap, aruncând o privire crustă spre Will, înainte de a-i da câteva instrucțiuni lui Jim:

– Orice s-ar întâmpla, echipa de-aici să se ducă la Lazy W imediat ce ați terminat strânsul.

– Voi avea grijă, confirmă Jim.

În câteva minute, Jack se îndrepta spre oraș, cu camioneta, iar Lindsey și Will porneau călare în direcția trecătorii.

Aveau o oră și ceva de mers, iar Will tăcu tot drumul. Nu-i plăcea ce se întâmpla, iar faptul că era acuzat îl încânta cu atât mai puțin. Dar ceea ce-l preocupa cel mai mult era Lindsey.

O privea atent în timp ce călăreau și știa la ce se gândea, căci și el avea aceleași gânduri. Cineva care putuse declanșa o avalanșă deasupra trecătorii prin care treceau oameni și vite era capabil de orice.

Chiar și de crimă.

Când ajunseră la trecătoare, era trecut de amiază. Jack nu exagerase. Drumul era complet blocat de stânci cât omul și bolovani de diverse mărimi. Nu se putea degaja decât cu dinamită, în vreo două zile.

Will se hotărî să urce până pe creastă. Jack spusese că auzise o explozie, iar Will voia să cerceteze locurile. Lindsey, din partea sa, dorea să ajungă cât mai repede la oamenii ei.

Într-un târziu, trecând peste o culme practicabilă numai călare, coborârea pe pășunea de iarnă a fermei Silver Creek. Cândva, acolo fusese hotarul de nord al Claxton Ranch și unul dintre locurile favorite ale lui Will.

Stuart le ieși în întâmpinare. Îi aruncă o privire scurtă lui Will, dar vorbi adresându-se surorii sale.

– Am ajuns aici imediat după avalanșă.

– Toți sunt întregi? întrebă Lindsey.

– Nu e nimic grav, răspuse Stuart. Am pierdut doar o căruță și câteva vite.

– Câte?

În timp ce Stuart înșira pagubele, Will scrută piscurile de pe marginile trecătorii. Voia să ajungă sus cât mai repede și să arunce o privire în jur. Dacă așteptau până la sosirea șerifului, putea fi prea târziu. O furtună neașteptată sau un vânt puternic ar fi putut șterge orice urme.

– Lindsey, du-te să vezi de oamenii tăi, spuse el. Eu mă urc acolo să văd ce mai pot găsi.

Stuart se încruntă.

– Pe tine cu ce te privește?

– A venit să ne ajute, răspuse în mod surprinzător Lindsey. Vin și eu cu tine, adăugă ea spre Will.

– Nu e nevoie. Ocupă-te mai bine de echipă.

– E ferma *mea*, Will.

Will îi susținu privirea un moment și văzu că avea bănuieli. Îl apăraseră în fața fratelui ei, dar de-aici și până la a-i câștiga încrederea mai era mult.

– Ai dreptate, răspuse. E ferma ta. Hai, să mergem.

– Vin și eu, se oferi Stuart.

– Nu, îl opri Lindsey. Tu stai cu turma. Ne întoarcem în vreo oră.

În ochii lui Stuart scăpără o străfulgerare de furie, iar Will se întrebă dacă nu cumva împărțase suspiciunile surorii sale. Pe moment, însă, Stuart îl preocupa cel mai puțin. Cineva avea intenții foarte serioase de a crea greutăți fermei Silver Creek. Dacă nu făceau ceva cât mai repede, putea să se lase cu victime omenesti.

Lăsându-l pe Stuart în urmă, Will și Lindsey porniră pe panta nordică a trecătorii. Urcară călare cât puteau de mult, apoi își priponiră caii și-și continuară drumul pe jos. Într-o jumătate de oră, ajunseră în vârf.

– După ce ne uităm? întrebă Lindsey.

– Nu sunt sigur. După orice care ar putea arăta că azi-dimineață a fost cineva aici. Ia-o tu pe partea asta, iar eu am să cercetez în...

– Nu ne despărțim, îl întrerupse ea.

Will ajunse la capătul răbdării.

– Ce mama dracului, Lindsey, nu eu ți-am ambuscat cireada. Azi-dimineață eram la ferma ta, ai uitat?

Lindsey îl privi sfidător.

– Puteai să pui dinamita înainte de a veni.

Cu mâinile în șolduri, Will mormăi o înjurătură.

– Și de unde să fi știut la ce oră urma să ajungă turma în trecătoare.

Ezitând, Lindsey întoarse capul pentru a privi în altă direcție.

– Haide, Lindsey, o îndemnă Will. Doar mă cunoști. Știi bine că n-aș fi în stare...

– Tocmai asta e, Will, răspunse ea, întorcând din nou privirea spre Will. Nu te cunosc deloc. Nu te *mai* cunosc.

Cuvintele ei îl usturau. Deși, la drept vorbind, n-o putea contrazice. Avea dreptate. În ultimii șapte ani, între ei se acumulaseră multe resentimente. Acum, însă, nimic din toate acestea

nu mai conta. Lindsey avea dificultăți, iar Will trebuia s-o convingă că nu-i era dușman, că problema îi privea pe amândoi.

– Ascultă, spuse el, schimbând tactica, știm amândoi că azi ai avut noroc. Data viitoare când individul ăsta mai încercă ceva, s-ar putea să moară oameni.

Lindsey tresări, dar Will continuă:

– Trebuie să ai încredere în mine, Lindsey.

– De ce? De ce-aș avea încredere în tine?

– Fiindcă...

Tăcu o clipă, căutându-și cuvintele cu care ar fi putut-o convinge.

– Fiindcă ai nevoie de mine. Pentru moment, cel puțin.

Trăsăturile ei erau frământate într-un tumult de emoții, iar Will își dădu seama că se temea – deși numai cineva care o cunoștea bine ar fi putut să observe. N-o putea învinui. Acest ultim „accident“ ridicase enorm miza jocului.

– Bine, Will, se înduplecă Lindsey în cele din urmă. Sunt dispusă să recunosc că, probabil, n-ai avut nici o legătură cu căderea asta de pietre. Și, pe moment, am nevoie de ajutor. Cât despre încredere, însă...

Lăsă fraza neterminată, clătînând din cap.

– Încrederea se câștigă pe merit.

Will oftă și-și mută privirea, apoi dădu din cap, spunând:

– Bine. Cred că mai mult de-atât nu pot cere.

– Nu poți, într-adevăr.

Și, cu aceste cuvinte, Lindsey se îndepărtă.

Will fu cât pe ce s-o urmeze dar, oricât de mult ar fi dorit să clarifice situația dintre ei, nu era momentul. Era nevoie să păstreze ordinea priorităților. Pământurile acelea erau cele asupra cărora trebuia să se concentreze, și descoperirea omu-

lui răspunzător pentru problemele lui Lindsey. Urmau să aibă timp mai târziu și pentru lămurirea disensiunilor dintre ei.

Pornind în direcția opusă, începu să caute urme pe sol. Peste câteva minute, Lindsey îl strigă:

– Will, vino aici!

Se lăsase pe vine lângă niște tufișuri, privind cu atenție pământul.

– Ia uită-te.

Will veni în spatele ei.

– Hmm, cineva a fost cam neglijent pe-aici...

Și, aplecându-se, ridică o sfoară asemănătoare cu o feștilă.

– Să-și pregătească fitilul și să lase bucăți din el pe jos...

Clătină din cap, strecurând corpul delict în buzunarul cămășii.

– Nu mi se pare prea deștept, ce zici?

Luând-o pe Lindsey de braț, o ajută să se ridice în picioare.

– Ți-ai făcut vreun dușman în ultima vreme, Linds?

Pe fața ei se așternu uimirea.

– Din câte știu eu, nu..

– Ce-ai zice de amicul nostru Gus?

Lindsey ridică din umeri.

– Cred că ar fi posibil. Dar, până aseară, nici nu știam de existența lui. Iar accidentele astea se tot întâmplă de vreo două luni încoace.

– Aseară, am aflat că el și celălalt se învârtesc prin oraș de săptămâni de zile. Poate chiar mai mult, preciză Will. Iar incidentul ăsta ar putea să nu aibă legătură cu celelalte. Cu siguranță, e un pas înainte față de tăierea gardurilor și sustragerea transporturilor de hrană pentru vite.

După ce stătu un moment pe gânduri, Lindsey clătină din cap.

– N-are nici un sens. Gus pur și simplu n-a avut timp să pregătească un plan ca ăsta. În primul rând, de unde să fi știut că urma să aducem o cireadă prin trecătoarea asta, tocmai azi? Ar fi avut la dispoziție... cât? Cam cinci ore ca să obțină informațiile și să pună totul la punct? N-aș crede.

Făcu o pauză, lăsându-și privirea să cutreiere marginea prăpastiei, spre trecătoarea blocată.

– Și-n plus, nu cred că accidentele n-au nici o legătură între ele. Ar fi o coincidență prea mare.

Will wea de acord, dar dorise s-o audă spunând-o cu gura ei.

Cineva încerca s-o alunge, s-o facă să piardă Silver Creek Ranch. Avalanșa constituise doar un atac mai direct decât accidentele anterioare. Întrebarea era: de ce? Din dorința de răzbunare, sau pentru a încerca s-o forțeze să-și vândă pământul? Dacă reușea să răspundă această întrebare, ar fi putut deduce cine era vinovatul.

* * *

Printr-un acord tacit, nici unul dintre ei nu pomeni despre fițil când coborâră la poalele muntelui.

Lindsey îl trimise pe Stuart înapoi la fermă cu jumătate din echipă, pentru a ajuta la strângerea și însemnarea vitelor. Stuart protestă, mai ales când Will anunță că el rămânea pe loc, dar Lindsey trecu din nou peste obiecțiile lui. Împreună cu oamenii rămași, Will și Lindsey își petrecură restul zilei adunând vitele răătăcite și căutând alte semne de necazuri.

Spre seară sosi Jim, cu o camionetă plină de provizii și o veste proastă. Șeriful Farley nu putea veni până a doua zi dimineața. Lindsey se hotărî să rămână cu turma și nu se împotrivi când Will

spuse că stătea și el. A doua zi urmau să pornească devreme, ocolind colinele, după ce sosea șeriful și arunca și el o privire.

După plecarea lui Jim, Lindsey porni singură călare spre partea opusă a turmei. Will o lăsă să se ducă și, după un timp, o pierdu din vedere. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră grele pentru ea și, cunoscând-o atât de bine, știa că simțea nevoia să stea un timp singură. Pe când soarele cobora spre apus, Will trimise oamenii la tabără, să ia cina. În timpul nopții aveau să lucreze cu schimbul.

Dar, înainte de asta, el și Lindsey trebuia să stea de vorbă.

Știa unde s-o găsească: așezată pe o ieșitură stâncoasă, Lindsey stătea cu fața spre latura de vest a văii. În gimnaziu, descoperiseră o serie de puncte de sprijin cu ajutorul cărora puteau ajunge pe cornișă. Devenise locul lor secret, unde fugeau ori de câte ori doreau să se ascundă de lumea celor mari.

Când Will apăru lângă ea, Lindsey îl învrednici cu o privire scurtă.

– N-am mai fost aici de ani de zile, spuse el.

De când se întorsese la Willowbend și descoperise că ferma lui trecuse în posesia lui Jeremiah Baker.

– Conducerea unui ranch nu-ți lasă prea mult timp ca să admiri apusul soarelui.

– Într-adevăr.

Se lăsă o tăcere tensionată. Cândva, fuseseră ca un frate și o soră, mai apropiați chiar decât Lindsey și Stuart. Dar trecuse atâta timp... Se schimbaseră prea multe. La naiba, ei se schimbaseră.

– Lindsey, ceea ce-ai spus mai înainte... în sensul că nu mă mai cunoști...

Ani de zile evitase acest subiect. Regretul și vinovăția îl făcuseră să tacă.

– Niciodată n-am vrut să ne înstrăinăm așa.

Lindsey îl privi, încruntându-se.

– La ce te-ai fi așteptat?

În vocea ei nu se simțea nici o acuzație, numai tristețe.

– După tot ce s-a întâmplat...

Will se gândi din nou la ziua când Jeremiah Baker devenise proprietarul fermei Claxton. Voise ca Lindsey să intervină și se certaseră amarnic, spunând amândoi lucruri pe care nu le credeau, cuvinte dureroase, pe care nu le puteau retracta cu ușurință.

– Eram atât de furios...

– Mi-ai cerut să fiu părintoare, să aleg între tine și tatăl meu.

– Știi cât de aproiați erați, voi doi.

Mama lui Lindsey murise când Stuart era încă mic, iar Jeremiah Baker își crescuse singur cei doi copii. Lindsey își adorase tatăl, fiindu-i la rândul ei dragă ca lumina ochilor.

– Mi-a fost alături toată viața. Pe când tu...

Ridică din umeri, mutându-și privirea.

– Tu ai plecat fără să-ți iei măcar rămas-bun. Și, opt ani, nimeni n-a mai primit nici o veste de la tine. După care ai apărut din nou, așteptându-te ca...

– Nu așteptam decât să ai încredere în mine.

Lindsey îl privi și dădu încet din cap.

– Mda...

– Ca acum.

Făcând același gest, Lindsey își mută privirea.

– Am greșit. Și...

Deși știa că trecutul nu se putea îndrepta cu vorbe, Will trebuia să le rostească.

– ...îmi pare rău.

Din nou tăcere.

Într-un târziu, Lindsey vorbi.

– Îți mai amintești noaptea când ne-am făcut tabăra aici?

Suprins de neașteptata schimbare de subiect, Will râse scurt.

– Cum s-o uit? Pentru pozna aia, tata era să-mi pună pielea pe băț. A crezut că profitasem de tine, sau așa ceva...

El avusese șaisprezece ani, iar Lindsey, treisprezece. Până în noaptea aceea, niciodată nu-i trecuse prin minte că cineva ar fi putut interpreta greșit relația dintre ei. Niciodată nu se gândise la ea în felul acela. Pentru el, Lindsey fusese întotdeauna doar... Lindsey... și atât.

– Numai dac-ar fi știut, interveni ea, întrerupându-i șirul gândurilor. Toată noaptea ai oftat după cum-o-chema...

– A, mda, zâmbi Will, amintindu-și. Amy Lou Bentley. Mi-a frânt inima.

Râse din nou.

– Dar n-am oftat niciodată după ea.

– Ha!

– Și tu? întrebă Will, privind-o mirat că abordase acel subiect. Mi se pare că am petrecut destul timp ascultându-te. Mereu plângeai din cauza câte unui băiat care credea că te putea întrece la călărie sau la legatul frânghiilor.

Cu un zâmbet fudul, Lindsey răspunse:

– Nici unul n-a fost în stare vreodată.

– Într-adevăr, fu Will nevoit să râdă. Nu se puteau compara cu tine.

Tăcerea se lăsă din nou, ceva mai destinsă de astă dată. Poate că asta intenționase Lindsey, dezgropând amintirile. Să se simtă iar ca doi prieteni, nu ca niște adversari, cum deveniseră.

Își scoase pălăria și se rezemă de stâncă.

Will își dădu seama că o privea de mult timp, studiindu-i fața cu piele netedă, deschisă la culoare, încadrată de părul ca

flacăra. Se întrebă dacă încă își mai detesta culoarea părului, ca în copilărie. Pe-atunci, Will nu înțelesese ce importantă avea. Cui îi păsa de culoarea părului?

Ce prost fusese! Lindsey avea un păr minunat, roșu ca văpaia soarelui în asfințit.

– Știi...

Lindsey rupsese din nou tăcerea, risipindu-i gândurile.

– Înainte de a pleca, n-am crezut niciodată că aveai să pleci cu adevărat.

Aceste cuvinte îl surprinseseră. Crezuse că îl înțelesese, măcar ea, mai ales ea.

– A, știi că de peste un an spuneai că voiai să te înrolezi în Infanteria Marină, îi explică Lindsey. Cred că nu m-am așteptat s-o faci într-adevăr.

– Știi care era situația între tata și mine. Mereu găseam câte un motiv de ceartă.

De obicei, din cauza fermei. Își amintea clar.

– Nu ne puteam înțelege în nici o privință. Trebuia să plec.

– Știi. Cred că eu doar...

Ridică din umeri, neostenindu-se să termine fraza. Apoi, după un moment, spuse încet.

– Ar fi trebuit să-ți iei rămas-bun.

Will simți regretul învăluindu-l ca o mantie veche și familiară. Existat atâtea lucruri pe care voia să le schimbe, dacă ar fi putut... Iar acesta nu era decât unul dintre ele. Scoțându-și pălăria, o aruncă la pământ și-și trecu o mână prin păr.

– În ziua când am plecat, tata și cu mine ne certaserăm îngrozitor. Ciudat...

Râse scurt, fără chef.

– Nici măcar nu-mi mai amintesc *pentru ce* ne-am certat.

Întoarse capul spre ea, privind-o.

– Dar îmi intrase în minte că trebuia să plec în noaptea aceea, altfel niciodată n-aveam să mai scap.

Ezită, după care adăugă:

– Dar ai dreptate. Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la tine.

După un moment, Lindsey încuviință, întorcând capul în altă direcție.

– Acum nu mai contează.

Will îi puse o mână pe braț.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine.

Îl privi, cu un zâmbet nesigur, iar prospețimea acestuia îl scăldă ca zorii unei noi zile. Îl cuprindea ca strălucirea soarelui de primăvară după o iarnă lungă și geroasă, încălzindu-l până-n adâncul sufletului.

– Ar trebui să zâmbești mai des, spuse el.

Aceste cuvinte spulberară vraja momentului. Zâmbetul lui Lindsey păli și se șterse, în ochii ei ivindu-se teama. Dintr-o dată, Will își dădu seama că o speriasse, iar acest lucru îl uimea. Nu-i plăcea ideea că Lindsey s-ar fi temut. Mai ales de el.

– Nu... începu Will s-o liniștească, prinzându-i între vârfurile degetelor o șuviță de păr rebelă.

Voise numai s-o asigure că nu avea de ce să se teamă de el. În schimb, mâna păru să i se miște din proprie inițiativă, pentru a-i elibera părul des, roșu ca fraga, din banda care-l ținea legat în jurul feței. Voia să i-l vadă răsfirându-se pe umeri, reflectând ultimele raze ale soarelui la apus.

Sub efectul atingerii, ochii lui Lindsey se dilată, verzi și strălucitori, de culoarea ierbii crude primăvara, plini de făgăduiala verii în adâncurile lor. Will simțea nevoia s-o sărute.

Revelația îl răscoli, făcându-l să-și retragă mâna.

– Iartă-mă.

Lindsey își atinse un moment părul, apoi întoarse repede capul.

Will îi privea fața, conștient de încurcătura în care o pusese. Înțelegea ce simțea. O cunoscuse toată viața, și totuși avea senzația că acum o vedea pentru prima oară.

După câteva minute, Lindsey spuse:

– Will, ceea ce-am spus aseară...

Ezită o clipă.

– În legătură cu faptul că nuești destul de constant ca să fi putut salva ferma Claxton...

– N-are nici o importanță, Lindsey.

– N-am vorbit serios.

Will oftă.

– Ai avut dreptate, să știi. Cum ar fi putut să știe tatăl tău, sau oricine altcineva, ce aveam de gând să fac? Lipsisem opt ani de zile...

Făcuo pauză.

– La naiba, nici măcar eu însumi nu-s sigur că mă cunoșteam cu adevărat.

– Știam, răspunse ea simplu. I-am și spus tatălui meu că se înșelase.

Deși îi simțea privirea ațintită asupra ei, Lindsey făcu un efort să rămână cu fața drept înainte. Nu se putea întoarce spre el, nu-i putea privi ochii aceia negri fără a se pierde complet cu firea. Toate vechile ei sentimente la adresa lui ieșiseră din nou la suprafață, zădărând-o, fără a mai avea vechile baricade pe care cândva și le păzise cu atâta strășnicie. Era prea conștientă de prezența lui, așezat alături, cu umerii lați atingându-i pe ai ei, cu picioarele lungi întinse lângă ea.

– Lindsey?

În glasul lui se simțea o întrebare. O întrebare la care Lindsey nu îndrăznește să răspundă.

Apoi, Will o atinse, ușurel, cu degetul sub bărbie, întorcându-i din nou fața spre el. Lindsey nu mai rezistă. Nu putea să mai reziste.

– Îți mulțumesc, murmură el.

– Pentru ce? abia reuși Lindsey să întrebe, cu gâtul înfundat de un nod.

– Pentru că m-ai înțeles. Pentru că crezi în mine.

Ar fi trebuit să-i dea drumul, chiar în acel moment. Ar fi trebuit să-și retragă mâna și s-o lase să se întoarcă la loc.

N-o făcu. În schimb, se jucă din nou cu părul ei și, un moment, Lindsey nu mai putu să respire. Apoi, mâna lui își găsi drumul până înapoia capului ei, făcând-o să simtă tensiunea încolăcindu-i-se în stomac ca o viperă încordată din tot trupul.

Will se pregătea s-o sărute.

Lindsey era la fel de convinsă pe cât de convinsă era că-i știa numele. Și ea dorea același lucru. Lucrul pe care-l visase toată viața. Și totuși, o înspăimânta atât de tare încât îi lua graiul. Dar nu l-ar fi putut opri nici dacă de asta ar fi depins însăși viața ei. Pentru că, în acel moment, nevoia de a-i simți buzele lipite de ale ei era mai mare chiar și decât nevoia de aer.

Capitolul 4

Vrajă. Gura lui Will era vrăjită.

Îi atinse ușurel buzele cu ale lui, ademenind-o să deschidă gura. Încet, sărutul deveni mai profund, gura lui Will căutând-o pe a ei în timp ce o trăgea ușor spre el apăsând-o cu degetele pe ceafă.

Oftând slab, Lindsey se lăsă la pieptul lui.

De-un milion de ori își imaginase clipa aceea – sărutul lui Will, atingerea lui. Fusese subiectul nelipsit al visurilor ei din adolescență. Dar nici o închipuire nu se compara cu realitatea buzelor lui lipite de ale ei. Era blând și poruncitor în același timp, seducând-o cu gura, făcând-o să tânjească după mai mult decât simpla atingere.

Se gândea la toți anii iroșiți, la timpul pe care-l petrecuseră despărțiți, când aveau la îndemână senzațiile acelea puternice. De ce așteptaseră atât de mult? De ce...?

Realitatea năvăli asupra ei ca o viforniță de ianuarie.

Nu putea fi vorba de nimic între ei. Își doreau cu totul altceva, fiecare. Lindsey îl dorise dintotdeauna pe Will, dar el nu-i

arătase nici un interes. N-o mai sărutase niciodată, fiindcă nu se gândea la ea ca la o femeie. Fusese cea mai bună prietenă a lui, ca și cum ar fi fost băiat, nu fată.

Se smulse brusc din brațele lui, adunându-se cu greu pe picioare.

– Ce naiba te-a apucat? se răsti ea.

Will zâmbi, încet, sexy, așa cum îl văzuse făcând cu alte femei.

– Credeam că e evident.

Tachinăria lui o înfurie și mai tare.

– A, fii sigur că e evident!

Își încrucișă brațele pe piept, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Nu-mi vine să cred că ești în stare să te cobori la un nivel atât de josnic.

Will păru sincer surprins. Se ridică în picioare, făcând un pas spre ea.

– Despre ce vorbești?

– Stai pe loc, ridică Lindsey o mână, oprindu-l. Nu vreau să mă atingi.

– Ascultă, nu știu ce te-a supărat, dar...

Nu-l lăsa să terminE.

– Nu încerca să mă duci cu zăhărelul, Will Claxton.

Își mai regăsise cât de cât calmul și, o dată cu acesta, hotărârea de a pune capăt jocului.

– Te cunosc de prea mult timp.

– Haide, Lindsey...

Cu un oftat, Will își trecu o mână prin păr.

– N-a fost decât un sărut, atâta...

– Un sărut și atâta tot!

Auzind nota de isterie din propria ei voce, Lindsey își dădu seama că nu se stăpânea chiar atât de bine pe cât ar fi vrut.

Will își propti mâinile în șolduri, cu o expresie mai întâi frustrată, apoi spășită.

– Ascultă, îmi pare rău. N-am vrut să te necăjesc.

– De ce m-ai sărutat?

Întrebarea păru să-l descumpănească și, un moment, nu-i răspunse. În cele din urmă, clătinând din cap, mărturisi:

– Nu știu. Mi s-a părut că era cazul...

– Așa, hodoronc-tronc? După atâția ani?

– Da. Așa, hodoronc-tronc.

Ochii lui Will se învăpăiaseră de furie, dar Lindsey era prea iritată ca să-i mai pese.

– Și cred că sărutul ăsta n-a avut nici o legătură cu Claxton Ranch...?

Will clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Dumnezeule, Lindsey, doar nu crezi că...

– Te-ai gândit să-ți încerci legendarele farmece cu mine. Să mă înmoi un pic, ca să mă mai gândesc la oferta ta de a răscumpăra pământul.

– Nu-i adevărat.

– Îmi și închipui ce se spune despre mine în oraș: „Săraca Lindsey, singră-singură, acum că taică-său a murit... Numai pe frate-său Stuart îl mai are...”

Râse scurt, amar.

– „Și toată lumea știe că nu-i bun de nimic. Lindsey are nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă.”

– Ești cea mai puțin neajutorată femeie pe care o cunosc, Lindsey...

Will făcu un pas spre ea, cu o expresie încordată.

– Și niciodată n-am spus, nici n-am gândit, altceva.

– Exact, îi susținu ea privirea. Și-atunci, de ce tocmai acum, Claxton? De ce, dacă nu fiindcă ai crezut că m-ai putea seduce, convingându-mă să-ți vând ferma?

Ochii lui negri scăpărată de furie.

– Doar nu poți crede una ca asta.
– Nu pot? Din punctul meu de vedere, aș fi o proastă să n-o cred.

Ocolindu-l, își luă pălăria de jos, unde o scăpase.

– Știi, Will, aproape aș prefera fii tu cel care îmi sabotează afacerile. Cumva, așa ceva ar părea mai cinstit decât ceea ce ai încercat adineaori.

– E o nebunie...

– Vreau să pleci mâine dimineată la prima oră. Ia-ți oamenii și întoarce-te la Lazy W. N-am nevoie de ajutorul pe care mi-l poți da tyu.

– Lindsey...

– Vorbesc serios. Nu pot ține în preajma mea oameni în care n-am încredere. Și se vede clar că ăsta e și cazul tău.

Porni spre marginea cornișei, apoi se întoarse spre el.

– Știi, ai dreptate, accidenteale astea nu sunt deloc în stilul tău. Tu, mai degrabă, preferi să-ți seduci victimele.

* * *

A doua zi, când Lindsey se trezi din somn, Will plecase.

Șeriful Farley apărură spre ora prânzului. Puse câteva întrebări – cam aceleași pe care le formulase și Will în ajun, și-i spuse că avea să cerceteze cazul. Lindsey îl conduse în trecătoare. Așa cum se așteptaseră, acolo nu se mai găsea nimic. Vântul și ploaia din timpul nopții spălaseră toate posibilele urme.

În acel moment, nu mai era nimic de făcut. Șeriful o conduse înapoi la turmă. Ultimele lui cuvinte, înainte de plecare, conțineau un avertisment clar.

– Ai grijă, Lindsey, îi spuse Farley.

După ce șeriful plecă, Lindsey rămase cu turma până când își făcură tabăra la trei kilometri distanță de clădirile principale ale fermei Silver Creek. Apoi, parcurse restul drumului singură, ajungând la fermă spre seară.

Curtea era pustie. Descălecând, Lindsey scoase șaua calului și-l lăsă să alege în voie într-un ocol. Tensiunile din ultimele douăzeci și patru de ore o apăsau și simțea nevoia să-și limpezească gândurile.

Lindsey porni spre hambar, pentru a-și lăsa acolo echipamentul. Întimp ce se apropia de ușa din dos, auzi glasuri răsunând dinăuntru.

– Așa se-ntâmplă când o femeie nu-și știe locul, comenta șeful de echipă, Jim Horns. Ies numai nebunii.

– Nu știi ce să zic, Jim, răspunse alt glas, pe care Lindsey nu-l recunoștea. Mie mi se pare în regulă.

– De unde naiba să știi tu, băiete? Nici nu ți-ai șters cașul de la gură.

Băiatul bombăni ceva neînțeles.

– Crezi că s-ar fi întâmplat ceva din toate astea dacă mai trăia Jeremiah Baker? Crezi că el ar fi permis să-i taie cineva gardurile sau să-i strice echipamentele? Pe dracu'! Mai degrabă e vreun fost iubit gelos. Sau chiar Will Claxton. Cred că i s-a făcut până-n gât de ea – și, sigur, nu numai lui.

Lindsey auzise destul. Era destul de rău că un dușman necunoscut voia s-o ruineze, nu putea permite să înceapă zăzania și printre oamenii ei. Și cu atât mai puțin din partea șefului de echipă, omul pe care se baza cel mai mult.

Intră în cameră.

– Și cine s-ar mai fi putut sătura până-n gât, Jim? Tu?

Cei doi se întoarseră. Băiatul, un ajutor temporar angajat pentru strângere, se înroși ca racul. Jim, însă, o privi drept în

ochi. Lui Lindsey îi trecu prin minte că era posibil să fi fost implicat în toate accidentele care se întâmplau la fermă. Apoi alungă ideea. Ce-ar fi avut Jim de câștigat?

– Eu ar fi timpul să plec, spuse tânărul, salutând-o pe Lindsey cu pălăria.

În urma lui se lăsă tăcerea.

Lindsey nu avea de gând să vorbească. Jim era cel care avea de dat explicații. Dacă putea.

Într-un târziu, șeful de echipă spuse:

– Deci, ai auzit.

– Într-adevăr. Am auzit.

– Poate că e mai bine așa.

Cu brațele încrucișate pe piept, Lindsey îl privi pe omul care zece ani fusese șeful de echipă al tatălui ei, încercând să-i accepte trădarea.

– Îmi pare rău că ești de părerea asta.

– Nu rămân, Lindsey.

Un moment, Lindsey nu putu răspunde.

– Am primit altă ofertă, spuse el. Mă tem că era prea avantajoasă ca s-o las să-mi scape.

– Căutai? Nu știam.

Privirea lui Jim coborî în pământ.

– Pe-aici, lucrurile nu mai stau la fel ca înainte. De când...

O privi din nou.

– Mă rog, de cât s-a prăpădit taică-tău.

– Iar acum, lucrezi pentru o femeie.

Lindsey nu-și putea stăpâni sarcasmul și, în acel moment, nici nu era sigură că voia s-o facă.

– Ar fi putut să fie altfel dacă Stuart...

– Dacă Stuart ce? Dacă el era șeful? râse scurt Lindsey. Mda, probabil că acum am fost deja falșiți, nu doar pe drum.

Jim se arătă din nou încurcat.

– Am să mai rămân săptămâna asta, până se termină strânsul.
– Nu e nevoie, replică Lindsey, străbătută de un val de furie. Adună-ți lucrurile și vino în casă. Am să-ți plătesc ce ți se cuvine și poți pleca.

Și, întorcându-se spre ușă înainte de a spune un lucru pe care l-ar fi regretat, dădu să iasă.

– Lindsey...

Auzindu-i vinovăția din voce, Lindsey făcu un efort să se stăpânească. Se opri, dar rămase cu spatele spre el.

– Cecul va fi gata în cinci minute.

Și plecă grăbită, abia înghițindu-și lacrimile.

N-avea să plângă. A dracului să fi fost înainte de a plânga în fața oricăruia dintre ei.

Afară, nimeri piept în piept cu Will.

– Tu ce naiba cauți aici? se răsti ea, deși niciodată în viața ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva.

Apucând-o de brațe ca pentru a o sprijini, Will răspunse:

– Tocmai am vorbit cu un om de-al tău. Mi-a spus că Jim Horns a primit altă ofertă. Se pare că ai nevoie de mine, la urma urmei.

În timp ce Lindsey îl împingea la o parte, Will zâmbi.

– Pe dracu', replică ea, cu ochii verzi scăpărându-i de furie pe fața încadrată de flăcările părului, ca un înger al răzbunării. Ești ultimul om de care am nevoie.

Și, ocolindu-l, porni spre casă.

Aceea era Lindsey cea pe care Will o cunoștea și o îndrăgea: luptătoarea. Și, după cele pe care tocmai le auzise, avea nevoie de fiecare fărâmbă de curaj.

Will nu-l simpatizase niciodată prea mult pe Jim Horns, deși știa că era un om de nădejde în general și un șef de echipă competent. Numai că întotdeauna îl deranjase ceva la el. Probabil era

vorba de anii în care lucrase pentru tatăl lui Will. Pe-atunci, Will era un puștan foarte arogant, iar Horns nu-l prea înghițise. Însă faptul că o lăsa pe Lindsey în baltă îi dădea lui Will de înțeles că se putea ca antipatia lui pentru Horns să aibă baze mai solide decât râcile din adolescență.

Fără să se grăbească, o urmă pe Lindsey spre casă, intrând în urma ei. O văzu la biroul răposatului Jeremiah Baker, pregătind un carnet de securi.

– Parcă-ți spuseseam că n-am chef să te văd pe-aici, îl repezi ea, fără să ridice privirea.

– Mi-ai spus că vrei ca dimineața să nu mă mai vezi. M-am ținut de cuvânt.

– N-am chef de glume, Will. Ai înțeles perfect ce-am vrut să spun.

– Mda...

Will se așeză într-unul dintre fotoliile uzate din fața biroului.

– Am înțeles... Și m-am gândit serios. Tot drumul până la Lazy W, m-am gândit încontinuu.

– Și-atunci, ce cauți aici?

– Pur și simplu n-am putut, Linds.

Lindsey își dădu ochii peste cap.

– Ce n-ai putut?

– N-am putut să te las singură.

Deodată, Lindsey nu-și mai găsi cuvintele – ceea ce pentru ea era un adevărat miracol. Se întoarse brusc spre birou, pentru a complet cecul. Chiar în momentul când îl rupea din carnet, cu o smucitură furioasă, Jim Horns intră în cameră.

Când îl văzu pe Will, Jim se încruntă.

– Țta ce caută aici?

Lindsey se rezemă de spătar, imitând o poziție pe care Will o văzuse la tatăl ei de-o sută de ori, o poziție amintind într-un mod

nu tocmai subtil cine dădea ordinele. Will nu putea decât să ghicească efortul de care avea nevoie, date fiind împrejurările în care se afla.

– Cred că tocmai ai renunțat la dreptul de a-mi pune o asemenea întrebare, îi răspunse ea lui Jim. Și orice alte întrebări, de fapt.

Un moment, Horns își foi picioarele în loc, ca un școlar recalitrant. Apoi, își mai regăsi o parte din bărbăția dinainte.

– Zece ani de muncă pentru taică-tău îmi dau dreptul. Și obligația.

Făcu un gest spre Will.

– La așa ceva mă refer. N-ai minte deloc, Lindsey. Să aduci... Will se ridică în picioare, față-n față cu el.

– Pân-aici, Horns.

– Will! se răsti Lindsey.

Privind-o, Will îi văzu expresia de avertisment din ochi. Aceea era lupta ei personală, pe care Lindsey dorea s-o poarte de una singură. Will se lăsă pe spate, iar ea reveni cu atenția spre Horns.

– Ai aici tot ce-ți datorez, îi întinse ea cecul, ridicându-se în picioare.

– Lindsey...

Jim făcu un pas înainte și luă hârtia.

– Fir-ar să fie... Nu trebuia să se termine așa.

– Nu, nu trebuia.

Închizând carnetul de cecuri cu o bufnitură sonoră, Lindsey îl privi lung pe Jim, cu o față lipsită de orice expresie.

– La revedere, Jim.

Nici ea și nici Will nu scoaseră o vorbă până când zgomotul ușii din față trântise se auzi prin toată casa. Abia atunci, Lindsey se lăsă în scaun, cu obrajii înroșiți.

– Ce comedie...! murmură ea sarcastic.

Will chicoti. Lindsey o scotea întotdeauna la capăt cu o undă de umor.

– Niciodată nu l-am prea plăcut pe Jim.

– Nici eu, râse ea scurt. Dar lucrase atât de mult pentru tatăl meu...

– Și pentru al meu, îi aminti Will.

Lindsey zâmbi cu jumătate de gură.

– Mda, și pentru al tău...

Un moment, în încăpere se lăsă liniștea. Apoi, Lindsey întrebă:

– Bun – deci, unde rămăseserăm?

– Cred că tocmai te pregăteai să mă zbori iar din fermă, replică Will rezemându-se de spătar, pentru a-i da de înțeles că n-avea de gând să plece nicăieri.

– A, mda. Asta era, nu?

– Ascultă, Lindsey, știu că ești hotărâtă să rezolvi situația asta de una singură...

– Situația? întrebă ea, arcuind o sprânceană.

– Știi, continuă Will pe un ton la fel de sarcastic cu al ei, situația asta cu cineva care îți taie gardurile și declanșează intenționat avalanșe. Cam despre asta ar fi vorba.

– A, asta...

– Mda, asta... Ai nevoie de ajutor. Și chiar și când dorm, sunt un fermier mai bun decât era Jim Horns, sau va fi vreodată.

– Dar ca șef de echipă ești la fel de bun?

Will zâmbi.

– Adică, dacă pot să primesc ordine de la o femeie? Dacă femeia știe ce face... da.

– Știu ce fac, Will.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

După un moment de gândire, Lindsey îl întrebă:

– Și cum rămâne cu munca ta de la Lazy W?
– Am făcut unele aranjamente. Lazy W se poate descurca și fără mine, o vreme.

– Câtă vreme?

– Câtă o fi nevoie.

Lindsey ezită din nou, iar Will aproape că-i putea citi gândurile. Avea nevoie de el și o știau amândoi. Singura întrebare era dacă mândria îi permitea să recunoască acest lucru.

– Nu te pot plăti pentru ceea ce faci la Lazy W, spuse ea în cele din urmă. Ferma nu are nici un fel de datorii, dar toate accidenteale astea ne-au afectat serios. În momentul de față...

Ezită, vizibil jenată.

– ...stăm cam prost cu banii.

Desigur, pasiunea lui Stuart pentru jocuri nu-i ajuta cu nimic, dar Will știa că n-ar fi fost diplomatic să amintească despre acest lucru.

– Nu pentru bani o fac, spuse el în schimb.

Lindsey îl privi nedumerită.

– Atunci, de ce o faci, Will?

Surprins și puțin lezat că mai era nevoie să-l întrebe, Will ezită o clipă.

– Suntem prieteni, Lindsey. Toată viața am fost prieteni.

Ridică din umeri.

– Iar prietenii se ajută între ei.

Se lăsă din nou tăcerea, nesigură, prelungită. Will văzu iar că Lindsey îi analiza cuvintele, întrebându-se cât adevăr conțineau. Într-un târziu, privindu-l, dădu din cap afirmativ.

– Bine, spuse el și din nou urmară câteva clipe de tăcere încordată. Cred că ar fi timpul să-mi pun lucrurile în ordine.

Și se ridică, pornind spre ușă.

- Încă ceva, Will.
Will se întoarce spre ea.
- Asta nu schimbă cu nimic situația. N-am să mă răzgândesc în legătură cu vânzarea unei părți din fermă.
- Mi se pare corect.
- Și nu mai...
- Nu părea în stare să termine fraza.
- Will știa la ce se referea, dar n-avea de gând să-i ușureze sarcina. Voia s-o audă spunând-o cu gura ei.
- Nu mai ce, Lindsey?
- Cum spunei, suntem prieteni. Iar acum lucrezi pentru nimeni. Nu va mai fi nici un fel de...
- Schiță un gest cu mâinile, după care și le îndesă în buzunarele de la spate ale blugilor.
- Vrei să spui că ai prefera să nu te mai sărut?
- Lindsey roși, dar nu-și mută privirea.
- Da, asta vreau să spun.
- La naiba, mare figură mai era! O femeie frumoasă și încăpățânată, ascunsă în niște haine de doc și flanelă. Cum de n-o observase până atunci?
- Bine, am să mă gândesc.
- Se întoarce și porni spre ușă, înainte de a o săruta atunci, pe loc.
- Will...
- Răsucindu-se în loc, Will zâmbi încet, pe când se întreba ce-ar fi făcut Lindsey dacă i-ar fi putut citi gândurile. Sau dacă și el le-ar fi pus în aplicare.
- Nu-mi cere să fac promisiuni pe care nu mi le pot respecta, Lindsey.

Capitolul 5

Lindsey închise ochii, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise. Se simțea ca un vițel care tocmai a invitat o puma la cină. Din păcate, avea nevoie de Will – și nu numai într-un singur sens...

Își amintea clar avertismentul șerifului Farley: *Ai grijă, Lindsey.*

Cumva, nu credea că se referise la Will și la riscul pe care-l reprezenta acesta.

Apariția lui Stuart o readuse la realitate. Venind dinspre hambar, fratele ei se apropia de Will, care-și descărca mașina. Stătură de vorbă câteva minute. Stuart nu părea deloc mulțumit. Încrunțat, aruncă o privire spre casă, îi mai spuse ceva lui Will și porni drept spre ușă.

Lindsey știa ce urma. Se întoarse dinspre fereastră, adunându-și puterile.

Stuart n-o dezamăgi. Năvăli în birou peste doar câteva secunde, fierbând de furie.

– Adineaori am vorbit cu Will Claxton. L-ai angajat în locul lui Jim Horns?

– Exact, răspuse Lindsey, așezându-se la birou. *Știi* că Jim își căuta altă slujbă?

Întrebarea îl luă vizibil prin surprindere, făcându-l să se foiască incomod.

– Știam că nu era mulțumit de felul cum mergea treaba pe-aici...

– Și cine e mulțumit?

– Nu asta am vrut să spun, Lindsey.

– A, uitasem. Pe Jim nu-l interesează că cine știe ce cowboy nemulțumit vrea să ruineze Silver Creek. Problema lui e că locul femeilor e la bucătărie. Ei bine, am o veste pentru tine, frățioare: nu știu să gătesc.

Stuart trecu peste sarcasmul ei – sau, poate, sarcasmul îi trecu lui pe la urechi, fără nici un efect.

– Și ce legătură are asta cu Will Claxton?

Lindsey oftă.

– Vorbeam despre înlocuirea lui Jim.

– Ai fi putut măcar să vorbești cu mine înainte de a lua o hotărâre atât de importantă ca angajarea lui Claxton.

– De ce? În mod normal, puțin îți pasă pe cine angajez, sau ce se-ntâmplă pe-aici, atâta vreme cât tu ai bani destui ca să bei și să joci...

– Ești nedreaptă, Lindsey, începu Stuart să se smiocraie de-a binelea. Ferma asta e pe jumătate și mea.

– Nu tocmai, ripostă Will. Majoritatea acțiunilor îmi aparține mie.

Își regretă cuvintele în clipa când îi ieșiseră pe gură.

Stuart făcu un pas înapoi, lezat și furios.

– Stuart, iartă-mă, ocoli Lindsey biroul, cu mâna întinsă spre fratele ei. Nu trebuia să spun asta.

– De ce? replică el, îndepărtându-se fără a-i lua mâna în seamă. Asta-i adevărul.

– Dacă știam că nu ți-e indiferentă angajarea lui Will, m-aș fi consultat și cu tine.

Stuart râse amar.

– Sigur. Și pe urmă, oricum ai fi făcut numai ce voiai tu.

Lindsey se strâmbă. Fratele ei avea dreptate.

– Ascultă, Stuart...

– Las-o baltă, Lindsey. Treaba e făcută. Și ai dreptate. Mă doare-n cot de tot ce faci tu pe-aici.

Tocmai asta era problema. În adâncul sufletului, Stuart nu era fermier. Toată viața stătuse cu ochii în zare, nu spre pământ. Dacă ar fi fost după voia lui, nici n-ar mai fi avut nimic de-a face cu Silver Creek.

– Cumpără partea mea și poți s-o păstrezi tu pe toată, continuă el.

Lindsey oftă.

– Știi că n-am bani pentru așa ceva.

– Atunci, primește oferta lui Claxton.

Numai dac-ar fi putut. Numai dacă n-ar fi legat-o de mâini tatăl ei...

– Am mai discutat problema asta, și înainte de a fi revenit Will. Nu pot.

– Numai din cauza unei promisiuni tâmpite pe care i-ai făcut-o bătrânului.

Nu se aștepta ca Stuart să înțeleagă. Totuși, încercă să-i explice încă o dată.

– Pământul ăsta e moștenirea noastră. Stu...

Stuart își dădu ochii peste cap.

– Te rog...!

– Bine, deci pentru tine nu înseamnă nimic. Dar a însemnat ceva pentru tata și înseamnă ceva și pentru mine. Pe patul de moarte, tata mi-a cerut să-i promit...

– Nu-mi începe iar cu predica despre cuvântul dat unui om pe patul de moarte. Am mai auzit-o.

Lindsey dădu din cap.

– Atunci, cred că nu mai e nimic de spus.

Un moment, ea și Stuart stătură față-n față, privind-se. Apoi, fratele ei clătină din cap.

– Ascultă, spuse el, am nevoie de un avans din leafa pe săptămâna viitoare.

Schimbarea neașteptată a subiectului o luă complet pe nepregătite.

– Acum trei zile te-am plătit.

– Ei, și? Sunt cam strâmtorat.

Din nou, Lindsey își dori să-și fi ținut gura. În ultima vreme, vorbea tot mai mult fără să gândească. Mai ales când avea de-a face cu fratele ei.

– Nu mai sunt un copil, Lindsey, continuă el, sporindu-i și mai mult sentimentul de vinovăție. Mă privește ce fac cu banii mei. Și-acum, îmi dai avansul ăla sau nu?

Lindsey îl privi, dorindu-și să fi avut tăria de a-l refuza. Dar în ziua aceea fusese prea greu încercată, avusese parte de prea multe confruntări...

– Îți pot da cincizeci de dolari, spuse ea. Asta-i tot ce am.

Stuart luă banii, bombănind tot timpul. Peste câteva minute, Lindsey îl auzi trântind ușa din față și pornindu-și camioneta. Își spuse că avea noroc dacă Stuart se întorcea acasă înainte de crăpatul zorilor.

Lindsey căzu pe pat epuizată, temându-se din nou că n-avea să poată dormi. Un timp, gândurile i se mai frământară cu Will și problemele cu care se confrunta ferma, dar în cele din urmă oboseala o răpuse și adormi.

Îl visă pe Will.

Se plimbau de mână pe o pajiște de munte plină cu flori galbene. Râsetele lor pluteau pe deasupra, strălucitoare ca razele soarelui de vară, iar Lindsey nu fusese niciodată mai fericită. Will se aplecă spre ea și o sărută, atingându-i ușor buzele cu ale lui, ceea ce-i deșteptă o dorință familiară.

Porniră din nou.

Dintr-o dată, Will o luă la fugă, făcându-i semn să-l urmeze. Lindsey alergă după el, încercând să-l prindă. Se împiedică brusc de ceva și începu să cadă...

– *Lindsey.*

Glasul lui plutea în jur, chemând-o. La început întinse mâna spre el, dornică s-o apuce pe a lui, dar și-o retrase în ultimul moment.

– Lindsey, trezește-te.

Se strădui să reziste, nedorind ca acel interludiu să se sfârșească atât de curând. Într-un târziu deschise ochii, clipi, apoi îi închise la loc. Will stătea aplecat asupra ei.

Mâinile lui puternice îi scuturau umerii.

– Haide, Lindsey, trebuie să te trezești.

Cu o tresărire, Lindsey se trezi de-a binelea și se ridică în capul oaselor.

– Ce... ce cauți aici?

Will își trecu o mână prin păr.

– Stuart...

– Stuart? repetă Lindsey, scuturând din cap pentru a și-l limpezi. Ce-a mai făcut?

– E la urgență.

* * *

Will aruncă o privire spre Lindsey, care stătea dreaptă ca un vătrai pe scaunul din dreapta al camionetei. De când porniseră spre spital, nu scosese o vorbă.

– Te simți bine? o întrebă el, stăpânindu-și imboldul de a o cuprinde în brațe.

În loc de a-i răspunde la întrebare, Lindsey se interesă la rândul ei:

– De ce te-au sunat de la spital?

– Nu m-au sunat.

Întrebarea nu-l surprindea. Știusese că, imediat ce trecea peste șocul vestii despre Stuart, Lindsey avea să înceapă cu suspiciunile.

– Eric a dat telefon.

– Eric?

Will îi simți ochii privindu-l dar rămase cu fața drept înaintea.

– Barmanul de la „Pinten“.

– Știi cine e Eric. Ce amestec are el în treaba asta?

– El l-a...

Nu voia să-i spună prea multe. Bănuia că, pe sub calmul aparent, Lindsey abia se mai stăpânea. Dar nu putea să nu-i răspunde la întrebare.

– Eric l-a dus pe Stuart la urgență.

– Asta nu mă lămurește de ce nu mi-a dat telefon nimeni de la spital. Ce-i cu șeriful? A fost anunțat?

– Da, dar...

– Dar ce? Ar fi trebuit să mă sune cineva.

Will ar fi preferat ca Lindsey să tacă, neobligându-l să răspundă la întrebări – întrebări care n-ar fi făcut decât s-o rănească.

– Stuart n-a vrut să-i spună nimic șerifului, răspunse el în cele din urmă. Și...

Ezită din nou, deși știa că nu putea s-o mintă.

– Tot el le-a cerut să nu te sune.

Câteva momente, îi simți privirea îndreptată spre el.

– Stai să văd dacă am înțeles bine, spuse Lindsey, cu o undă de iritare în voce. Cineva l-a bătut pe fratele meu atât de tare încât l-a băgat în spital. Iar el nu vrea să discute cu șeriful.

Will trase adânc aer în piept.

– Cam asta ar fi.

În tăcere, Lindsey privi pe fereastră, spre peisajul întunecat.

Fir-ai al naibii, Stuart!

Dacă n-ar fi zăcut deja în pat la spital, Will tare ar mai fi fost tentat să-l azvârle el acolo. Lindsey n-avea nevoie de așa ceva, tocmai acum.

Peste cincisprezece minute, introduse mașina în parcare micului spital regional din Willowbend și, după ce opri, se întoarse spre Lindsey.

– Te simți bine?

Doamne, parc-ar fi fost o placă stricată. Dar nu știa ce altceva să-i spună. Cu ea, nici una dintre vechile reguli nu părea să se aplice, iar Will nu avea nici cea mai vagă idee care erau regulile noi.

– Mi-e bine, spuse Lindsey.

Miștea, desigur. Numai bine nu se simțea.

Will ezită, apoi dădu din cap și coborî. Lindsey rămase pe loc. Detesta spitalele, și mai cu seamă pe acela.

Cu o expresie îngrijorată, Will îi deschise portiera.

– Lindsey?

Adunându-și puterile, Lindsey coborî cu un zâmbet forțat.

– Hai să vedem în ce belea s-a mai băgat Stuart de data asta.

Înăuntru, încercă să înfrunte amintirile, lăsându-l pe Will s-o conducă. Mirosul pătrunzător de antiseptice, pardoselile albe și reci, tăcerea – toate îi aminteau de luna petrecută acolo, lângă patul de suferință al tatălui ei. Luna dinaintea morții lui.

Și-acum, Stuart. Deși el părea să fie în afară de orice pericol.

Nu-și dădu seama cât de mult se baza deja pe Will, până când ajunseră la ușa închisă a rezervei lui Stuart.

Fără a-l privi, spuse:

– Te rog. Vreau să intru singură la el.

– Ești sigură?

– Da.

Cu un efort de voință, Lindsey deschise ușa și intră. Se opri brusc, dându-și seama că nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru imaginea fratelui ei zăcând într-un pat de spital.

Înconjurat cu tot felul de tuburi și monitoare, Stuart zăcea pe spate, cu un braț în gips, dormind. Sau leșinat. Dar nu asta îi frângea inima. Pe lângă bandajul alb care-i acoperea un ochi, fața lui Stuart era o masă de răni și vânătăi. Dacă n-ar fi știut că aceea era rezerva lui, Lindsey nici nu l-ar mai fi recunoscut.

– Putea să fie și mai rău, spuse un glas bărbătesc.

Surprinsă, Lindsey se întoarse într-acolo. Eric, barmanul de la „Pinten“, stătea într-un colț întunecos, după ușă.

– Are două coaste rupte și un braț fracturat. Și uite cum i-au aranjat și fața.

Nesigură ce rol jucase Eric în toată povestea, preferă să nu-i răspundă.

Tăcerea ei nu păru să-l deranjeze.

– Partea bună e că nu are leziuni interne, continuă barmanul. S-ar fi putut ca o coastă să-i perforzeze un plămân, sau așa ceva. A avut noroc.

Noroc? Când Stuart arăta de parcă l-ar fi călcat în picioare o urmă dezlănțuită?

– Ai văzut cum s-a întâmplat?

– Nu, domnișoară. L-am găsit abia pe urmă. Dacă eram acolo, nu fratele matale ar fi zăcut acum în patul ăsta.

Eric vorbea indiferent, iar Lindsey, amintindu-și cum se descurcase în seara incidentului de la „Pinten“, știi că îl putea crede pe cuvânt.

– Unde l-ai găsit? întrebă ea.

Îi văzu ezitarea pe față. Nu voia să-i spună.

– Te rog, Eric. Vreau să știi adevărul.

– Într-o răpă. În spate la „Pinten“.

– Ai... Ai văzut cine i-a făcut-o?

– Băiatul nu vrea să vorbească. Dar am teoriile mele.

– Și eu.

Se întoarse spre fratele ei.

– Îți mulțumesc că l-ai adus aici.

– Nici o problemă. Acum vă las singuri.

Un moment mai târziu, Lindsey auzi ușa închizându-se încet.

Apropiindu-se de pat, luă mâna lui Stuart. Spre surprinderea ei, acesta își deschise ochiul nebandajat.

– Lindsey.

Numele răsună ca o șoaptă abia auzită.

– Credeam...

Lindsey încercă să-și închidă lacrimile.

– Credeam că dormeai.

– Din când în când... Ce cauți aici?

– Nimeni nu m-ar fi putut opri să vin.

– Le-am spus să nu te cheme.

– Știi, răspunse ea, strângându-l de mână. Dar aici trebuie să fiu.

Stuart oftă, închizând din nou ochiul.

– Nu vreau să stai aici.

Lindsey încercă să nu-i ia în seamă cuvintele usturătoare, deși îi era foarte greu. În ciuda disensiunilor dintre ei, era fratele ei și îl iubea.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă ea, înainte ca Stuart să adoarmă din nou.

Fratele ei clătină din cap.

– Nu contează.

– Ba cum să nu conteze! Nu-i putem lăsa să scape cu una cu două. Spune-mi un nume, Stuart. Te rog.

Când Stuart deschise din nou ochiul, Lindsey îi văzu lacrimile lucind.

– Nu i-am putut plăti.

– De bani era vorba?

Tânărul râse scurt, ca și cum Lindsey i-ar fi pus cea mai prostească întrebare.

– Întotdeauna e vorba de bani.

– Gus a fost? El și amicul lui ți-au făcut asta?

– Trebuia să-mi dai banii, Lindsey... Trebuia să mi-i dai...

Lindsey își simțea inima sfâșiată de vinovăție.

– Îmi pare rău, Stuart.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Și-o șterse cu un gest nervos.

– Îmi pare atât de rău...

Stuart închisese ochiul, iar Lindsey nu știa dacă ațipise, sau doar nu voia să se mai uite la ea.

– Stuart?

Când nu-i răspunse, își dădu seama că adormise.

Rămase până când veni o soră să se ocupe de el. Ieșind, îl văzu pe Will în capătul culoarului, unde discuta încet cu Eric. Se opriră la vederea ei.

– A adormit, îi anunță Lindsey. Sora mi-a spus că n-o să se mai trezească toată noaptea.

Will îi șterse obrazul cu dosul degetelor.

– Ți-ai mai revenit?

Îngrijorarea manifestată de el îi amenința autocotrolul mai mult decât orice altceva.

– Nici o problemă.

Strânse din buze, pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Stuart mi-a spus că l-au bătut din cauză că nu le-a putut plăti datoria.

– Ți-a dat vreun nume? se interesă Eric.

Lindsey clătină din cap.

– Nu. Dar știi cine sunt autorii.

– O să-i găsim, o asigură Will.

Deși încuviință, Lindsey se simțea răătăcită într-un labirint de întrebări vinovate. Unde greșise? Trebuia să fi avut vreo posibilitate de a interveni mai devreme, pentru a-l împiedica pe Stuart să ajungă așa, stâlcit în bătaie, pe un pat de spital.

– Lindsey?

Glasul lui Will îi risipi gândurile.

– Azi după-amiază ne-am certat, răspunse ea, simțind nevoia să explice, deși Will n-o întrebuse. Voia bani.

Pierduse lupta cu lacrimile, dar nu-i mai păsa.

– Și l-am refuzat.

Will o cuprinse cu un braț pe după umeri, trăgând-o lângă el. Lindsey nu se împotrivi. Își îngropă fața la pieptul lui lat, bucuroasă de acea putere pe care știa că ar fi trebuit să i-o refuze. Se simțea bine. Firesc. Și, în acel moment, avea nevoie de el.

– Nu-ți poți găsi nici o vină, Lindsey, spuse încet Will. Stuart a căutat-o cu lumânarea.

Glasul lui era seducător, liniștitor, învăluind-o într-o vrajă mângâietoare.

– Ar fi trebuit să-i dau banii, spuse ea. Atunci, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

– Poate nu în seara asta. Dar, până la urmă, jocurile tot i-ar fi venit de hac.

Știa că Will avea dreptate. Ea nu greșise cu nimic.

I-o spunea logica. Din păcate, sentimentul de vinovăție nu avea nimic logic. Fratele ei zăcea rănit în rezerva de spital, iar ea ar fi putut împiedica acest lucru, dându-i banii pe care el i-i ceruse.

Numai de nu s-ar fi încăpățânat atât de tare să-l țină sub control...

– Vino, am să te duc acasă, o chemă Will.

Fără tragere de inimă, Lindsey se desprinsese din brațele lui.

– Nu, rămân aici.

– Stuart va dormi toată noaptea, și trebuie să dormi și tu. Altfel, mâine nu vei fi bună de nimic.

Will avea din nou dreptate, deși Lindsey nu voia s-o recunoască. În ultima vreme, controlul asupra propriei sale vieți părea să-i scape printre degete tot mai repede, iar ea nu știa cum să-l oprească.

– Bine, spuse în cele din urmă, resemnată să se lase în voia lui Will – cel puțin până la un punct. Dar voi lua camioneta lui Stuart.

Ezitănd, Will aruncă o privire spre Eric.

– Camioneta nu-i aici.

Lindsey aproape că uitase de Eric. Se întoarse către el.

– Unde e?

– Nu știm, răspunse barmanul. Cred că i-au luat-o cei care l-au bătut.

– Șeriful știe?

Scurta tăcere care urmă o înștiință din nou că îi ascundeau ceva. Uitându-se de la unul la altul, Lindsey vorbi rar, ca unor copii care nu înțelegeau prea bine:

– Șeriful știe că cineva a furat camioneta lui Stuart?

Will se strâmbă.

– Stuart a spus că le-a împrumutat-o unor prieteni.

– Ce-a făcut?!?

Nu-i venea să creadă. De ce-i justifica Stuart pe indivizii care-l băgaseră în spital?

– Și, desigur, nu vrea să-i numească pe acei prieteni.

Will oftă.

– Exact.

O apucă de braț, strângând-o încurajator.

– Vom lua camioneta înapoi, Lindsey. Îți promit.

– Cum? Probabil că de-acum sunt deja în comitatul vecin.

– N-aș băga mâna-n foc, replică Eric. Gus nu e prea deștept.

– Deci, știi unde sunt?

Din nou tăcere.

– Spune-mi, insistă Lindsey.

Eric răspunse:

– Gus și amicul lui se învârtesc de vreo două săptămâni pe la vechea casă Schaeffer. S-ar putea să mai fie acolo.

Lindsey cunoștea casa: o femă mică, părăsită, din marginea de est a orașului. Cu vreo zece ani în urmă, după o iarnă foarte aspră, familia Schaeffer își luase lucrurile și plecase. De-atunci, nimeni nu mai auzise de ei.

– Aveți de gând să mergeți acolo, nu-i așa?

Nu era o întrebare – deși, când nici unul dintre ei nu răspunse, Lindsey continuă:

– Asta ce mai e, un fel de cod al tăcerii între bărbați? În patul de-acolo zace fratele meu, iar voi tăceți ca două cloști îndopate. Vreau să știu ce se întâmplă.

Oftând, Will își înfundă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

– Ne gândeam să aruncăm o privire. Să vedem dacă mașina lui Stuart e acolo.

– Și cu ocazia asta să-i aranjați și pe Gus și compania? adăugă Lindsey.

Will nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Lindsey îl cunoștea, știa prea bine ce simț exagerat al onoarei avea, iar Eric nu părea nici el mai breaz. N-aveau să stea cu mâinile încrucișate, atâta vreme cât erau convinși cine-l bătuse pe Stuart.

– Luați-mă cu voi, le ceru ea.

– Nu se poate.

– Am să vin totuși.

– Nu e deloc o idee bună, Lindsey, adăugă Eric. Ai putea să... Lindsey i-o reteză scurt, adresându-i-se direct lui Will:

– Știi bine că am s-o fac, Will Claxton. Am să ajung eu acolo, cu sau fără voi doi.

După un moment, Will spuse:

– Mai bine s-o luăm cu noi.

Eric clătină din cap, dând să răspundă ceva, dar Will îl întrerupse:

– Cu noi, va fi mai în siguranță.

Deși se încruntă, Eric ridică totuși din umeri, resemnat.

– Cum vrei...

Lindsey trase adânc aer în piept. Pentru prima oară în câteva zile, simțea că-și regăsisese cât de cât controlul. Se ducea să-i găsească pe oamenii care-l bătuseră și-l prădaseră pe fratele ei. Și avea de gând să se asigure că nu scăpau cu una cu două.

Capitolul 6

Nimeni nu vorbi în timp ce se îndreptau spre casa Schaeffer, dar Will era foarte conștient de prezența lui Lindsey lângă el. Coapsa ei lungă se întindea alături, atingându-i-o pe a lui din când în când, iar brațele li se atingeau intermitent; toate îi aminteau cât de periculos era s-o aibă aproape.

Contrar temerilor ei, Will și Eric nu urmăreau decât să ia înapoi camioneta lui Stuart. Nimic altceva. Restul aveau să-l lase în seama șerifului Farley. Dar, cu un om ca Gus, situația putea scăpa ușor de sub control, iar Will nu voia să-și facă griji pentru siguranța lui Lindsey.

În sfârșit, ajunseră la ferma părăsită a familiei Schaeffer. Will încetini mașina și stinse farurile.

În întuneric, casa și hambarul păreau destul de bine întreținute. Dar, pe măsură ce se apropiau, starea de degradare devenea tot mai evidentă. Un gard zăcea în paragină, ușa hambarului atârna din balamale, ferestrele casei erau sparte, peste tot zăceau cioburi lucind în lumina lunii: tristă soartă pentru o casă locuită cândva de oameni.

Apoi, Will văzu camioneta.

– Uite-o, șopti Lindsey în același moment. Lângă casă.

– Cred că ai dreptate.

Will se uită în jur, după Gus și prietenul lui, știind că era exclus să fi plecat, lăsându-și prada pe loc.

– Ei, și-acuma unde-or fi...

– Acolo, îl întrerupse Eric. Se pare că ne-au auzit venind.

Gus și prietenul lui ieșiseră pe veranda șubredă a casei, urmați de două femei.

Will opri mașina și aprinse farurile, orbindu-i pe toți patru cu lumina lor.

– SDar nu destul de repede.

Cei doi bărbați erau desculți și pe jumătate dezbrăcați, iar femeile aveau ținuta și mai răvășită.

Eric își luă pușca de vânătoare de pe suportul din spatele lui, dar Will îl opri:

– Las-o. Nu sunt înarmați. Să nu complicăm lucrurile mai mult decât trebuie.

După un moment de ezitare, Eric dădu din cap.

– Cum spuneam, tu ești șeful.

Will deschise portiera.

– Tu stai aici, îi spuse el lui Lindsey.

Și coborî din camionetă, urmat de Eric.

– Măi, măi, făcu Gus, aruncându-și un braț pe după umerii uneia dintre femei. Zău dacă ăsta nu-i cowboyu' erou. Și...

Clătinându-se puțin pe picioare, făcu o plecăciune ironică spre Eric.

– Și tovarășu' lui de nădejde. Unde ți-i pușca, barmane?

– N-am nevoie de ea, pentru de-alde voi.

– Ahaaa... se dă mare băiatu', nu-i așa, scumpo?

Femeia chicoti, deși părea cam neliniștită. Will n-o învinuia. Se vedea clar că Gus era beat, iar violența plutea în jurul lui ca norii de furtună.

– Ia te uite cine mai e aici...! constată Ray, partenerul lui Gus. Gus rânji hlizit, bețivănește.

– Pe bune dacă asta nu-i aia care ne-a stricat nouă jocu'!

Will întoarse capul spre Lindsey, care tocmai venise în spatele lor.

– Ce naiba, Lindsey! Doar ți-am spus să stai în mașină!

– Chiar credeai că aveam de gând să rămân acolo?

Ar fi trebuit să se aștepte. Era cea mai căpoasă și mai îndărătnică...

– Ai venit să vezi la ce-ai dat cu picioru', păpușel? râse Gus, apucându-se de pubis cu un gest obscen.

– Băi împutitul...!

Începând să înjure, Will porni spre el. Eric îl opri, cu o mână pe braț:

– Ușurel, Will. Nu pentru asta am venit aici.

Vizibil nedescurajată de intervenția lui Eric, Lindsey trecu lângă Will.

– Am venit după camioneta fratelui meu.

– Camioneta lu' frate-tău? repetă Gus, privind nevinovat spre mașină. Asta-i camioneta lu' frate-tău?

Lindsey se încruntă la el.

Will îi admira curajul, deși nechibuzința ei îl făcea să fiarbă de furie. Gus era periculos, iar Will bănuia că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i dea lui Lindsey o lecție, cât se putea de neplăcută, despre concepția lui asupra relațiilor între bărbați și femei.

– Mdea, cre' că aia-i rabla lui Stuart, rânji Gus. Da', vezi matale, acuma cam avem nevoie de ea.

– Nu mai aveți nici o nevoie.

Lindsey porni sprawcamionetă, dar Will o apucă de braț.

– Ajunge, Lindsey, îi spuse el. Aici nu suntem la Silver Creek.

Și nici Gus nuera un angajat pe care să-l poată pune la punct.

– Mai bine ascultă-l, dulceață, o povățui și Gus, dându-i drumul femeii de lângă el, în timp ce se apleca să ridice ceva de pe verandă. Ascultă-l, fin'că-s foarte prost dispus.

La vederea răngii pe care o luase, lui Will îi îngheță sângele în vene. Dând drumul brațului lui Lindsey, trecu în fața ei.

– Eric, du-o de-aici.

– Mda, barmane. Fugi și te-ascunde, răsă Gus veninos, începând să coboare de pe verandă. O s-avem noi grijă și de tine, după ce ne ocupăm de erou' aci de față.

– Eu în locul tău n-aș fi așa de sigur, replică Will, făcând un pas într-o parte și începând să-l ia prin învăluire, pentru a-i distra atenția dinspre Lindsey și Eric. Te-am pus o dată la pământ, pot s-o fac și-a doua oară.

– Bine, durule, hai.

Cu coada ochiului, Will îl văzu pe Eric apucând-o pe Lindsey și pornind cu ea spre camioneta lui. Lindsey nu se lăsa, dar nici Eric nu ceda. Cu atât mai bine, își spuse Will, căci n-avea timp să-și bată capul cu ea.

În clipa următoare, Ray îl izbi pe Eric ca un apărător la fotbal, doborându-l la pământ. Scăpată din strânsoare, Lindsey făcu un pas înapoi, în timp ce cei doi se tăvăleau pe jos, într-o ploaie de pumni. Înjurând, Will își veni în fire la timp pentru a se feri în momentul când Gus se năpusti asupra lui, lovind cu ranga.

Will simți curentul de aer stârnit pe lângă obrazul lui și se aruncă spre genunchii lui Gus, recunoscător că alcoolul îi încetineea celuilalt reacțiile. Se prăbușiră amândoi peste un gărduleț putred care cedă sub greutatea lor, iar ranga zbură din mâna lui Gus.

O femeie țipă.

Lindsey?

Will se răsuci spre Eric, care încă se mai lupta cu Ray, dar n-o văzu. Simți o durere sfâșietoare în cap, când pumnul lui Gus îl lovi în falcă. Își impuse s-o uite pe Lindsey și să se concentreze asupra aceluia individ care părea hotărât să-l omoare.

Se rostogoliră amândoi peste cioburile și țândările de lemn care umpleau curtea. Un betiv nebun și un fost pușcaș marin care aveau de reglat niște conturi. Gus avea mărimea și greutatea de partea lui, dar băutura îl îngreuna. Will nu avea decât furia și hotărârea de a nu-l mai lăsa pe acel bătăran să se apropie vreodată de Lindsey Baker.

Și socotea că așa erau aproape chit.

În sfârșit, Will reuși să-și ia destul avânt pentru a aplica un pumn în plin, iar Gus căzu pe spate, molesit. Respirând greu, Will se ridică în picioare și se retrase, cu gândurile îndreptându-i-se imediat spre Lindsey. Unde era...

Văzu cu o fracțiune de secundă prea târziu bucata ruptă din gard care-l lovi în cap, trântindu-l în genunchi. Vederea i se împăienjeni, în timp ce durerea îi sfredelea țeasta, amenințând să-l lase fără cunoștință.

O înfruntă, văzându-l ca prin vis pe Gus, care tocmai lemnul să cadă și se repezea să ia din nou ranga.

Trebuia să se ridice în picioare. Trebuia să se miște, altfel era mort. Și atunci, Lindsey...

Deodată răsună o împușcătură.

* * *

Will se ridică împleticit pe picioare, întorcându-se nesigur spre direcția de unde se auzise detunătura.

Lindsey coborî revolverul de calibru patruzeci și cinci, pe care îl descărcase în aer, luând poziție de tragere. Luminată din spate

de farurile mașinii, arăta ca un înger al răzbunării, numai păr roșu ca focul și hotărâre ca de oțel, în timp ce-l ochea pe Gus.

Will clătină din cap, dar cea care îi limpezi vederea fu mânia. Afurisita aia avea să-și găsească nașul.

– Înapoi, îl preveni ea pe Gus cu o voce la fel de rece și dură ca arma din mâna ei.

– Și dacă nu vreau? replică Gus, rânjind dement, cu ranga strânsă în mâna dreaptă. Ce, ai să mă împuști?

Calmă, Lindsey trase cocoșul.

– Ar fi o idee.

Gus pufni.

– Mai bine lasă drăcia aia jos, păpușel, până nu pățești ceva.

Will gemu. Gus era sau prea beat, sau prea prost ca să lege două vorbe cu cap. Poziția lui Lindsey nu avea nimic nesigur sau ezitant, care să sugereze un bluff. Și, în plus, Will o văzuse trăgând. O fi fost el iritat pe ea că nu rămăsese în camionetă, dar nu se îndoia că știa să mânuiască pistolul.

– E ultimul avertisment, Gus, îl preveni Lindsey, scuipându-i numele ca pe un cuvânt obscen.

– Nu mă sperii tu pe mine, curvo.

Rânjind în continuare, Gus făcu un pas înainte, legănind amenințător ranga.

– N-ai tu boase să tragi într-un bărbat.

Lindsey apăsă pe trăgaci, iar ranga zbură prin aer, când glonțul zgârie dosul mâinii lui Gus.

Cu un urlet de durere, bătașul se cocârjă, apucându-și mâna rănită.

– Ai tras în mine! Nu-mi vine să cred c-ai tras în mine...!

Lindsey coborî pistolul.

– Cum ți-ar plăcea unul și-n rotulă?

– Ești sonată. Știi?

Îndoită de mijloc, Gus ridică brațul nevătămat, începând să se retragă.

– Sonată!

Will își stăpâni un zâmbet. La naiba, spectacolul făcea toți banii.

Cum ar fi putut să rămână supărat pe ea? Își dădea în sfârșit seama că asta îl atrăsese tot timpul la Lindsey, combinația de fată-băiețoi și femeie, puterea aceea care-l intriga și-l vrăjea. Ciudat că avusese nevoie de atâția ani ca s-o observe.

Apropiindu-se de ea cu pași nesiguri, întinse mâna spre revolver.

– S-a zis cu el, Lindsey. Dă-mi arma.

– Pe naiba, nu vezi c-abia te mai ții pe picioare? Mă mir că mai ești conștient, după lovitura pe care ai primit-o în cap.

Will ridică mâna, pipăindu-și cu grijă rana. Fusese atât de preocupat, încât nu-și dăduse seama că-i curgea sânge.

– Cred că de-asta văd cam ca prin ceață...

Lindsey râse scurt, fără umor, clătinând din cap.

– Întotdeauna ai fost un căpos, Claxton. Urcă-te-n mașina lui Stuart. Conduc eu.

Apoi, fără să-l scape pe Gus din ochi și de sub amenințarea armei, strigă:

– Eric! Cu Ray ai rezolvat?

Will uitase de ceilalți doi. Când privi într-acolo, văzu că barmanul îl țineape partenerul lui Gus cu un braț încleștat împrejurul gâtului.

– Aici totul e sub control, răspunse simplu Eric.

– Bine. Ia mașina lui Will, ordonă Lindsey. O să vină cineva s-o ia, mâine dimineață.

– S-a făcut.

Eric îi dădu drumul lui Ray, îmbrâncindu-l spre Gus.

- Și cu ăștia doi cum rămâne? Îi lăsăm așa cum sunt?
- La întoarcere, treci pe la oficiul șerifului și anunță-l ce s-a întâmplat aici, îi spuse Will.
- Și mai spune-i că mâine am să vin la el ca să depun o plângere, adăugă Lindsey.
- Plângere! interveni Gus, făcând un pas înainte spre ea, dar se retrase imediat când Lindsey ridică din nou revolverul. Ți-arăt eu ție plângere, curvo! continuă, agităndu-și în direcția ei mâna rănită. M-ai împușcat. E o *lege* pentru asta.
- Will se apropie de ranga căzută în praf și o ridică.
- Ce zici, Lindsey? Crezi că s-ar putea ca arma asta să fi fost folosită pentru a zdrobi oasele lui Stuart?
- Posibil.
- Apoi, Will se îndreptă spre veranda dărăpănată și, după ce căută un moment, apucă o bucată de lemn ruptă, din capătul căreia ieșea un cui.
- Și dacă Stuart nu-și mai amintește cine l-a atacat, pariez că sângele de pe lemnul ăsta are aceeași grupă cu a mea.
- Nu uita nici de furtul mașinii, continuă Lindsey, arătând spre camioneta neagră. E proprietatea fermei Silver Creek, iar eu am pachetul majoritar, adăugă ea, zâmbind, cu capul înclinat gânditor. Și nu-mi amintesc s-o fi împrumutat nimănui.
- Auzi, când ți-oi... începu Will.
- Will ridică o mână, cu palma spre el.
- Eu în locul tău nu i-aș... nimic.
- Arătând spre Lindsey, continuă:
- Vezi că are un temperament nasol al dracu'.
- Gus se potoli, iar Will reveni lângă Lindsey.
- Eric, să-i spui șerifului că Lindsey și cu mine vom trece mâine pe la el ca să-i răspundem la întrebări.
- Apoi i se adresă și ei:

– Dacă ai de gând să conduci mașina, trebuie să-mi dai mie revolverul. Nu le poți face pe amândouă.

Un moment, Lindsey păru să analizeze serios posibilitatea. Din fericire, consimți.

– Bine, spuse ea. Ia-l. Dar să nu-i scapi o clipă din ochi pe ăștia doi.

– Da, să trăiți, replică Will sarcastic. O să-mi dau toată silința...

Lindsey îi aruncă o privire furioasă, dar îi dădu totuși revolverul.

Porniră spre camionetă – însă, chiar când dădeau să se urce, Will își aminti de cele două femei care fuseseră cu Gus și amicul lui. Privind în jur, le văzu șovăind în casa dărăpănată, lângă ușă. Cu Gus în halul de nervi în care era, nu le putea lăsa acolo.

– Dacă domnișoarele vor să vină în oraș, strigă el, ar fi bine să se urce acolo, în spate.

Și arată cu capul spre cabina camionetei, unde Eric se așezase deja la volan.

Cele două se uitară cu nervozitate spre Gus și Ray, după care, în mod deloc surprinzător, ieșiră din cas, grăbindu-se să urmeze sfatul lui Will.

– E-n regulă, mai spuse acesta. Să mergem.

În timp ce Lindsey pornea mașina, îl privi pe Gus prin fereastra din spate. Știa prea bine că povestea încă nu se terminase.

Capitolul 7

Lindsey încercă să nu se uite la Will pe drumul spre Silver Creek. Degeaba. La fiecare câteva minute, se pomenea aruncându-i câte o privire, numai ca să se asigure că era bine. Will stătea cu capul rezemat de spătar și ochii închiși, ținându-și o cârpă pe frunte. Hemoragia părea să fi încetat, dar rana continua s-o îngrijoreze pe Lindsey.

– Trebuie să consulți un medic, îi spuse ea din nou. Hai să te duc înapoi la urgență.

– Nu e atât de grav pe cât pare, repetă și Will cuvintele pe care le rostise cu doar câteva momente mai dreveme. Rănile la cap sângerează întotdeauna abundant, Lindsey. Știi asta.

Peste câteva minute, Lindsey intră în curtea fermei Silver Creek și opri în fața casei. Întorcându-se spre Will, îi spuse:

– Dacă tot te încapățânezi așa să nu te duci la medic, nu-ți rămâne decât să mă lași pe mine să te oblojesc.

– N-am nimic. O să...

– Nu discuta cu mine, Will.

Lindsey coborî din camionetă. Întorcând capul spre el, mai adăugă:

– N-am chef de alte fapte eroice. Vino-n casă.

Și, trântind portiera, porni spre ușa de la intrare.

Nu știa dacă Will avea s-o urmeze sau să se îndrepte spre dormitorul lucrătorilor, neluând-o în seamă. O fi fost el în încăpățânat și jumătate, dar dacă o sfida acum, avea să-l învețe un sens cu totul nou al cuvântului „încăpățânare“.

Chiar când se pregătea să se ducă afară după el, îl văzu intrând în bucătărie.

Ușurată, se întoarse spre aragaz.

– Ia loc, îl invită ea, fără să-l privească. Pun cafeaua la încălzit, apoi am să mă ocup de rana aia.

Auzi scrâșnetul lemnului pe lemn, când Will își trase unscaun de la masă.

– Sper să nu te deranjeze, e cafea rămasă de azi-dimineață.

– Numai fierbinte și tare să fie.

– Cred că merge singură, de tare ce e.

Cu un zâmbet forțat, Lindsey se întoarse spre el, dar în clipa următoare amuți.

Abia acum, în lumina din bucătărie, îi vedea cu adevărat rana. Ar fi trebuit să treacă peste toate protestele lui și să-l ducă la urgență. Tăietura cu margini zdrențuite arăta oribil, probabil avea nevoie de copci.

– Lindsey?

Glasul lui întrebător o făcu să-și dea seama că se holbase. Fără să-i răspundă, porni spre ușă. Trebuia să stea câteva momente singură.

– Unde te duci?

Lindsey se opri în prag, încremenind un moment. Apoi, jenată, se stăpâni și spuse:

– Vin imediat. Trebuie să aduc ceva pentru căpățâna asta a ta, tare ca piatra.

În baie, își cuprinse mijlocul cu brațele, simțind un nod în stomac. Fusese cât pe ce să-l piardă.

Will făcuse întotdeauna parte din viața ei. Chiar și în anii de absență, deși furioasă și lezată de tăcerea lui, se gândise la el ca la cel mai bun prieten. De când se întorsese, întotdeauna știuse unde să-l găsească. Întotdeauna îi fusese la îndemână, dacă avea nevoie de el. Lindsey nu se gândise niciodată la posibilitatea ca, într-o zi, să-l piardă pentru totdeauna.

Lua-l-ar dracu'!

Nu-i mai rămăsese decât o singură întrebare: ce avea să facă?

De un lucru era sigură: nu-l putea lăsa să afle cât de mult însemna pentru ea. Pământul familiei lui era prea important pentru el, mai important decât orice prietenie îi unea. Și-n plus, dovedise deja că nu se codea să se folosească de reacțiile ei în propriul lui avantaj.

Venindu-și în fie, Lindsey deschise dulăpiorul cu medicamente.

Cel mai bine ar fi fost să continue ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum nici n-ar fi observat cât de aproape de a-l pierde ajunsese. Avea să-i trateze rănila și să-l trimită în treaba lui.

Ușor de zis, greu de făcut.

Mai ales când încă mai tremura pe dinăuntru și abia își putea controla mâinile.

Peste câteva momente reveni în bucătărie, cu brațele pline de articole sanitare. Will își îmawnse scaunul pe spate și stătea rezemat de perete, cu ochii închiși.

Lindsey simți că i se întorcea stomacul pe dos de teamă.

– Te simți bine?

Deschizând ochii, Will îi zâmbi, încet și sexy, făcând-o să se înfioare.

– Mai puțin durerea asta de cap care mă omoară, în viața mea nu m-am simțit mai bine.

Lindsey nu prea cunoscuse frica la viața ei, iar senzația nu-i plăcea deloc. În schimb, se concentrează asupra furiei. Era o stare familiară, pe care o putea controla.

– Așa-ți trebuie, replică ea, punând în fața lui pe masă un flacon de aspirină. Dacă de ții de prostii din-alea...

– Prostii? râse scurt Will. Am făcut o prostie că am adus camioneta lui Stuart înapoi, vrei să spui?

– Știi foarte bine ce vreau să spun!

Lindsey se duse la chiuvetă, unde umplu un pahar cu apă și, cu mâini tremurătoare, i-l întinse ca să-și ia pastilele.

– Nu mi-am făcut decât datoria?

– Datoria? Curios... murmură ea, cu brațele încrucișate pe piept, înfruntându-i privirea. Nu-mi amintesc că în contractul tău ar fi prevăzută și „recuperarea bunurilor furate“.

Will zâmbi.

– N-am încheiat nici un contract.

Nu-l învrednici cu un răspuns.

– Bine, cedă el, mai îmbunat. Am considerat că nu-ți poți permite să pierzi camioneta aia, asta a fost.

Avea dreptate, dar Lindsey mai degrabă ar fi murit decât să recunoască.

Întorcându-se la chiuvetă, umplu un vas cu apă caldă.

– Ar fi trebuit să-l lași pe șerif s-o rezolve, nu să te repezi ca un erou.

– Nu mă lua de sus, Lindsey.

– De sus! exclamă ea, răsucindu-se pe călcâie să-l privească.

– Doreai la fel de mult ca mine să pui mâna pe Gus.

Aceste cuvinte o opriră. Nu putea să nege. Când se gândea la ceea ce-i făcuseră Gus și Ray fratelui ei, vedea roșu înaintea ochilor.

– Poate.

– Nici un poate. Când țineai pistolul ăla spre el, te simțai nemaipomenit de bine.

Cele două picioare din față ale scaunului reveniră pe podea, cu o trosnitură.

– Ți-am spus să stai în camionetă, unde erai în siguranță. Nu ți-a trecut nici un moment prin minte că s-ar fi putut să fii rănită?

Spre propria ei surprindere, Lindsey îi distinsese furia din glas. Will știa că-și putea purta singură de grijă. Și, în plus, ea fusese cea înarmată.

– Trebuia să-l opresc înainte de a te omorî.

– Înainte de a mă omorî pe mine?

Will râse scurt și fără haz. Apoi clătină din cap.

– Nu știam că-ți pasă atât de mult.

Lindsey se întoarse spre chiuvetă, ca să adune cele necesare pentru a-i spăla și trata rana.

– Mda, bine, cu toții avem momente de prostie.

– De unde l-ai luat?

– De unde-am luat ce?

– Revolverul.

– A...

Ezită, nu pentru că n-ar fi vrut să-i spună, ci din cauza felului în care o privea, iritând-o ca întotdeauna cu ochii aceia ai lui.

– Stuart îl ține sub scaunul din față al camionetei.

Apoi, se aplecă spre el.

– Și-acum, putem să ne-apucăm de treabă?

Simplul gând de a-l atinge o tulbura îngrozitor.

– te poftesc.

Lindsey făcu un efort să înceapă.

– Stai nemișcat.

Vocea îi suna mai aspru decât intenționase dar, cum necum, reuși să se autosugestioneze. Încercând să nu se gândească la senzația părului lui sub degete, i-l despărți în două și începu să curețe rana.

Will trase aer printre dinți.

– Nu fi copil, se răsti Lindsey, atingându-l totuși mai blând în continuare.

Rămase perfect nemișcat, în timp ce ea se apropia. Părea complet inconstientă de efectul pe care-l avea asupra lui, de faptul că genunchii ei îi atingeau coapsele și sânii i se legănavu primejdios chiar prin fața lui. Închizând ochii, se concentrează în schimb asupra senzației mâinilor ei.

Nu rezolvă nimic.

Lindsey îl înconjură ca o noapte caldă de vară, cu atingerea, mirosul, căldura ei. Nu putea înțelege de ce nu observase niciodată la ea acele lucruri. Fusese orb? Și de ce acum, când nici unul dintre ei nu avea nevoie de o asemenea distracție și nici n-o dorea, nu și-o putea scoate din minte?

Încercă să se concentreze asupra felului cum îi dezinfecă contuzia de la cap. Avea mișcări eficiente, dar blânde. Gândurile însă i se abăteau aiurea și numai de oblojirea rănilor nu-i mai ardea. În schimb, își imagina aceleași mâini pe trupul lui. Pe pieptul gol. Cuprinzându-i...

Deschise ochii, privindu-i pe ai ei, verzi și uimiți.

Lindsey rămase complet nemișcată și, un moment, Will crezu că-i citise gândurile. În clipa următoare se convinse, căci o văzu începând să se retragă. Îi apucă încheietura mâinii, oprindu-i fuga. Apropiindu-și mâna de fața lui, o sărută în palmă. Îi auzi inspirația tăioasă și zâmbi în sinea lui.

Deci, o simțea și ea – dorința aceea nebunească pe care nici unul dintre ei nu putea s-o nege.

– Unde te-ai ascuns toată viața? o întrebă Will cu glas îngroșat, pe care abia dacă și-l mai recunoștea.

– Întotdeauna am fost aici, răspuse Lindsey.

Și vocea ei suna altfel – mai blândă, parcă, și irezistibil de îmbietoare.

– Nu te-am mai întâlnit niciodată.

Îi strânse și mai tare încheietura mâinii, privind-o, în timp ce îi atingea din nou pielea cu buzele.

– Nu m-ai văzut, atâta tot.

– Nu-i adevărat. Nu ești acea Lindsey Baker pe care o cunoșteam eu...

O dorea. Doamne, cât o mai dorea!

– Ești altcineva. O ființă cu totul nouă.

Nu fusese lucrul cel mai potrivit pe care să i-l spună. I-o văzu în ochi, când Lindsey păru să se dezmeticească, îndepărtându-se de el, făcând un pas înapoi, atât fizic cât și mintal.

Nu-i putea da drumul să plece. Nu încă.

Apucând-o și de celălalt braț, o opri în loc, trăgând-o pe genunchii lui.

– Will... începu ea.

– Șșșt...

Îi învălui talia cu un braț și, înlăturându-i părul de lângă obraz, începu să-și frece nasul și buzele de gâtul ei.

– Poate că eu m-am schimbat. Poate eu nu mai sunt același...

– Ești obosit. Ai nevoie de odihnă.

O sărută ușurel pe gât, savurându-i gustul pielii, delectându-se cu gingășia ei. Simți un fior străbătând-o prin tot trupul și, drept răspuns, se întări și el.

– Nu, nu cred că de odihnă am nevoie. De noi doi am nevoie...

– Mi-ai promis că n-ai să mă atingi.

– Ți-am promis?

Îi urmări linia gâtului cu gura, împingându-i gulerul cămășii într-o parte pentru ai săruta curba arcuită a umărului.

– Nu mai țin minte.

– Ba da...

Vocea ei abia se mai auzea, ca o șoaptă sufocată.

– Mi-ai promis...

– N-am vorbit serios, replică Will, mușcând-o ușurel. Și cred că nici tu, nu-i așa?

Lindsey nu-i răspunse, dar nici nu mai schiță vreo mișcare de a se îndepărta de el. În schimb, își înclină capul pentru a-i ușura mișcările, în timp ce cu mâinile apuca brațul care-i cuprindea talia.

– Ai un gust atât de bun, Lindsey...

Will își schimbă poziția și ridică o mână spre fața ei, pentru a-i mângâia obrazul cu dosurile degetelor.

– Atât de bun...

Îi trase capul înainte, iar Lindsey scânci când buzele i le atinseră pe ale lui.

– Sărută-mă și tu, Lindsey, șopti Will, cu gura lipită de a ei. Vreau să mă săruți.

Își limbă limba peste buzele ei, o dată, de două ori...

– Te rog.

Drept răspuns, Lindsey deschise gura, lăsându-l s-o sărute și mai profund, răspunzându-i la fel cum făcuse în ziua aceea, pe cornișă. Will o ținea strâns, cu un braț pe după mijloc, în timp ce mâna cealaltă începea să i se apropie de nasturii cămășii ei.

Sâsâitul lichidului aburind spulberă vraja.

Lindsey se smuci de lângă Will, ridicându-se dintr-o singură mișcare fluidă, deși nu părea să se țină prea sigur pe picioare.

Măinile i se repeziră la nasturii descheiați ai cămășii și se întoarse grăbită spre aragaz. Îl stinse, după care începu să-și facă de lucru cu cafetiera și cămile.

Will se ridică în picioare și traversă bucătăria, oprindu-se lângă ea.

Probabil Lindsey îi simțise prezența, căci dintr-o dată încremeni complet.

– Cred că e cam târziu pentru cafea... murmură ea cu o voce gătuită.

– Nici unul dintre noi nu mai are poftă de cafea.

– Ar trebui să pleci, Will.

Întinzând brațul pe lângă ea, Will îi luă cana din mână și o puse la loc pe bufet. Ușurel, o întoarse cu fața spre el, ridicându-i bărbia cu un deget. Trebuia să știe adevărul despre relația dintre ei, dacă numai el o simțea în acel fel, sau și ea.

În ochii lui Lindsey se citeau toate: dorința, frica, vulnerabilitatea.

– Dacă asta vrei, am să plec.

Un moment, Lindsey nu-i răspunse, privindu-l doar, cu ochi mari. Apoi, deodată, păru să capituleze. În fața lui, în fața ei însăși...? Nu putea spune.

– Nu... murmură ea, punându-i o mână pe piept. Vreau să rămâi.

Will îi acoperi mâna cu a lui, dar nu mai făcu nici o altă mișcare. N-avea s-o forțeze și mai mult decât atât. Nu putea. Hotărârea trebuia să-i aparțină ei.

Lindsey se apropie cu un pas, iar el își coborî mâinile pe talia ei. Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută, la fel de ușor cum o sărutase și el mai devreme. Will o strânse puțin mai tare, trăgând-o spre pieptul lui până când trupurile li se lipiră unul de altul pe toată lungimea.

– Du-mă sus, Will.

* * *

Lindsey nu știa când anume se hotărâse să nu mai lupte – cu ea însăși și cu Will. Dar, la un moment dat, nu se mai pusese problema ce era bine și ce nu, nici dacă ținea prea mult la un bărbat care dorea un lucru pe care ea nu i-l putea da.

Nu se mai punea decât problema nevoii.

O nevoie pe care o simțise de când i se deșteptase pentru prima oară feminitatea. O nevoie pe care o ascunsese și încercase s-o satisfacă și cu alți bărbați. O nevoie de a face dragoste cu Will Claxton măcar o dată în viață.

– Te rog, Will, repetă ea. Du-mă sus.

Will o mai studie un moment, apoi se aplecă și o sărută, mai prelung și mai profund decât înainte, explorându-i gura cu limba atât de adânc și complet încât îi tăie respirația. Când în sfârșit se desprinsese de ea, pe chip i se așternu un surâs neguros, un zâmbet plin de căldură și dorință, și de făgăduieli pătimase.

O luă de mână, iar Lindsey îl urmă prin casa tăcută.

În camera ei, se opri și se întoarse spre ea, privind-o cum niciodată n-o mai făcuse, cu ochii aceia minunat de senzuali. Îi dădea o ultimă ocazie de a se răzgândi.

Ceea ce o făcea să-l dorească și mai mult.

Parcurgând distanța care-i mai despărțea, Lindsey îi răspunse la întrebarea nerostită cuprinzându-l cu brațele pe după gât și frecându-și ușor șoldurile de ale lui. Cât ai clipi, Will începu s-o sărute din nou, în timpce o apucă de șolduri cu mâinile pentru a o trage spre el. Răsfirându-i părul cu degetele, Lindsey îl strânse, răspunzând guriile lui cu dorințele proprii sale guri.

Avea să se bucure de acea noapte. Și să rămână cu amintirile. Will întrerupsese sărutul, făcând-o să scâncească încetisor.

– Răbdare... șopti el, în timp ce începea să-i desfacă nasturii cu degete abile. Îi trase cămașa de pe umeri, înlocuind pânza cu gura lui.

O împinse înapoi un pas, și încă unul, până când picioarele ei atinseră patul. Așezând-o pe saltea, continuă explorarea, coborându-și buzele de pe umerii ei pe sâni delicatși și revenind în sus spre baza gâtului.

– Ești frumoasă, șopti, neputându-și lua ochii de la ea. Atât de frumoasă...

Lindsey roși fermecător, făcând ca dorința lui Will de a o gusta să crească irezistibil.

Și totuși, mai avea o latură pe care niciodată nu i-o mai văzuse. În viața lui n-ar fi bănuțit că era gata să reacționeze la cea mai mică atingere, sau că-l putea face să dorească să se îngroape în ea pentru totdeauna, fără să se mai elibereze niciodată.

– Dumnezeu, Lindsey...

În ochii ei verzi, torizi, se reflecta propria lui dorință și nedumerire. Îi mângâie obrazul cu nodurile degetelor.

– Nu înțeleg... clătină el din cap, uimit de pasiunea care erupsese între ei. De unde-a apărut...?

Lindsey îi atinse gâtul cu buzele, gura ei părând un balsam răcoritor pe pielea înfierbântată.

– Mai are vreo importanță?

Coborându-și capul, Will o sărută încet, gingaș. Apoi se retrase din nou.

– Da, are importanță. Are o foarte mare importanță.

Lindsey îi mângâie și ea obrazul așa cum el i-l mângâia se pe al ei. Întotdeauna știa că ar fi fost o pasiune minunată să facă dragoste cu Will. Numai la acea delicatețe nu se așteptase nicicând.

Și îi frângea inima.

Cât despre sentimentele ei...

Se hotărâse să-și îngăduie acea noapte, acele amintiri. Trebuia să fie mulțumită cu atât.

– Mergi până la capăt, Will... șopti ea, mușcându-i drăgăstos buzele. Fă dragoste cu mine.

Sărutând-o și mai profund, Will își strecură mâna între coapsele ei. Lindsey scoase un ușor țipăt, arcuindu-se sub atingere, iar tandrețea cedă locul freneziei. Will se mai retrase doar atâta încât ea să-i poată vedea chipul, ochii, iar Lindsey se pomeni absorbită de vârtejul pasiunii din adâncurile întunecoase ale acestora. Apoi el alunecă într-însa, iar ea nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la uriașa dragoste pe care i-o purta aceluia om, pe care dintotdeauna o purtase ascunsă în suflet. Acum avea să-i fie cu atât mai greu să renunțe din nou la el.

Capitolul 8

În timp ce primele gene de lumină cenușie a zorilor se strecurau pe la ferestre, Lindsey îl privea pe Will dormind. Arăta atât de liniștit, atât de deosebit de omul vibrant pe care-l cunoștea. Era o altă latură a lui și, la fel ca tot ceea ce avea legătură cu el, îi frângea inima, făcând-o să-și dorească posibilitatea ca situația dintre ei să fi fost altfel.

– Bună dimineața.

Glasul lui o smulse din gânduri.

– Credeam că dormeai.

– Acum, nu.

Întinzând brațele, Will o trase spre el pentru a-i dărui un sărut stăruitor, care o lăsă jinduind dureros după mai mult.

– E timpul să plec, spuse el apoi, dându-i drumul.

Lindsey îi încercui gâtul cu brațele, cuibărindu-se mai aproape.

– Trebuie neapărat?

Pe buzele lui se ivi încet un zâmbet sexy care-i încălzi inima, făcând s-o străbată fiori noi de dorință.

– Numai dacă nu vrei ca toți văcarii din ferma asta să știe unde mi-am petrecut noaptea. Mda, cred că trebuie.

Lindsey gemu. Ce i-o fi trecut prin cap? Sigur că trebuia să plece.

– Ai dreptate. Mai bine du-te.

Will o sărută din nou, mai pe îndelete, înainte de a se da jos din pat să-și adune hainele.

– Am să mă spăl la dormitor.

– Will...

Dintr-o dată, o izbire implicățiile înapoierii lui la hambar, imediat după crăpatul zorilor. Mai ales dacă-l vedea cineva ieșind din casa mare.

– Nici o grijă, Lindsey, îi rupse din nou șirul gândurilor glasul lui Will. Nimeni nu va ști unde am fost.

Lindsey se lăsă la loc pe pat, jenată că îi ghicise temerile atât de bine.

După ce porni spre ușă, Will se opri și, fără s-o privească, spuse:

– Să știi că nu s-a terminat.

– Will, nu putem să...

O întrerupse cu o singură privire scurtă.

– Ba putem.

Ochii lui, întunecați și periculoși, îi susținură privirea. Un moment, păru cu totul alt om. Apoi, pe neașteptate, surâse, făcându-i cu ochiul, și din nou fu Will cel pe care-l cunoștea. Will al ei.

– Încearcă numai să mă oprești.

Și, cu aceste cuvinte, ieși.

Când Lindsey ajunse în sfârșit în curte, Will pusese echipa să înceapă ultimele însemnări ale vitelor. Când o zări, porni spre gardul unde Lindsey se oprise, privindu-i cum lucrau.

Trebuia să recunoască un lucru: arăta extraordinar.

– Regret că-ți întrerup firul gândurilor, murmură târăgănat Will, oprindu-se în fața ei. Par de-a dreptul interzise minorilor.

Lindsey se înroși în obraji, dându-și seama că trebuia să-și controleze reacțiile năbădăioase. Privind repede în jur, pentru a vedea dacă nu-l mai auzise nimeni, spuse:

– Will, nu e...

– Nici o grijă, Lindsey. Nimeni nu ne dă atenție.

– Dar... încercă ea totuși să-l prevină, după care conchise că era mai bine să schimbe subiectul. Se pare că ai totul sub control, comentă ea, arătând cu capul spre echipă.

Ghicindu-i intenția, Will zâmbi. Un moment, acceptă să-i facă jocul.

– Ai o echipă bună.

După un moment de ezitare, Lindsey reuși să zâmbească.

– Atâta cât a mai rămas din ea...

– Am impresia că zguduirile astea au prins bine. Te-au lăsat numai cu oamenii cei mai buni. Ceilalți și-au luat tălpășița.

– Și a rămas numai crema?

Will ridică din umeri.

– Poate.

Fleacuri. Nu puteau ține mult și, curând, se lăsă din nou o tăcere încurcată. Lindsey căută altceva de spus.

– Ce-ți mai face capul? întrebă ea în cele din urmă.

– Am să supraviețuiesc. Grație unui flacon de aspirină, și... îngrijirilor medicale excelente, adăugă el, atingându-și bandajul de sub pălărie.

Lindsey preferă din nou să-i ignore aluzia.

– Sper că te menajezi. Ar fi o pacoste ca rana să se deschidă din nou. Și-atunci, ar...

Dându-și seama că îndruga verzi și uscate, se opri.

– Și-atunci, ar trebui să mă doftoricești din nou.

În ochii lui se citeau amintirile, iar Lindsey se înroși din nou. Nu puteau continua așa. Ea nu putea continua. Nu acolo, mai ales nu atunci...

Întorcându-i spatele, spuse:

– Din moment ce toate par sub control, eu o iau spre oraș. Vreau să vorbesc cu șeriful și să-l vizitez pe Stuart.

– Așteaptă-mă doar câteva minute, și-am să vin și eu cu tine.

– Nu avem nici un motiv să mergem amândoi.

– Am să vin. Oamenii ăștia n-au nevoie să le suflu eu în ciorbă.

Lindsey știa că n-ar fi avut nici un rost să-l contrazică. Mai ales întrucât adevăratul motiv pentru care dorea să plece singură era acela că avea nevoie de singurătate. Voia să scape de amintirile neconținute ale nopții trecute. Dar, desigur, nu-i putea spune așa ceva.

Și, în plus, bănuia că Will știa oricum.

* * *

Se opriră mai întâi la oficiul șerifului.

Eric îl informase pe Farley în noaptea trecută, iar dimineața plecaseră amândoi la ferma Schaeffer. Așa cum se așteptaseră, Gus și Ray nu mai erau de mult acolo.

Oricum nu conta.

Dacă Lindsey nu-l putea convinge pe Stuart să-i numească pe oamenii care-l bătuseră, șeriful avea mâinile legate. Nu putea

elibera un mandat de arestare pentru agresiune, dacă partea vătămată refuza să depună plângere. În privința furtului mașinii, Stuart susținea că îi împrumutase lui Gus camioneta. Desigur, Will avea să depună plângere pentru loviturile suferite de el, însă șeriful îi recomandase să n-o facă. În fața instanței, s-ar fi părut că Will căutase gâlceavă – mai ales de vreme ce Gus era acela care avea acum mâna rănită de un glonț.

Vizita la Stuart fusese la fel de frustrantă.

Will nu reușea să-l înțeleagă. Refuza să-și schimbe atitudinea, afirmând în continuare că nu știa cine îl bătuse. Nu rezolvau nimic, ba chiar dimpotrivă, pentru că acum Gus dorea să se răzbune, iar Will se temea că ținta răzbunării lui avea să fie Lindsey. Îi venea să-l apuce pe Stuart de umeri și să-l zgâlțâie. Poate că așa i-ar fi venit mințile la cap. Dar tânărul era deja într-un hal fără de hal și se vedea clar că-i era frică de ceva. Pentru moment, Lindsey nu putea decât s-o apere cât mai bine pe Lindsey.

Dacă reușea să-i obțină cooperarea.

Așteptă până ieșiră din oraș, la întoarcerea spre Silver Creek Ranch, înainte de a aborda subiectul.

În sfârșit, pregătindu-se ca pentru o luptă, începu:

– Lindsey, povestea asta cu Gus nu s-a terminat.

– Poate că nu.

Will îi aruncă o privire, observându-i reacția. Până acum, toate bune. Dar, în fond, încă nu ajunsese la partea cea mai complicată.

– Cred că trebuie să luăm unele măsuri de prevedere.

Îl privi scurt, pe fața ei citindu-se nesiguranța.

– Ce fel de măsuri?

Știind că n-avea să-i placă ceea ce urma, Will ezită un moment, înainte de a răspunde:

– Cred că, un timp, n-ar fi bine să te mai duci singură în oraș.
Lindsey se răsuci pe jumătate în scaunul mașinii.

– Serios?

Se așteptase la sarcasmul ei și se repezi înainte, fără a-i da timp să riposteze și mai tăios:

– Nici în altă parte, de fapt.

– Mai scutește-mă, Will.

Acum, sarcasmul fusese înlocuit de neîncredere.

– Doar nu mă crezi o...

– Ascută-mă până la capăt, i-o reteză el.

Lindsey oftă sonor, întorcându-se din nou cu fața înainte.

– Ascult, spuse ea, deși tonul îi sugera cu totul altceva.

Rămânând cu ochii spre drum, Will încercă să-și stăpânească propria nervozitate.

– Ascultă, simplul fapt că Gus și amicul lui nu mai sunt ascunși la Schaeffer nu înseamnă că au părăsit împrejurimile.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Și cred că sunt undeva pe-aproape.

– Am o fermă de condus, Will.

– Și cine-o să ți-o mai conducă, dacă Gus reușește să pună mâna pe tine?

O auzi inspirând scurt și continuă:

– Gândește-te numai puțin, Lindsey.

Detesta gândul că o speria dar, dacă de asta era nevoie pentru a o face să mai judece și cu capul, n-avea încotro.

– Mai devreme sau mai târziu, vor încerca să ți-o plătească,

– N-am de gând să-mi schimb stilul de viață.

În vocea ei, pe lângă sfidare, se auzea și teama, iar Will era dezolat că i-o provocase.

– N-am să las doi derbedei amărâți să-mi dicteze pe unde și când am voie să umblu.

– Lindsey... încercă el mai împlânzit, știind că se făcuse clar înțeles. E numai...

– Și tu? îl întrerupse ea răstit. Pe moment, Gus nu moare nici de dragul tău.

– Pot să-mi port singur de grijă.

– Ha! De ce? Fiindcă ești bărbat?

– Fii rezonabilă, Lindsey.

– Cine-a fost rănit azi-noapte? Cine s-a ales cu-o crăpătură de două degete în frunte, care ar fi avut nevoie de cusături?

– Încetează măcar o dată să fii atât de îndărătnică și gândește-te. Țștia doi n-au să se lase până nu-ți fac ceva.

Cuvintele lui părăură să-i oprească un moment tirada, iar Lindsey întoarse capul, privind pe fereastră. După un timp ce păru lung cât o eternitate, răspunse:

– Bine, Will, am să-ți spun ce-o să fac. Voi încerca... voi *încerca*, subliniez, să nu fac valuri vreo două zile.

Lui Will nu-i venea să creadă.

– Vei lua pe cineva în oraș cu tine?

– Da, sau am să trimit pe alții în locul meu.

– Și la ranch?

După un moment de ezitare, Lindsey dădu din cap.

– Am să-*ncerc*.

Apoi, privindu-l, îl întrebă:

– Ești mulțumit?

Nu, răspunse Will în sinea lui, dar deocamdată nu putea face mai mult.

– Ce-ai zice să pui pe cineva de pază lângă casă, noaptea?

– Nu-ți forța norocul.

Zâbind resemnat, Will ridică o mână.

– Bine.

De casă se putea ocupa el însuși, fără ca Lindsey să-și dea măcar seama.

– Și încă ceva...

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Nici unele nu păreau destulde potrivite, așa că spuse oricum:

– Trebuie să vorbim despre cele de azi-noapte.

Privind-o, o văzu că devenea țeapănă, în timp ce răspundea:

– Cred că n-are rost s-o luăm cu ocolișuri.

– Lindsey, nu știi ce s-a întâmplat.

– Nu știi? Mie mi s-a părut destul de clar.

Will râse scurt.

– Nu asta voiam să spun. Noi doi am fost întotdeauna numai prieteni.

– Ascultă, Will, nu-ți face griji.

Vocea lui Lindsey, însă, devenise mai tăioasă. Nici ei nu-i era ușor.

– Hai să ne închipuim că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic.

– Nu pot.

Toată dimineața, Will nici nu fusese în stare să se gândească la altceva.

– Atunci, doar să spunem că a fost un eveniment pentru cărțile de istorie. O aberație. Ne-am întors acasă după confruntarea cu Gus, tu fuseseși rănit, ne-am cam aprins...

– Ne-am cam aprins?

Din nou, Will râse scurt.

– Mda, cred că se poate spune și așa...

– Bine, ne-am aprins de-a binelea.

În vocea ei părea să se simtă o undă de panică. Totuși, Will bănuia că se înșelase.

– Problema e că asemenea lucruri se mai întâmplă. Așa a fost situația, așa e când...

Will coti smucit de pe șosea, opri pe acostament și o apucă pe Lindsey de talie. Săltându-și-o pe genunchi, îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsător care-i aprinse sângele în vene.

La început, Lindsey încercă să se împotrivescă, împingându-i pieptul. Apoi, dintr-o dată, păru să se topească total, răspunzând cu propria ei gură.

Când în sfârșit Will se desprinse, fața ei se înroșise, iar în ochi i se citea aceeași ardoare din noaptea trecută.

– Doar asta a fost, Lindsey? Doar un lucru care „se mai întâmplă“ ...?

– Will...

– Atunci, de ce toată zina n-am putut să-mi iau gândul de la tine? De ce nu pot uita cum te simt?

Îi atinse cu un deget buzele inflamate de sărutări.

– De ce nu-ți uit gustul?

Lindsey clătină din cap.

– Și de ce, dacă te-aș răsturna acum și aici, mi te-ai dărui din nou?

Capitolul 9

Lindsey nu-i putea răspunde. Nici o explicație n-ar fi avut sens. Și nici una nu i-ar fi lăsat inima altfel decât sângerând, vulnerabilă. Preferă în schimb să-și folosească mânia în chip de pavăză.

Împingându-i pieptul înapoi, spuse:

– Dă-mi drumul!

Will o eliberă, iar Lindsey se retrase spre colțul cabinei. Un moment, nici unul nu scoase o vorbă. Se lăsase o tensiune palpabilă.

Lindsey se gândea să-l contrazică, să-i spună că nu simțea nimic pentru el. Dar n-o putea face. Nu putea să minte în legătură cu un lucru care devenise atât de important.

– Ce s-a întâmplat, Linds, te sperie adevărul?

Roșind, Lindsey se întreabă dacă nu cumva îi citea gândurile.

– Cine naiba știe adevărul? *Eu*, cu siguranță, nu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ne cunoaștem de douăzeci de ani. Și, în tot acest timp, niciodată nu ți-ai exprimat pentru mine decât un interes strict prietenesc.

– Interesele se mai și schimbă.
– Mda, cum ar fi și faptul că sunt în posesia unui lucru pe care-l dorești.

Străfulgerarea de nemulțumire care străbătu o clipă chipul lui Will îi confirmă că vorbele pe care i le aruncase nimeriseră drept la țintă.

– Deci, iar ne-am întors la asta.
– Spune-mi cum aș putea s-o ocolesc, insistă ea. Cum aș putea crede că, dintr-o dată, te interesez ca femeie? Și că asta n-are nici o legătură cu Claxton Ranch.

– Ascultă, Lindsey, indiferent ce se întâmplă între noi...
Ezotă, făcând un efort vizibil de a-și stăpâni nervii.
– Nu are nici o legătură cu pământurile. Ne privește numai pe noi doi.

– Atunci, explică-mi cum s-a întâmplat. Și de ce tocmai acum?
Pe chipul lui se așternu confuzia, incertitudinea.

– Nu pot.
– Ei, poftim? exclamă Lindsey, ridicând palmele demonstrativ.

Părea la fel de nedumerit ca ea, iar acest lucru o făcu să se mai îmblânzească.

– Uite ce e, Will: s-ar putea ca nici chiar tu să nu fii conștient de propriile tale motive. S-ar putea...

– Palavre, Lindsey. Gogoși psihologice umflate cu pompa. Azi-noapte, am făcut dragoste cu tine fiindcă te doream. Și încă te mai doresc.

Se răsuci la loc și ambală motorul.

– Iar dacă nu poți accepta asta, îți propun ca la noapte să încui ușile. Fiindcă n-am de gând să stau ladistantă.

Lindsey lăsa ușile descuiate.

Pentru Will, următoarele trei zile părură ireale.

La suprafață, nimic nu se schimbbase. Pe dedesubt, însă, nimic nu mai rămăsese la fel ca înainte.

În fiecare noapte, Will venea la ea și făceau dragoste. Uneori se împreunau fierbinte, frenetic, ca și cum niciodată n-ar fi putut să se sature. Alteori se iubeau încet și tandru, ca și cum ar fi avut o veșnicie întreagă la dispoziție.

Dar, pentru ei, veșnicia era foarte scurtă. Trei zile. Șaptezeci și două de ore. Până la externarea lui Stuart din spital.

Dimineața aceea sosi mult prea repede.

Will stătu în pat mai mult decât de obicei, nedorind ca timpul petrecut împreună să se sfârșească atât de curând. Lindsey nu-l grăbi, fiind clar că și ea simțea același lucru.

Într-un târziu, spuse:

– I-am promis lui Stuart că la amiază sunt la spital.

Will știa că se aștepta s-o însoțească, dar nu mai putea. Nu și de data asta. Făcuse tot ce-i stătea în putere. Acum, lucrurile depindeau de Lindsey.

– Va trebui să iei alt om cu tine.

Îi văzu surprinderea din ochi. Și regretul.

– Sigur, de ce nu...

Și, luându-și halatul, Lindsey se dădu jos din pat.

– Trebuie să fac un drum până la Lazy W, îi explică el; știa amândoi că era doar un pretext. A trecut o săptămână și trebuie să mă asigur că toate merg bine.

Un moment, Lindsey nu-i răspunse, iar Will văzu tumultul emoțiilor diapoia acelor ochi verzi ai ei. În tăcere, o imploră să protesteze. Să-i ceară să vină cu ea. În schimb, Lindsey spuse numai atât:

– Fă ce știi că trebuie.

Cuvintele el îl lăsară gol pe dinăuntru, într-un fel pe care nu-l înțelegea. Un moment, fu cât pe ce să se răzgândească.

N-o făcu.

Acum, de ea depindea să hotărască dacă între ei avea să mai fie ceva.

Sau nu.

* * *

Abia ajuseseră la marginea orașului, când Stuart întrebă:

– Cum merge Claxton?

Lindsey fu cât pe ce să râdă. Părea că nu reușea să și-l scoată pe Will din minte, oricât de mult ar fi încercat.

– Merge bine, răspunse ea. E un șef de echipă bun, iar oamenii îl plac.

Apoi, mai mult pentru sine, adăugă:

– Chiar dacă uneori e cam încăpățânat.

– Mă mir că nu v-ați omorât unul pe altul.

De astă dată, Lindsey râse de-a binelea.

– A, nu-i chiar atât de rău. Avem și noi neînțelegerile noastre, dar...

– Dar vă asemenați prea mult.

Suprinsă, își privi fratele.

– Poftim?

– Să nu-mi spui că nu ți-ai dat seama până acum.

– Nici... nici nu mi-am pus vreodată problema.

Stuart scutură din cap, râzând scurt.

– Amândoi sunteți încăpățânați cât încape. Și nici unul dintre voi n-ar recunoaște o *dată* că a greșit. Adaugă la asta faptul că amândoi sunteți prea al naibii de mândri ca să vă fie bine. Mă rog...

Ridică din umeri.

– Ai prins ideea.

Da, prinsese ideea. Și câteva minute nici nu răspunse nimic. Ce-ar fi putut să spună?

– Nu știi cât adevăr e în ceea ce spui, murmură ea în cele din urmă.

Totuși, știa că într-un fel avea dreptate. Dar unde voia să ajungă, nu înțelegea.

– Lucrăm bine împreună. În pofida *divergențelor* noastre, treaba n-a mers niciodată mai lin. Mare păcat că e doar o situație temporară. Mi-ar prinde bine ajutorul lui Will...

Își privi fratele și îl văzu încruntându-se.

– Ce e?

– Nimic... răspunse el, privind pe fereastră. Se pare că te-ai descurcat destul de bine în zilele astea, fără mine.

Lui Lindsey i se frânse inima. Stuart n-avea să fie niciodată un fermier la fel de bun ca Will și o știau amândoi. Dar, în fond, Stuart nici nu voia să-și petreacă viața acolo. Totuși, n-ar fi trebuit să-i azvârle așa adevărul în față, vorbindu-i despre Will.

– Ți-am simțit lipsa, spuse ea, cu destulă sinceritate.

Stuart râse scurt, clătinând din cap.

– Ei, ia zi: ce se întâmplă între voi doi?

Din nou o luase prin surprindere.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Lindsey. Știi bine ce vreau să spun. Se vede clar că sunteți împreună.

Lindsey recurse la răspunsul ei dintotdeauna când era întrebată despre relația ei cu Will.

– Toată viața am fost prieteni. Știi bine asta.

– Las-o jos că măcăne. Ajnge să se uite omul la voi ca să se prindă că vă culcați împreună.

– Stuart, nu facem...

Fusese cât pe ce să nege, dar se opri. N-ar fi mințit în legătură cu relația dintre ea și Will, dar nu voia nici s-o discute în amănunt. Mai ales cu fratele ei.

– Nu te privește.

Un timp, Stuart nu mai spuse nimic, iar Lindsey crezu că renunțase. Apoi reluă:

– Te-ai întrebat vreun moment de ce?

– De ce *ce?* nu-și putu ea ascunde iritarea.

Îi aruncă o privire, iar Stuart își dădu ochii peste cap.

– De ce se ține după tine.

– Nu se...

– Lindsey, vrea pământurile înapoi, o întrerupse el, nervos. Vreau Claxton Ranch.

Faptul că auzea pe altcineva dând glas propriilor ei îndoieli o enerva și mai mult. Intră instantaneu în alertă – dar pe cine voia să apere? Pe ea însăși? Pe Will?

– N-ai de unde să știi asta.

– Haide, Linds. Doar e vorba de Will Claxton. Uită-te la femeile cu care obișnuiește să-și petreacă timpul. Nu vreau să te jignesc, dar nu ești tocmai genul lui.

– Poate că gusturile i s-au mai schimbat...

– Mhm, vezi să nu.

La asta nu mai avu ce să-i răspundă. Pe moment, nu mai putea spune nimic. Era prea furioasă. Și, dinnou, nu știa împotri-va cui.

Stuart, însă, nu terminase.

– Nu există decât o singură cale ca să te asiguri.

Îl privi întrebător.

– Vinde-i pământul. Și vezi cât va aștepta ca să se facă nevăzut.

* * *

Will bănuia că mai avea doar puțin până să-și piardă mințile.

Stuart se întorsese la ranch de peste o săptămână și, de-atunci, Will și Lindsey nu mai putuseră petrece niciodată mai mult de cinci minute singuri.

Își dădea seama că nu mai putea să se ducă la ea noaptea. Cu Stuart în casă, Lindsey nu i-ar fi îngăduit-o niciodată. Dar Will se așteptase ca măcar s-o vadă, eventual să stea de vorbă cu ea din când în când. Acum, însă, nu mai avea nici o îndoială că-l evita intenționat.

Și nu voia s-o lase cu una cu două.

Dacă relația lor luase sfârșit, Lindsey trebuia să i-o spună cu gura ei. Trebuia să-l privească în ochi și să-l trimită la plimbare. Iar Will nu intenționa să-i ușureze această sarcină.

În zorii unei zile, reuși s-o încolțească în timp ce-și înșăua iapa. Venind din spate, o cuprinse cu brațele pe după mijloc. Lindsey se feri ca o mână speriată, dar Will o strânse și mai tare.

– Stai cuminte, eu sunt.

– Will... murmură ea, apucându-l de antebrate. Ce faci?

Neluându-i în seamă protestele, Will își frecă nasul de obrazul ei.

– Ce ți se pare că fac?

– Te rog.

Reuși să se smulgă și se întoarse cu fața spre el.

– Nu e locul cel mai potrivit.

Will se apropie cu un pas, iar Lindsey se retrase spre iapă. Aplecându-se, Lindsey îi mușcă ușurel buzele, ațâțând-o – și pe sine, cu același prilej.

– Sunt de acord, spuse el. Nu e locul potrivit.

– Serios?

Will zâmbi.

– Tocmai de-asta, diseară ieșim împreună.

– Ieșim? Ca pentru o...

Nu se îndura să pronunțe cuvântul, așa că Will îl rosti în locul ei:

– Întâlnire. Văjâială. Șustă. Te invit la o plimbare.

– Dar.

O sărută din nou, mai prelung de astă dată, până când Lindsey începui să se relaxeze, cu trupul topindu-i-se lângă al lui. Will știa că, dacă nu se oprea cât mai curând, n-avea să se mai oprească deloc.

– Will... începu ea din nou.

O întrerupse:

– Stuart e acasă de o săptămână, și abia dacă am mai putut sta două minute împreună. Dacă n-aș ști...

Îi ridică bărbia cu două degete.

– ...aș crede că mă eviți intenționat.

Vinovăția de pe fața ei spunea totul.

– Și-n plus, continuă el, nedorind să-i audă scuzele, cred că amândurora ne-ar prinde bine o noapte în altă parte.

Lindsey clătină din cap.

– Nu știu...

– Mâncăm la un restaurant, apoi mergem să dansăm.

– Să dansăm?

– Știi să dansezi, nu-i așa, Linds?

– Sigur că da...!

Părea indignată, deși Will nu-și amintea s-o fi văzut vreodată dansând. Nu ținea minte nici măcar dacă urmase cursurile de dans la școală, în copilărie. Dar nu conta, avea s-o învețe el.

– Atunci, ne-am înțeles.

Îi distingea clar nesiguranța. Lindsey voia și ea să vină, se vedea limpede. *Motivul* era mai puțin ușor de înțeles. Niciodată în viața ei nu se codise, indiferent în ce situație, iar dacă intenționa să pună capăt relației lor, acum avea ocazia ideală. Pe de altă parte, exista acea atracție fizică dintre ei, pe care și Lindsey o simțea la fel de puternic ca el. Poate că el însuși o tenta, simpla dorință de a-și petrece timpul împreună.

Nu putea decât să spere.

– Bine, cedă ea în cele din urmă, făcându-l să se întrebe de anumeo determinase să se hotărască.

– Perfect.

Dându-i drumul, Will făcu un pas înapoi, retrăgându-se din apropierea ispitei.

– Să fii gata la șase.

Lindsey dădu din cap, iar Will ieși din grajd.

– A, și, Lindsey, mai spuse, oprindu-se un moment pentru a o privi din ușă. Să-ți iei pe tine o rochie.

Capitolul 10

Ideea de a îmbrăca o rochie o urmări pe Lindsey toată dimineța.

Deși, de ce anume de frământa atâta, nu reușea să înțeleagă. Dacă Will voia s-o invite în oraș, o putea face și cu ea îmbrăcată în blugi. Și-n plus, avea doar o singură rochie, neagră și simplă, pe care o purtase la înmormântarea tatălui ei. Se îndoia că la așa ceva se gândise Will.

Pe la amiază, porni spre oraș ca să-și facă târguiețile.

Ca de obicei, nu i se permise să meargă singură. Will înrolase toată echipa, hotărât cum era s-o apere de Gus și amicul lui. Așa că unul dintre oameni insistă s-o însoțească.

După ce-și încărcă mașina de la prăvălia de nutrețuri și echipamente, îi atrase atenția magazinul de confecții de peste drum. Nu fusese acolo decât o singură dată, ca să-și cumpere rochia neagră pentru înmormântarea tatălui ei.

Ezită.

Da, își dorea acea ultimă seară cu Will.

Avea dreptate. *Îl evitase*. Acuzațiile lui Stuart îi bântuiseră gândurile zile întregi și avea nevoie de timp ca să ia o hotărâre.

În cele din urmă, ajunsese la concluzia că fratele ei se înșelase. Și ea se înșelase. Refuza să creadă că Will s-ar fi folosit de ea ca să intre în posesia fermei Claxton. Dacă reieșea că era o naivă, atunci așa să fie. Fusese prietenul ei toată viața, iar ca amanți petrecuseră împreună momente unice. Îi datora măcar puțină încredere.

În ciuda protestelor, îl trimise pe muncitorul care venise cu ea să mănânce de prânz și traversă strada. Oprindu-se în fața magazinului, privi în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni. Apoi deaschise ușa și clinchetul melodios al unui clopoțel îi anunță intrarea.

* * *

Will nu știa la ce se așteptase, dar când o văzu pe Lindsey, fluieră încet, prelung.

Rochia nu păruse deloc de nasul ei, fusese prea scumpă, iar Lindsey o cumpăraseră pe loc.

Croită din material albastru înflorat, cu mâneci scurte, îi stătea strânsă în talie, pentru a cădea în falduri ușoare împrejurul genunchilor. Un șir de nasturi mici o străbătea de la decolteu până la tiv, iar Lindsey se înroșise cu gândul la Will descheindu-i unul câte unul, până la ultimul.

Acum, nu mai era atât de sigură.

Se înroși în obraji ca flacăra.

– Ce plin de tine ești, Will Claxton.

Will se apropie, atras de acea imagine nouă, acea delicatețe pe care n-o mai văzuse.

– Deloc. Arăți...

Îi luă mâinile, măsurând-o cu privirea de sus și până jos. Nu-și putea găsi cuvintele.

– Extraordinar.

Jalnic, Claxton.

– Seznațional.

Mda, așa mai merge.

Lindsey își dădu ochii peste cap, retrăgându-se din fața lui.

– Te rog. Am mai purtat rochii la viața mea.

– Ba pentru mine n-ai mai purtat niciodată.

O apucă de talie în timp ce încerca să se îndepărteze.

– Ei, da' unde crezi că te duci?

Trăgând-o spre el, îi cuprinse cu mâinile mijlocul îngust.

– Când arăți așa, n-ai nici o șansă de a-mi scăpa fără măcar o sărutare.

– Ei, nu zău?

Cuvintele ei erau sfidătoare, dar ochii spuneau cu totul altceva. Iar vocea... Doamne, era atât de senzuală încât îl făcea aproape să-și piardă controlul.

– Eu n-am nici un cuvânt de spus?

– Totul depinde numai de tine, răspunse Will coborându-și gura spre a ei. Îmi dai voie să te sărut?

Lindsey începu să dea din cap afirmativ, dar nu apucă să ducă gestul până la capăt.

Will nu se mai putea stăpâni. Cucerindu-i buzele, o sărută cu patimă, explorându-i gura cu limba, în timp ce mâinile lui își găseau drumul prin jurul aceluia trup feminin dulce pe care-l ținea în brațe.

Nu încă, își spuse el. Nu acolo.

Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, înainte de a deveni incapabil să-l respecte hotărârea de a aștepta.

– Așa e mai bine.

– Pentru cine?

Lindsey se clătina nesigur pe picioareawiar Will întinse brațele ca s-o sprijine.

Și, până să se abțină, o strânse din nou la piept. Nu putea să reziste.

– Hai să mai încercăm o dată.

– Ești imposibil, Will Claxton, protestă Lindsey, împingându-l, dar cu vocea plină de voie bună.

– Iar asta e una dintre calitățile mele cele mai alese, zâmbi el, neputându-i rezista acelei femei și tuturor laturilor ei diferite care continuau să iasă încontinuu la suprafață, luându-l prin surprindere de fiecare dată.

Abia reuși să spună:

– Cred că e timpul să mergem, altfel nu mai ieșim de-aici.

– În mașina ta voi fi mai în siguranță?

Zâmbind, Will o luă de braț, pornind cu ea spre ușă.

– Probabil că nu.

* * *

Un timp, merseră în tăcere, Will fredonând în ritmul melodiei de la radio. Lindsey arunca pe furiș câte o privire spre el, încercând să rămână neobservată.

– Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

– Surpriză.

Auzindu-l, se întoarse cu totul în scaun, spre el.

– Ce surpriză?

– Așteaptă, răspunse misterios Will, știind prea bine că o scotea din minți.

– Dar...

O întrerupse scurt, cu un gest.

– N-am de gând să-ți spun, Linds, așa că stai liniștită și relaxează-te.

Pesemne avea intenții foarte serioase, așa că Lindsey reveni cu fața înainte.

– Cum vrei tu...

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, Will ar fi fost gata să jure că se bosumflase.

După un timp, camioneta coti pe un drum de țară care urca spre munți. Într-acolo nu erau decât preria și râul, iar Lindsey își dădu seama imediat că nu se îndreptau către oraș.

– Will, *unde* mă duci?

O privi scurt, cu un zâmbet.

– Asta e răspuns la tine?!? Întrebă ea sarcastic. Credeam că mergem să dansăm.

– Acolo mergem.

– Și mâncarea? Mi-ai promis că luăm cina împreună.

Will îi luă mâna, ridicându-i-o la gură pentru un sărut scurt.

– Nici o grijă. N-am de gând să te duc acasă flămândă. Din nici un punct de vedere.

Lindsey își smulse mâna înapoi.

Peste cincisprezece minute, Will opri lângă o pădurice de pe malul râului Willowbend. Descoperise recent locul acela izolat, și imediat se gândise la Lindsey. Frumusețea grațioasă a copacilor profilați pe fundalul munților colțuroși îi amintea de ea.

Oprind mașina, se răsuci în scaun.

– Ei, ce părere ai? E mai plăcut aici decât într-un bar aglomerat și plin de fum, nu?

– E minunat, dar...

– Nici o grijă. Am să te hrănesc, îi promise el, cu un gest spre partea dinapoi a camionetei. Avem totul în spate, chiar și muzică, adăugă, scoțând de sub scaun un mic CD player.

Când Lindsey ezită, însă, Will se întrebă dacă nu cumva făcuse totuși o greșală. Poate că așteptase cu nerăbdare o ieșire în oraș.

– Dacă nu te mulțumește, spuse el, putem merge în schimb la un restaurant.

– Nu, clătină ea din cap. Aici e perfect.

– Ești sigură?

Lindsey zâmbi din nou, discret, feminin, cu ochii verzi încălzindu-i-se.

– Îmi place enorm.

Ușurat, Will zâmbi prosteste. Nu se înșelase. Lui Lindsey nu-i plăcuse niciodată ca străinii să caște gura la ea.

– Vino. Am găsit un loc ideal.

* * *

Lindsey îl privea pe Will cum dormea.

După ce făcuseră dragoste, Will adusese încă o pătură din camionetă și se acoperiseră cu ea, în timp ce terminau ce le mai rămăsese din mâncarea cumpărată de la un restaurant din oraș. Apoi, se culcaseră la loc și mai făcuseră o dată dragoste, după care pe Will îl furase un somn greu ca de plumb. Lindsey rămăsese trează, nedorind să închidă ochii nici o secundă.

Când se trezi în sfârșit, Will îi zâmbi.

– Ei, cât timp am dormit?

Lindsey se aplecă și-l sărută ușor, cu inima rupându-i-se de duioșie.

– Puțin.

– Mai fă o dată așa, îi ceru el, cuprinzându-o strâns cu un braț de talie.

Când în sfârșit gurile li se dezlipiră, Lindsey se retrase din îmbrățișarea lui. Sosise momentul.

– Will, avem de vorbit.

– Pare să fie ceva serios, zâmbi el, dar surâsul i se șterse repede de pe buze.

– Este.

Ridicându-se în capul oaselor, Lindsey se grăbi să-și ia pe ea lenjeria de corp și rochia, conștientă că Will o privea cum își încheia cu stângăie nasturii pe care el îi desfăcuse atât de îndemânat. Când termină, își strânse picioarele la piept, cu brațele împrejurul genunchilor.

– E-n regulă, Lindsey, spuse el, cu o undă tăioasă în glas. Despre ce e vorba?

Lindsey ezită, știind ce avea de făcut și detestând din toată inima situația.

– Nu mai putem continua așa, spuse ea într-un târziu; când Will dădu să răspundă, îl întrerupse: de fapt, *eu* nu mai pot continua așa.

– La ce *anume* te referi?

Nu era deloc dispus să-i ușureze sarcina, iar Lindsey trase aer în piept, adânc, pentru a-și face curaj.

– Mă refer la faptul că suntem împreună, ca...

Nu se putu îndura să pronunțe cuvântul.

– Ca amănți?

– Da.

– Atunci zi.

Ezită, dar în cele din urmă rosti cuvintele cu forța:

– Ca amănți. Nu mai putem fi amănți.

Un moment, Will nu scoase o vorbă, țintuind-o cu privirea, și pentru prima dată Lindsey nu-i mai putu citi gândurile ascunse înapoia acelor ochi negri.

– Din cauza lui Stuart?

– Mă rog, e și asta una dintre cauze, se eschivă ea. Nu prea pot să am o relație intimă, când fratele meu e în aceeași casă.

– Și celelalte cauze care sunt?

Glasul îi era tot mai furios, iar în ochi i se ivea asprimea.

– Cauza cea mai importantă. Cea privitoare la Claxton Ranch.
– Nu... clătină din cap Lindsey, ridicându-se, pentru a lua distanță.

Will o urmă.

– Încă mai crezi că mă folosesc de tine, nu-i așa? Că tot ce vreau de la tine e pământul ăla nenorocit?

– Nu, nu e asta...

Se întoarse cu spatele spre el, cuprinzându-și strâns mijlocul cu brațele.

– Atunci ce naiba e, Lindsey? se răsti el, în culmea furiei. De ce faci asta?

Lindsey se răsuci în loc.

– Fiindcă te iubesc, fir-ai tu să fii de tine!

Will rămase complet nemișcat, iar Lindsey își dădu seama ce spusese. Păstrase secretul atâția ani, iar cuvintele îi scăpaseră de pe buze înainte de a apuca să le oprească. Și nu mai putea să și le ia înapoi.

– Te iubesc, repetă ea, mai blând de astă dată, resemnată să-i mărturisească adevărul. Dintotdeauna te-am iubit. Și nu pot...

Se opri, strângându-și buzele cu putere, pentru a nu izbucni în plâns.

Will nu făcea decât să stea pe loc, privind-o.

– Zi ceva! îi ceru ea.

– Sunt năucit. Vreau să zic... n-am știut niciodată. Nici o clipă nu m-am gândit...

Lindsey se întoarse cu spatele.

– Nu, Lindsey, așteaptă...

O apucă de braț, încercând s-o răsucescă la loc cu forța.

– M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Reacția lui confirma lucrul pe care Lindsey îl știuse deja, deși inima ei sperase să se înșele. Ținea la ea. Erau incredibil de compatibili sexual. Dar... iubire? Ei bine, asta era cu totul altceva.

Lindsey porni spre camionetă.

Will o urmă, învârtind-o în loc, pe neașteptate, pentru a o cuprinde în brațe.

– Mărită-te cu mine.

– Ce...?

Se desprinse de el, împingându-l din răspuțeri.

– Să mă mărit cu tine? Ai înnebunit?

– Dar e soluția perfectă! Nu-ți dai seama?

– Nu, nu-mi dau seama! replică Lindsey, furioasă.

Pur și simplu nu înțelegea. Îl iubea, dar merita să fie iubită și ea la rândul ei. Nu voia să fie doar o parteneră extraordinară la pat, sau la muncile fermei.

– Du-mă acasă, Will.

– Nu, stai, Lindsey... Să vorbim...

– Nu mai avem nimic de vorbit. Du-mă acasă.

Înainte ca Will să mai spună și altceva, Lindsey se urcă în mașină, închizând portiera în urma ei.

* * *

Pe drum, la întoarcerea spre Silver Creek Ranch, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

Lindsey stătea mută, pierdută în durerea ei. Nu-i trecuse prin minte că avea să-l rănească pe Will, punând capăt relației lor. Crezuse că îi putea spune pur și simplu că se terminase, iar lucrurile aveau să revină la normal, așa cum fuseseră întotdeauna între ei.

Ce idioată fusese!

Will nu era gata să termine, încă nu se plictisise de ea. Iar singurul lucru pe care nu voia să-l piardă era prietenia lui – dar și aici dăduse greș. Cum ar mai fi putut rămâne prieteni, după ce îi călcase sentimentele în picioare?

Deși refuza să-l privească, era acut conștientă de prezența lui pe scaunul de alături. Will stătea rigid, tăcut, iar Lindsey nu putea decât să ghicească gândurile care-i treceau prin minte – cine știe ce planuri noi, fără îndoială, pentru a o face să vadă lucrurile la fel ca el.

Clătină din cap, gândindu-se din nou cum le încurcase pe toate. Relația dintre ei n-avea să mai fie niciodată aceeași.

În clipa următoare, văzu.

O văpaie roșatică la orizont.

– O, Doamne!

Se aplecă înainte. Era cel coșmarul mai cumplit al oricărui fermier.

– Will...

– Văd și eu.

– Arde ceva.

Un moment, Lindsey își ținu respirația.

– Lângă Silver Creek.

– Ținte-te bine, răspunse Will și apăsă pe accelerator.

Capitolul 11

În curtea fermei, Will frână brusc, oprind cu zgomot mașina în mijlocul unei trâmbe de pietriș și praf. Amândoi săriră jos din cabină încă înainte de a se fi oprit complet.

În jur domnea haosul.

Oameni și cai, alergând care-ncotro, urlând. Iar focul, un infern învăpăiat de dogoare și zgomot, bântuia scăpat de sub control, absorbind din aer oxigenul și viața.

Avură nevoie doar de un moment pentru a aprecia situația.

Hambarul era deja pierdut, deși unii oameni încă mai încercau să-l salveze. Stropeau flăcările cu trei furtunuri grele, în timp ce restul începuseră să-și dea găleți din mână-n mână.

Își pierdeau vremea de pomană.

Lindsey îl apucă de braț pe un om care alerga spre fântână, cu găleata goală.

– Ce-i cu caii? răcni ea, încercând să se facă auzită. Caii din hambar!

– Sunt în siguranță! răspuse omul aproape fără să se oprească din fugă.

Will veni în spatele ei.

– Lindsey, casa!

Lindsey întoarse o clipă privirea dinspre hambar către casă și dădu dincap.

– Ai dreptate. Cu hambarul s-a zis.

Începură amândoi să reorienteze eforturile de stingere a incendiului. Îndreptară două furtunuri spre casă, într-o încercare de a o uda, astfel încât flăcările și jăraticul aruncat prin aer să nu aprindă lemnăria. Lăsară al treilea furtun spre hambar, pentru a încetini focul, reducând riscul de răspândire la acareturile din jur.

Începuseră să sosească și oameni de la fermele învecinate. Unii li se alăturară celor ai lui Lindsey, iar alții instalară un punct de prim ajutor, ducându-le apă celor care luptau cu flăcările.

Will înfruntase câteva incendii la viața lui, dar nici unul nu arsesse atât de năprasnic ca acesta. Flăcările păreau înțețite de o forță invizibilă, un material combustibil, benzină sau altceva asemănător...

Fusese un act deliberat.

Dar nu avea timp săsteape gânduri. Nu acum, când briza serii amenința să se intensifice, făcând flăcările să sară de la o clădire la următoarea, până devorau tot complexul. Însă păreau să aibă noroc – dacă noroc se putea numi – căci deocamdată vântul rămânea constant.

Trecură câteva ore până să localizeze incendiul, iar ultima flacără păli și se stinse abia în apropierea zorilor.

În locul hambarului, cioturi calcinate de lemn fumegând se înălțau spre cerul care se lumina treptat. Oamenii umblau de colo-colo, murdari și frânți de oboseală, nesiguri ce să facă în continuare, dar temându-se să se oprească, în vreme ce încă mai exista riscul ca vreo scânteie izolată să se trezească din nou la viață.

Will îl zări pe Stuart, cu brațul în gips și chipul schimonosit de durere, la fel de înnegrit de funingine ca toți ceilalți. Doar de o săptămână ieșise din spital, și trebuise să lupte la fel de feroce ca restul echipei pentru a-și salva casa.

Apropiindu-se de el, Will spuse:

– Stuart, intră în casă și odihnește-te.

Tânărul clătină din cap.

– Nu, n-am...

– S-a terminat, îi puse Will o mână pe umăr. *Nimeni* nu mai poate face nimic. Sau, cel puțin, nu acum.

Privind în jur, Stuart păru să se mai trezească puțin din buimăceală.

– Cred că ai dreptate. Lindsey...

– E bine. O să am eu grijă de ea.

Stuart dădu din cap, fiind clar că i-o încredința lui Will pe sora lui, și începu să se îndepărteze.

– Stuart, îl mai strigă Will, oprindu-l.

– Da?

– Tu ai scos caii, nu-i așa?

Era o afirmație, nu o întrebare. Unul dintre oameni îi spusese lui Will mai devreme: Stuart năvălise în hambar să salveze caii, deși focul începuse deja să învâluie totul.

– Eu am văzut primul flăcările.

– Și oamenii, cu furtunurile și gălețile... Tu i-ai organizat.

Stuartridică dinumeri.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la salvarea casei. Pe moment nu m-am gândit...

– Ai procedat bine. Ai luat situația sub control.

În primul moment, Stuart păru să nu-l creadă, ca și cum ar fi așteptat un „dar“ după cuvintele de laudă ale lui Will. Când acesta nu mai spuse nimic, pe trăsăturile lui apăru umbra unui zâmbet.

– Mulțumesc.

Apoi se întoarce și porni spre casă.

În continuare, Will plecă în căutarea lui Lindsey.

O găsi așezată pe veranda din față. Rochia pe care o purtase numai pentru el era murdară și ruptă. Ce naiba, avea să-i cumpere alta, o duzină întregă, dacă le voia.

Se apropie de ea încet.

– Lindsey?

Îl privi, iar vederea lacrimilor care-i brăzdau funinginea de pe față fu cât pe ce să-l ucidă. Se așeză lângă ea, pe verandă, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri.

Nu era nimic de spus în fața unui asemenea dezastru. Will se gândi să-i menționeze teoria unei mâini criminale, dar se hotărî să mai aștepte. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i spună. Deocamdată, nu făcu decât să stea tăcut, ținând-o de umăr cu brațul.

– Niciodată n-am mai văzut un foc arzând așa ca ăsta, murmură Lindsey, uimindu-l prin precizia cu care îi reproducea propriile lui gânduri – deși, de ce îl mai surprindea după atâta vreme, Will nu-și dădea seama.

– Nici eu.

– Will, focul a fost pus de cineva.

Ar fi trebuit să se aștepte ca și ea să-și dea seama.

– Știu.

– Gus a fost, declară sec Lindsey. Și prietenul lui.

– Asta-i și teoria mea.

Din nou tăcere. Numai că, de astă dată, era nevoie s-o umple cu ceva. Will trebuia s-o readucă pe Lindsey la viață. În ciuda lacrimilor care-i făceau să lucească, ochii ei păreau neînsuflețiți, ca și cum ar fi abandonat orice luptă.

– Va fi bine, spuse el, deși știa că era un clișeu inutil, iar Lindsey merita mai multă sinceritate.

– Cum să fie bine? întrebă ea, luându-i în serios cuvintele.

– Nimeni n-a fost rănit. Caii sunt cu toții în siguranță. Iar casa...

Se uită în spate. Slavă Domnului, putuseră salva casa.

– Toate echipamentele din hambar s-au dus, replică Lindsey. Iar hambarul... Cum am să mai înlocuiesc hambarul?

– Asigurarea...

Lindsey începu să râdă, cu un sunet ascuțit, isteric, care-i aduse în ochi alte lacrimi. Își îngropă fața în mâini.

Will nu știa ce să facă. La viața lui, consolase destule femei ca să cunoască procedura. Dar Lindsey era altfel, iar el nu știa nici măcar cum să înceapă.

– Dumnezeu, Lindsey. Nu face asta.

Se temea fie și doar s-o atingă, ca să n-o spargă într-un milion de cioburi.

– Nu există nici o asigurare.

Will fu prea uluit ca să mai spună ceva. Nu se ține o fermă fără nici o acoperire. Așa ceva era o...

Nu-l lăsa să-și ducă gândul până la capăt.

– Ne-au anulat polița luna trecută. După treizeci și șase de ani, compania de asigurări a ajuns la concluzia că deveniserăm un risc prea mare.

– Din cauza accidentelor?

Lindsey dădu din cap.

– N-am reușit să găsec altă companie. Așa că, după cum vezi, Gus a reușit să distrugă un lucru care se aflase în familia mea timp de patru generații.

Câteva minute nici unul dintre ei nu vorbi. Mentea lui Will lucra cu furie. În acel moment, dacă punea mâna pe Gus, se putea să-l scape de orice probleme – pe vecie.

– Ascultă, există o soluție pentru toate astea, spuse el.

O soluție care nu includea și omuciderea.

Lindsey îl privi, iar Will văzu prudența din ochii ei.

– Te pot ajuta, continuă. Am banii necesari ca să înlocuim hambarul și echipamentele.

Trăgându-se de lângă el, Lindsey se ridică în picioare.

– Știi bine că n-am să accept mila ta.

– N-o fac din milă.

Se ridică și el, trecându-și o mână prin părul prăfuit.

– E o tranzacție de afaceri.

Lindsey făcu un pas înapoi.

– Claxton Ranch.

– E soluția perfectă.

Drept răspuns, ea râse amar.

– Parcă am mai auzit aceleași vorbe în noaptea asta. Numai că atunci, după câte susțineai, o căsătorie cu mine ar fi fost soluția perfectă.

– Ascultă, Lindsey, nu încerc decât să te ajut.

– Mhm, sigur. Obții ceea ce ți-ai dorit, Will. Nu ăsta e esențialul?

Era prea obosit ca să mai discute, prea sigur de tot ceea ce simțea. Și știa cu certitudine că acea femeie era totul pentru el și avea nevoie de un lucru pe care el putea să i-l dea.

– Ce vrei de la mine, Lindsey?

– Tocmai asta e, nu-i așa? Că n-ai nici cea mai vagă idee.

O privi lung, un timp ce păru cât o veșnicie, apoi coborî de pe verandă. Deși știa că era rănită și speriată, acum nu se putea ocupa de asta – și-ar fi pierdut calmul, spunând lucruri pe care mai târziu avea să le regrete. Mai făcuse o dată aceeași greșală, în seara când îi ceruse să intervină pe lângă tatăl ei pentru a salva Claxton Ranch. Nu intenționa s-o mai repete. Avea nevoie de timp și distantă. La naiba, amândoi aveau nevoie de timp și distantă.

– Bine, Lindsey, dacă nu mai ai nevoie de mine, cred că am terminat aici.

Lindsey ridică bărbia o fracțiune.

– Așa se pare.

Un moment, Will nu se mișcă. Voia... Nu, nu acum. Acum, n-ar fi reușit altceva decât să se rănească unul pe altul.

– Dacă te răzgândești în legătură cu vânzarea pământului, continuă el, oferta rămâne deschisă. Acum mă întorc la Lazy W.

Și se întoarse, pornind spre camionetă.

Pe la jumătatea drumului se opri și întoarse capul spre ea. Lindsey stătea în locul unde o lăsase, înaltă și dreaptă. Și prea al dracului de îndărătnică pentru binele ei propriu.

* * *

Încă înainte ca Will să fi plecat, Lindsey începu să-și regrete cuvintele.

Încercase s-o ajute. La fel cum o ajuta de săptămâni de zile. Iar în noaptea aceea muncise alături de echipă, luptând la fel de tare ca toți ceilalți pentru a-i salva casa. Îl văzuse și se minunase de îndârjirea și curajul lui. Merita mai mult decât limba ei tăioasă și acuzațiile nedrepte.

Se gândi să se ducă după el, dar preferă să n-o facă.

Poate că era mai bine așa. Reușise să pună capăt relației și, oricât de rău se descurcase, cel puțin o făcuse. Ar fi fost o greșală să-l urmeze acum pe Will. După toate prin câte trecuseră în noaptea aceea, era prea slăbită și vulnerabilă. N-ar fi trecut prea mult până să ajungă din nou în brațele lui. Bazându-se pe el. Iubindu-l.

Nu, era mai bine să aștepte. Îi datora scuze și, la un moment dat, probabil că trebuia să se gândească serios la oferta lui de a cumpăra Claxton Ranch. Dar în noaptea aceea avea nevoie să rămână singură.

* * *

În următoarele câteva zile, spre surprinderea lui Lindsey, Stuart se însărcină cu înlăturarea resturilor. Probabil era mai bine așa, căci ea nu avea energia necesară. În cea mai mare parte a timpului stătea în birou, căutând soluții de a reconstrui hambarul și a menține ferma Silver Creek solvabilă.

Fără asigurare, nu-i rămâneau prea multe posibilități.

Putea să concedieze toți oamenii însă, chiar dacă ar fi lăsa-o inima s-o facă, n-ar fi rezolvat nimic. Ar fi rămas cu o fermă și nimeni care să lucreze. Degeaba s-ar fi dus și la bancă, având în vedere ghinioanele din ultima vreme.

Ceea ce o readucea cu gândul la oferta lui Will.

Așa cum spusese el, era o soluție bună. I-ar fi procurat banii necesari pentru a se repune pe picioare, lăsând-o și cu o fermă mai mică dar ușor de condus. Ideea nu era tocmai rea. La drept vorbind, achizițioarea fermei Claxton extinsese peste măsură Silver Creek Ranch. Lindsey îl văzuse pe tatăl ei cum se lupta cu uriașa proprietate, de-a lungul anilor.

Un ciocănit în ușă îi întrerupse șirul gândurilor. Unul dintre oamenii ei apăruse în prag.

– Vreau să-ți arăt ce-am găsit, spuse el.

Lindsey dădu din cap, iar omul traversă camera spre biroul ei, pentru a-i depune în palmă un obiect.

– Era în hambar.

Ceasul lui Stuart.

Capitolul 12

Sub ceas, mâna lui Lindsey începu să tremure.

Fusese ceasul străbunicului ei. Îl cumpărase de la New York, aducându-l cu el cale de trei mii de kilometri, până găsisese acel colțișor din Wyoming în care să se așeze. De-atunci, ceasul fusese dat din tată în fiu, până îi revenise lui Stuart.

Trebuia să existe o explicație, un motiv absolut întemeiat al pierderii ceasului. Stuart îi spusese cu săptămâni în urmă că dispăruse. Poate că i-l furase cineva. Nu trebuia să tragă concluzii pripite.

Ridică privirea spre omul din fața ei.

– Mai știe cineva?

– Nu, domnișoară. M-am gândit că dumneata ar trebui să afli prima.

– Îți mulțumesc, zâmbi crispat Lindsey, încercând să gândească. Bine. Găsește-l pe fratele meu. Spune-i că vreau să-l văd.

Dând scurt din cap, omul se întoarse să plece.

– Și să nu mai spui nimănui că ai găsit ceasul ăsta, adăugă ea, strângând în pumn moștenirea de familie. Nici chiar lui Stuart.

– Am înțeles.

După plecarea lucrătorului, în cameră se lăsă din nou tăcerea.

Lindsey nu se mișca – nici nu voia și nici nu putea. Dacă n-ar fi auzit ticăitul ceasului, ar fi putut crede că timpul se oprise în loc.

– M-ai chemat, Lindsey?

Surprinsă, ridică privirea. Fratele ei apăruse în ușă. Lindsey deschise gura să spună ceva, dar nu ieși nici un sunet. În schimb, își desfăcu pumnul, lăsând ceasul să cadă pe birou.

Stuart traversă încăperea, vizibil nedumerit, dar când observă ceasul pe chip i se întipări vinovăția. Era singurul răspuns de care avea nevoie Lindsey. Sentimentul de trădare o străbătu ca suflarea crivățului.

Câteva secunde, nici unul nu vorbi. În sfârșit, Stuart spuse:

– Unde l-ai găsit?

– Unul dintre oameni l-a găsit în hambar.

Ochii o usturau de lacrimi, dar și le înghiți.

– În cenușă.

Stuart oftă, întorcându-se spre fereastră. Cu spatele spre ea, întrebă:

– Și ce-ai să faci acum?

– Ce-ar fi să-mi spui cum a ajuns acolo.

– Dar știi deja cum a ajuns, răspuse Stuart ridicând din umeri. Sau, cel puțin, crezi că știi.

– Tu ai pus focul.

Abia reușise să pronunțe cuvintele, pe lângă nodul din gât.

Stuart se răsuci din nou cu fața spre ea. Ochii îi scăpărau de furie.

– Nu-i adevărat!

Apoi clătină din cap, cu glasul îngreunat de o resemnare neașteptată.

– Jur că n-am avut nici o legătură cu focul.

Lindsey închise un moment ochii, recunoscătoare pentru acel scurt răgaz.

Stuart traversă din nou camera și se lăsă într-un fotoliu, părând să nu se mai poată ține pe picioare.

– Poate n-ai să mă crezi, dar am încercat să-i opresc.

– Să-i oprești?

Dar știa despre cine era vorba.

După un moment de ezitare, Stuart continuă, trecându-și o mână prin păr:

– Pe Gus și Ray.

– Înțeleg.

– Ba nu *înțelegi* nimic.

Cu o energie reînnoită, tânărul se aplecă înainte în fotoliu.

– Nici un moment n-am vrut să se ajungă atât de departe. O clipă nu m-am așteptat...

Se ridică din nou, fierbând de frustrare.

– Of, la ce bun? Tot n-ai să mă crezi...

Înfundându-și mâinile în buzunarele blugilor, reveni în dreptul ferestrei.

– Mai bine cheamă șeriful și să terminăm odată.

– Nu chem pe nimeni.

Lindsey încerca să-și păstreze calmul, deși clocotea toată pe dinăuntru.

– Cel puțin, până nu aflu ce s-a întâmplat.

Stuart mai șovăi un moment, apoi începu:

– Ascultă, niciodată n-am făcut un secret din faptul că vreau să plec de la ferma asta...

Se opri, ca pentru a-și aduna gândurile. Sau căutându-și cuvintele cu care să le exprime.

– Cât timp tata mai trăia, am rămas aici fiindcă...

Ridică din umeri, încet, obosit.

– Mă rog, credeam că s-ar fi putut să aibă nevoie de mine.

Apoi se întoarce cu fața spre ea, iar Lindsey îi văzu din nou revolta pe chip. Numai că de data asta nu ei îi era adresată.

– Desigur, n-a avut nevoie de mine niciodată. La ce i-aș fi putut fi de folos? Te avea pe tine.

Glăsuțul i se frânse, dar continuă:

– Numai că nu mă așteptasem nici un moment să mă lege pe vecie de locul ăsta.

– Ai fi putut să pleci.

Stuart râse scurt, răgușit.

– Sigur. Și cu ce bani, mă rog? Nu, a avut el grijă să mă înfunde aici pentru totdeauna. Fie deveneam fermier, fie nu se mai alegea nimic de capul meu.

– Așa că te-ai hotărât să distrugi totul? Pe tine... pe mine... ferma...?

– Nu! Dacă nu făceai promisiunea aia blestemată...

Își aruncă o mână în jur, cu un gest larg, apoi o lăsă să-i cadă moale pe lângă trup.

– Crezusem că, dacă exercitam destule presiuni asupra ta, ai fi fost nevoită să vinzi o parte din fermă. Will Claxton pândește cea mai mică ocazie să pună mâna pe pământul ăla. Dacă i-l vindeai, ai fi putut să cumperi și partea mea, iar eu aș fi fost liber. Toată lumea ar fi avut numai de câștigat.

– Tu ai cauzat accidente.

Nici de această dată nu era o întrebare.

– Doar pe câteva...

Stuart își înfundă din nou mâinile în buzunarele de la spate, cu privirea în altă parte.

– ...la început. L-am angajat pe Gus să taie gardurile și să întrerupă aprovizionarea cu nutrețuri.

– Și cum l-ai plătit?

Ridică iar din umeri.

– Aveam ceva bani puși deoparte. Destul pentru un avans. I-am promis restul pentru după ce puneam mâna pe partea mea de moștenire. După ce-i vindeai pământul lui Claxton.

Pe chip i se așternu din nou vinovăția.

– Dar tu te-ai încăpățânat, iar situația a scăpat de sub control.

– Cineva ar fi putut s-o pățească, Stuart. Să fie rănit, să moară chiar...

În vocea lui Lindsey se simțea neîncrederea.

– Tu ai fost cât pe ce să mori.

– Nu m-am așteptat nici un moment ca Gus să acționeze de capul lui.

Lui Lindsey nu-i venea să creadă că fratele ei putuse fi atât de naiv, controlând un om ca Gus. Și totuși, îi părea rău și pentru Stuart. Tatăl lor nu fusese niciodată un părinte comod, iar cu băiatul lui fusese mai sever decât cu fata.

– Trebuie să mă crezi, Lindsey. Nici o clipă n-am vrut să fac vreun rău cuiva. Avalanșa a fost ideea lui Gus. Eu nici măcar n-am aflat, decât după aceea. Fusese vorba doar să sacrifice câteva vite... Dar, după incidentul de la „Pinten“, parcă și-a ieșit din minți...

– Dar ai știut că Gus era vinovatul, replică Lindsey, abia reușind să-și stăpânească furia. I-ai spus pe unde urma să treacă turma.

– Am încercat să contramandez totul. Însă lucrurile ajunseseră prea departe. Mai voia bani. Și atunci...

– Te-au bătut.

– Gus a acceptat să oprească totul numai dacă-l plăteam. I-am dat ceasul. Ca supliment. El, însă, voia bani.

Făcu o pauză, cu buzele strânse.

– Voia zece mii de dolari.

Lindsey nu făcu decât să-l privească, neavând idee cum să reacționeze la tot ceea ce-i spunea. Tremura de furie, dar știa că asta nu le-ar fi folosit la nimic.

– Desigur, continuă Stuart, n-aveam nici pe departe o asemenea sumă.

– De ce n-ai venit să vorbești cu mine? Am fi putut merge împreună la șerif.

– Am crezut că mă puteam descurca singur.

Lindsey clătină iar din cap.

– Și focul?

– Nu prea aveam somn și am coborât să beau ceva. Am văzut o mișcare lângă hambar, însă când am ajuns eu acolo Gus și Ray plecau deja. Am încercat să-i opresc...

Se întoarce din nou spre fereastră.

– Dar era prea târziu.

– Și ceasul?

– Probabil l-au lăsat acolo anume, ca să dea impresia că eu pusesem focul.

Făcu o nouă pauză.

– Și au reușit.

Câteva minute, nici unul nu scoase o vorbă. Lindsey privea spinarea rigidă a fratelui ei, cu gândurile în plin tumult și inima frângându-i-se pentru el. Nu reușise să se maturizeze, nu era în stare să-și asume responsabilitatea propriilor lui fapte.

Poate că asta era șansa lui.

– Acum ai să te duci la șerif? îl întrebă ea.

Stuart se întoarce și o privi, fără să-i răspundă.

Lindsey repetă întrebarea:

– Te duci să depui mărturie împotriva lui Gus și a lui Ray?

Fratele ei trase aer în piept, adânc, vizibil.

– Nu vreau să mai pătească nimeni nimic.

Lindsey zâmbi crispat, puțin mai ușurată. Era un prim pas.

– Bine. Atunci, azi vom merge împreună în oraș.

Dar Stuart clătină din cap:

- Eu am făcut-o, eu o desfac. Mă duc singur.
Ridicându-se, Lindsey ocoli biroul spre el.
- Indiferent ce ai făcut, suntem o familie. Îți voi sta slături.
Un moment, fratele ei nu păru s-o creadă.
- Nu ți-am fost un frate prea grozav...
- Nu sunt sigură că tata sau eu ți-am dat prea mult ocazia...
Lindsey luă ceasul străbunicului ei de pe birou.
- Ai uitat ceva.
- Stuart se uită de la ea la ceas, apoi din nou la ea.
- Cred că ar fi mai bine să-l păstrezi.
- Nu. E al tău.
- Cu un zâmbet amar, tânărul primi ceasul.
- Îmi pare rău, Lindsey. Am încercat, dar put și simplu nu-s
la fel de puternic ca tine.
- În acele momente, Lindsey numai puternică nu se simțea.
- Nu-i adevărat, Stuart. Numai că nu ai stofă de fermier, atâta
tot.
- Stuart o cuprinse cu brațele, iar Lindsey simți lacrimile
prelingându-i-se pe față. Nu-și amintea când o îmbrățișase ultima
oară fratele ei.

* * *

Șeriful Farley n-a fost la fel de iertător ca Lindsey dar, în fond, nici Stuart nu era fratele lui. În cele din urmă, s-au emis mandate de arestare pentru Gus și Ray, iar Stuart a fost acuzat de conspirație și obstrucționarea justiției. În plus, șeriful a sugerat ca Stuart să rămână în custodie la închisoare, până când erau arestați ceilalți doi, ca să fie totul în regulă.

Prin urmare, Lindsey s-a întors la Silver Creek Ranch abia după căderea întunericului. Prin aer plutea miros de lemn ars,

făcând-osă se gândească la Will cu dor. Săptămâni de zile îl avusesese alături, ca să-i vorbească și să i se confeseze. Deși ezita să recunoască, o ajutase să suporte atâtea greutăți și-i ușurase povara. Iar acum era din nou singură.

Dintr-o dată, își dădu seama că trebuia să-l vadă.

Inventă mai multe pretexte, toate perfect justificate. Îi datora scuze și voia să-l anunțe despre arestarea lui Stuart, ca să nu afle din zvonurile locale. În plus, avea de făcut o ofertă în legătură cu Claxton Ranch.

Simple scuze, desigur.

Adevărul era că îi ducea dorul teribil și, în acel moment, nimic nu părea mai important decât să-i vadă din nou chipul, zâmbetul. Și să-i audă glasul.

* * *

Era aproape miezul nopții când Will auzi autoheviculul care se apropia.

Nu avea somn. La naiba, nu mai închisese ochii de două nopți. Se gândea la Lindsey încontinuu, clipă de clipă.

Stătea cu picioarele rezemate pe balustrada verandei late care înconjurat pe trei laturi casa principală a fermei Lazy W. Acum și le coborî, așteptând până când recunoscă camioneta lui Lindsey. Se ridică surprins și coborî până la baza treptelor.

Lindsey traversă curtea, apoi se opri. În întuneric, nu putea să-i vadă expresia, dar îi simțea încordarea.

– Ai întârziat prea mult în oraș, Lindsey, spuse Will, încrușișându-și brațele pe piept, rezemat de balustrada scării. Nu mi se pare prea prudent.

– Am să-ți vorbesc.

– Atunci, intră.

Vorbea cu glas sigur, deși numai sigur pe sine nu se simțea. Întorcându-se, intră în casă, iar Lindsey îl urmă.

– Ai mai fost vreodată la Lazy W? o întrebă el, mai mult ca să nu tacă.

– Nu. Este...

– Este o fermă mai puțin tipică. Proprietarul n-a locuit nicio dată aici. Vine doar ocazional, din Denver, ca să vadă cum merg lucrurile.

Mergând până în centrul camerei, Lindsey privi în jur, la lambruriile de cedru și tavanul susținut pe grinzi. Trăgea de timp și o știau amândoi.

– Despre ce voiai să vorbim, Lindsey?

În sfârșit, se întoarse cu fața spre el, dar nu scoase o vorbă.

Will înțelese. Erau atât de mult despre care aveau de vorbit. U ce să înceapă?

Într-un târziu, Lindsey spuse:

– Am venit să te întreb dacă te mai interesează să cumperi Claxton Ranch.

Declarația ei îl luă pe nepregătite – deși știuse că aveau să ajungă în cele din urmă și aici. Lindsey era încăpățanată, dar nu și proastă. Totuși, nu se așteptase să facă atâta drum în toiul nopții numai pentru a-i spune că se răzgândise în legătură cu vânzarea unei părți din fermă.

Se întâmplase ceva.

Will se duse la bar. Era rândul lui să temporizeze.

– Bei ceva?

– Nu.

Lindsey își încrucișă brațele pe piept, parcă proptindu-se mai bine pe picioare, în mijlocul încăperii.

– Te mai interesează Claxton Ranch sau nu?

Cu toată sinceritatea, Will nu mai știa ce să răspundă. Claxton Ranch nu i se mai părea o problemă atât de importantă. Altceva,

altcineva, însemna mult mai mult pentru el. Iar Lindsey stătea în fața lui, așteptându-se ca el să se repeadă la ocazia de a răscumpăra pământurile familiei.

Punând jos sticla pe care se pregătise s-o destupe, Will se rezemă de bar.

– Ce s-a întâmplat, Lindsey?

– Ce te face să crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

Încerca să vorbească pe un tot nonșalant, dar nervozitatea din voce o trăda.

Will râse scurt.

– Acum trei zile, m-ai dat afară de pe proprietatea ta fiindcă-ți făcusem o ofertă pentru pământul ăla.

Lindsey era vizibil jenată; își îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

– Nu te-am dat afară...

Dar Will continua doar s-o privească, știind că în cele din urmă avea să-i spună.

– Bine, se înduplecă ea, aranjându-și firele de păr care-i scăpaseră din coada împletită. Te rog să mă scuzi pentru seara aceea. Am greșit.

– Ba bine că nu...

Will așteptă o clipă, lăsându-și cuvintele să-și facă efectul, înainte de a adăuga:

– Dar... fusese o noapte obositoare. De la cap la coadă.

Lindsey roși, mutându-și privirea. Era clar că și ea își amintea la fel de bine cele două ore dinaintea incendiului.

– Și-acum, continuă Will, vreau să știu de anume te-a făcut să te răzgândești.

Luând o statueta de lemn sculptat, Lindsey o examinează câteva momente înainte de a răspunde.

– Am început să-mi revizuiesc finanțele...

– Adevărul, Lindsey.

Îi aruncă o privire, cu o străfulgerare de furie în ochii ei verzi.

– A, nu mă îndoiesc că ai nevoie de bani, dar te cunosc prea bine ca să cred că asta e tot.

Lindsey mai ezită doar un moment, după care se așează pe o canapea din apropiere. Părea ajunsă la capătul puterilor.

– Bine, despre Stuart e vorba. Vreau să cumpăr și partea lui.

O privi surprins.

– Parcă-i promiseseși tatălui tău că nu vinzi.

– I-am promis.

Trase adânc aer în piept.

– Dar a greșit cerându-mi promisiunea asta. Iar eu am greșit acceptându-i-o.

Will nu mai putea sta la distanță. Se așează lângă ea, luându-i mâna într-a lui. Lindsey nu se împotrivi.

– Spune-mi, îi ceru el.

Mai ezită un moment, apoi oftă.

– Stuart provocase accidente, spuse ea, rezemându-se de spătar, cu ochii închiși. L-a angajat pe Gus ca să ne taie gardurile și să fure transporturile de hrană. Iar apoi... situația a scăpat de sub control.

Will îi ascultă explicațiile despre înțelegerea dintre Stuart și Gus și felul cum de acolo se ajunsese la provocarea incendiului, urmată de arestarea lui Stuart. La sfârșitul relatării, Lindsey se ridică din nou în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept și ochii aprinși, dar uscați.

– Asta e tot.

– Îmi pare rău, Lindsey.

Îi înlătură cuvintele cu un gest.

– Cel puțin, Stuart a sfârșit prin a spune adevărul. Iar acum trebuie să suporte consecințele.

Will ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, dar se îndoia că Lindsey avea chef de așa ceva în acel moment.

– Deci, continuă ea, ne întoarcem la motivul pentru care vreau să vând o parte din fermă.

Ezită. Se simțea deslușit că nu-i era deloc ușor.

– Când totul se va termina, vreau să cumpăr partea lui Stuart și să-l las liber. Să-i dau șansa de a se realiza așa cum consideră el.

Will își turnă două degete de scotch, se opri, apoi mai adăugă puțin.

– Trebuie să mă gândesc, Lindsey.

– Înțeleg.

În vocea ei se simțea o undă de iritare.

– Parcă spuseseseși că oferta rămâne deschisă.

– Situația s-a schimbat...

În primul rând, pentru că acum o dorea pe *Lindsey*, fără alte complicații. Nici pământul și nici fratele ei. Iar dacă lua ferma Claxton de la ea, Lindsey n-ar fi fost niciodată sigură că o iubea cu adevărat, sau îi era doar recunoscător pentru că-i restituise pământul familiei.

– Am nevoie de puțin timp.

Lindsey își încrucișă brațele pe piept, susținându-i privirea.

– Cât?

– Nu sunt sigur, clătină din cap Will. Două zile, să zicem...

Un moment, Lindsey nu răspunde.

– Bine. Îți acord două zile. După aceea, voi aduce la cunoștința tuturor că pământul e scos la vânzare.

Will dădu din cap:

– Mi se pare cinstit.

– Ei, atunci... cred că e timpul să plec.

– Probabil ar fi mai bine.

Dacă nu pleca imediat, Will nu era sigur că avea s-o mai lase afară din casă.

- Te conduc.
- Nu e nevoie. Știu drumul.
- Sunt convins.

Venind lângă ea, o cuprinse cu un braț pe după umeri. Nu era cea mai bună idee, însă orice altă variantă părea de neconceput.

- Dar Gus și Ray sunt încă prin zonă.

Lindsey dădu să obiecteze, însă Will îi apăsă buzele cu un deget, înainte de a coborî capul pentru un sărut scurt. Mai mult nu îndrăznea.

- Nu discuta cu mine.

Prin cine știe ce minune, Lindsey se supuse.

* * *

Stând la fereastra din față, Lindsey se uita cum dispăreau luminile de poziție ale camionetei lui Will. O însoțise până la Silver Creek Ranch și așteptase s-o vadă intrând în casă, înainte de a pleca. Dar n-o mai sărutase, n-o mai atinsese, nici măcar nu mai coborâse din mașină. Probabil că era mai bine așa.

Vizita la el îi consumase toată energia. Prezentarea scuzelor, oferta de vânzare a fermei Claxton... Se așteptase ca Will să se repeadă imediat s-o înhațe. N-o făcuse, iar asta o nedumerea. Dar era prea obosită, prea zăpăcită, ca să se mai gândească la ceva în noaptea aceea.

Lăsând perdeaua să cadă la loc, se întoarse spre antreu. Pe la jumătatea camerei, o mână masivă îi acoperi gura.

- Măi, măi, scrâșni un glas grețos de familiar, în timp ce Lindsey simțea țeava unei arme înfiptă în coaste. Dacă asta nu-i aia care strică jocurile...

Capitolul 13

Cu o tresărire, Will se trezi.

În sfârșit reușise să adoarmă, pentru prima oară după atâtea zile, iar acum îi bătea cineva cu pumnul în ușă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora patru dimineața. Cu o înjurătură, azvârli pătura de pe el și porni spre scară.

– Vin acu'! strigă, în timp ce bubuiturile cotinuuau.

În bucătărie, aprinse lumina de pe verandă. După ce aruncă o privire afară, deschise smucit ușa.

– Ce naiba cauți aici?

Eric păși înăuntru.

– Avem probleme.

– Sper că nu e cine știe ce fleac...

– Am găsit hârtia asta prinsă pe ușă, când am ajuns acasă, îl întrerupse barmanul, întinzându-i o foaie. E de la Gus. A răpit-o pe Lindsey.

Will simți un fior de gheață pe șira spinării.

Făcând un efort să ia hârtia din mâna lui Eric o citi repede.

Mesajul era scurt și clar. Gus și Ray o țineau pe Lindsey prizonieră într-o cabană veche de lângă Black Hills. Cereau provizii

pentru două săptămâni, trei cai și zece mii de dolari bani gheață. Will trebuia să vină singur, călare. Altfel, n-avea s-o mai vadă pe Lindsey niciodată.

Pe foaie era lipită cu scotch o șuviță de păr roșu.

Al lui Lindsey.

Will făcu hârtia ghemotoc, simțind că îl cuprindea o mânie turbată.

– Nenoroci..

– Dom'le, nu te repezi, îl temperă Eric. Știu că vrei să te repezi într-acolo ca un cavaler în armură albă, dar trebuie să te gândești bine.

– Pe dracu!

Și, înhățând o pereche de coburi din antreu, Will porni spre biroul lui.

– Gândește-te bine ce faci, continuă să-l avertizeze barmanul, urmându-l.

– Mă gândesc.

Numai gândul la mâinile lui Gus atingând-o pe Lindsey făcea să-l spintece cuțite de furie. Aruncă pe birou coburii și se întoarse spre rastelul de armament. După ce luă o carabină Winchester, înșfăcă o cutie cu cartușe calibru .30-06 din sertarul de sub rastel.

– Mă gândesc s-o scap pe Lindsey nevătămată.

– Și crezi că asta e calea cea mai bună?

Will puse pușca și muniția pe birou.

– Ai tu altă idee?

– Mda, să-l lăsăm pe șerif s-o rezolve.

Deschizând sertarul biroului, Will scoase Colt-ul pe care-l ținea acolo pentru cazuri de urgență.

– Până în oraș e o oră cu mașina, spuse el, în timp ce încărca revolverul, iar de-acolo până la cabana aia, încă vreo oră.

Închizând butoiul, își înfipse revolverul la centură.

– Până ajungeti acolo tu și șeriful, eu o am pe Lindsey înapoi.

– Sau vă găsim morți pe amândoi.

Will se opri, întorcându-se cu fața spre el.

– N-o las în mâinile ăluia nici o secundă mai mult decât sunt nevoit.

– Și dacă te omoară pe tine mai întâi? Atunci, de ce-o să mai fii bun?

Se gândise și la asta – cam două secunde...

– E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

– Ce-aș putea face ca să te conving să asculți de glasul rațiunii?

Will nu-i mai dădu atenție. Împingând într-o parte scaunul de la birou, trase în lături covorașul care acoperea seiful din podea și se lăsă pe bine să deschisă ușa grea de fier, cu cifru.

Înăuntru se afla toată puterea lui de negociere.

– La dracu'... murmură Eric în spatele lui. De unde naiba știa Gus că ai atâta bănet?

Scoțând sacii cu bani din seif, Will îi aruncă pe birou.

– Nu era prea greu să ghicească.

Trânti ușa la loc și răsuci încuietoarea.

– Oamenii mei sunt plătiți în fiecare zi de vineri. Și preferă banii în mână.

Ridicându-se, începu să îndese banii în coburi.

– Doar nu crezi că Gus o să ți-o predea? întrebă Eric, apropiindu-se. Cu sau fără banii ăștia.

În timp ce-și arunca pe umăr coburii, Will ridică privirea spre el.

– Tocmai de-asta mi-am luat-o pe dânsa, spuse el, dând să-și ia carabina.

Eric o înhăță primul. Will îl privi încruntat.

– Nu mi te pune de-a curmezișul, barmane...!

– Dacă insiști să fii un dobitoc, vin și eu cxtine.

– Dă-mi pușca.

Eric își agăță arma pe umăr.

– Chestia asta n-o să-ți folosească la nimic. Sau, cel puțin, nu de-aproape. O să-l trimitem pe unul din oamenii tăi după șerif, iar eu vin cu tine.

– Habar n-ai să călărești. Ai să mă faci să-ntârzii.

– Da, da' trag ca focu'. Leagă-mă de șa dacă altfel nu se poate, da' ia-mă cu tine acolo. Am să te-acopăr dintre copaci. Și ai grijă ca Gus să onoreze târgul.

Will ezită, măsurându-l cu privirea, apoi dădu din cap. La urma urmei, era în joc viața lui Lindsey și orice ajutor devenea neprețuit.

– Să mergem.

* * *

Lindsey era chinuită de dureri.

Cu mâinile și picioarele legate, cu un căluș în gură, zdruncinată în bena de metal a camionetei, nu avea nici o posibilitate de a se sprijini sau a se feri de lovituri. Nu putea decât să încerce să-și țină capul sus. De cele mai multe ori nu reușea nici măcar atâta lucru, iar capul i se lovea atât de tare încât ochii i se umpleau de lacrimi la fiecare hurducătură.

N-avea idee de cât timp mergeau. Părea o veșnicie, toată viața ei concentrându-se în acea călătorie dureroasă și rece. Dar, în pofida durerii, nu voia ca mașina să se oprească. Mai mult decât orice se temea de ajungerea la destinație.

Când camioneta frână în sfârșit, tăcerea neașteptată aproape o asurzi. Ca de la o mare distanță, auzi portierele deschizându-se, și închise strâns ochii.

Portierele se trântiră la loc.

Lindsey deschise ochii din nou, pentru a-l vedea pe Gus aplecat asupra ei, rânjind.

– A venit vremea lecției, păpușel.

O apucă de braț, iar pe Lindsey o cuprinse panica. Scuturând violent din cap, își smuci brațul legat. Gus râse, cu un hohot gros, gutural, care-i făcu pielea să se încrețească pe trup.

Ray apăru și el alături.

– Bă, da' știu că asta are snagă-n ea...!

– Mhm. Îmi place femeile sălbatece. Așa, te distrezi mai mișto când le-mblânzești...

Din nou râsul acela, făcând bila să se ridice în gâtul lui Lindsey.

Trebuia să scape.

– Cât o mai fi pân-apare iubițelu' ei? se întrebă Ray.

Auzind că vorbeau despre Will, Lindsey rămase nemișcată. Aveau să-l atace și pe el, iar asta o speria mai tare ca orice.

– Pariez că și ea se-ntreabă același lucru.

Gus își scoase pistolul de la centură și îl agită în direcția ei.

– Nu-i așa, dulceață?

Gândurile lui Lindsey erau în plin tumult, încercând să învingă teama care amenința s-o copleșească. Indivizii aceia voiau s-o omoare. Să-l omoare și pe Will. Și nimic în lume nu părea să-i poată opri.

– Am lăsat o scrisorică pentru erou, continuă Gus. O să dureze un timp, poate înc-o oră, două, da' o să vie el acilea.

Ridică mâna, scărpinându-se la obraz cu țeava pistolului.

– Firește, atuncea pentru tine o să fie prea târziu.

Ascultându-i, Lindsey își simți frica transformându-se în furie. O furie tăioasă, fierbinte, care-i limpezea judecata. O foloseau ca momeală, și nu-i putea lăsa să reușească. Într-un fel sau altul...

– Du-o-năuntru, ordonă Gus, îndepărtându-se de camionetă.

Lindsey începu să se zbată, în timp ce Ray încerca s-o apuce de braț. După câteva momente de eforturi, Ray coborî tâblia benei, înjurând, și se urcă în camionetă. O apucă de păr și o ridică în capul oaselor.

Lacrimi de durere și furie îi împăienjeniră vederea.

– Sau te dai jos d-aici-șă cu binele și fără mofturi, o amenință Ray, sau te târăsc de păr. Ai înțeles?

Lindsey dădu din cap. Înțelegea prea bine.

Ray coborî, apoi o trase după el și și-o aruncă pe umăr, dându-i o palmă la fund.

– Așa mai merge.

Lindsey abia reuși să nu verse.

În cabană, Ray o puse jos, iar Gus îi scoase călușul din gură.

– Și-acum, e timpul să-nvățăm ce-i aia buna creștere...

Lindsey își adună cu nesaț saliva în gâtlej și-i trânti o flegmă în plină mutră.

– Făăă...!

Gus îi arse un dos de palmă, doborând-o la podea.

– Mai fă tu o dată fenta asta, curvo, o preveni el, amenințând-o cu degetul, și-o să am grijă nimenea să nu se ai uite de două ori la muianu' ăst-al tău drăgălaș!

– Mai apropie-te tu o dată de mine, i-o întoarse Lindsey mârâind, și-am să mușc.

Ray râse, dar se potoli imediat, când Gus îi aruncă o privire ucigătoare.

– Dezleagă-i picioarele.

– Mda, Ray, repetă Lindsey, întinzându-și-le. Hai și dezleagă-mi picioarele.

– Nu mă prea... încep Ray, cu o privire neliniștită spre Gus.

– Dezleagă-i-le.

Ray se lăsa pe vine, iar Lindsey rămase absolut nemișcată, în așteptare. Știam amândoi ce urma. Funia căzu, și în clipa următoare piciorul lui Lindsey se repezi înainte, nimerindu-l pe Ray într-o parte a capului.

Cu un urlet, Ray se smuci înapoi, ținându-se de yreche. Scoase un pistol de la centură, îndreptându-l spre ea.

– Hai, mă, s-o omorâm acuma și să terminăm odată.

Adunându-și curajul, Lindsey zâmbi ademenitor:

– Așa-așa, Ray, haide... apasă pe trăgaci.

Chipul lui Ray se înroși.

– Când ți-oi...

Gus îi dădu peste pistol, chiar când începea să apese trăgaciul.

– Cretinule, tocmai asta vrea și ea să faci!

Înjurând, Ray se retrase, apoi se întoarse spre fereastră, la auzul unor cai de afară.

– Gus, a venit cineva...

* * *

Will își struni calul Appaloosa în capătul unui drum forestier vechi care pornea spre coline. Călăriseră în galop mai bine de o oră, și începeau să simtă oboseala, atât oamenii cât și animalele.

Venind din urmă, Eric se opri lângă el.

– Aici e?

Will dădu din cap.

– Aici te oprești tu. Cabana e la vreun sfert de milă mai încolo, pe drumul ăla.

– Slavă Domnului, gemu Eric, lăsându-se să lunece din șa. Cred că-n viața mea n-am să mai umblu normal.

– Îți las cinci minute avantaj, spuse Will, uitându-se la ceas. Mergi paralel cu drumul, dar rămâi camuflat.

– S-a marcat, confirmă Eric. Baftă.

– Și ție.

Eric o luă la fugă spre copaci, dispărând sub coroanele brazilor Ponderosa.

După ce așteptă să treacă timpul stabilit, Will își mână calul spre drum. Porni încet, ducând de dârlogi ceilalți trei cai, atent la orice sunet sau mișcare suspectă.

Apoi, auzi împușcătura.

Reacționă înainte de a avea timp să gândească, îndemnându-și calul la galop. În câteva secunde, ajunse într-o poieniță unde se afla o cabană mică și dărăpănată. Trase de căpăstru, oprind de-a valma toți cei patru cai.

– Da' știu c-ai alergat ceva, cowboy...

Glasul plin de ură spulberă tăcerea, iar Will își duse mâna la Colt.

– Eu n-aș face-o...

Gus ieși din cabană, ținând un revolver îndreptat spre capul lui Lindsey.

– Dacă nu vrei s-o vezi că pierde mai mult de câteva ore de somn...

Will privi ochii lui Lindsey, citind în ei tot ceea ce iubea la ea. Furia și hotărârea. Mândria ei îndărătnică. Și curajul.

Avea s-o scape din acea primejdie.

Lindsey păru să-i citească gândurile, căci dădu din cap aproape imperceptibil.

- În regulă, Gus...
- Will ridică mâna de pe pistol.
- Sunt aici și am adus tot ce mi-ai cerut.
- Lăsa să cadă funia celor trei cai cu provizii și se retrase cu câțiva pași.
- Ia-i, îi spuse Gus lui Ray.
- Acesta înaintă prudent și ridică frânghia.
- Aveți acolo mâncare și apă pentru două zile, continuă Will, în timp ce Ray examina coburii șeilor. Luați-le și plecați.
- Nu văd nici un ban, observă Ray.
- Unde-s lovelele, cowboy?
- La mine, răspunse Will, punând mâna pe coburii propriei lui sei. Aici sunt.
- Aruncă-le jos.
- Will clătină din cap.
- Mai întâi dă-i ei drumul.
- Și dacă în loc de-asta o-mpușc? replică Gus, apăsând țeava pistolului pe capul lui Lindsey, care tresări.
- Bine...
- Aplecându-se, Will desfăcu sacii.
- Ai câștigat.
- În timp ce-i arunca pe jos, se rugă ca Eric să fie un ochitor atât de bun pe cât se lăudase.
- După ce luă coburii, Ray deschise clapeta unuia și rânji.
- Aicea-s, Gus.
- Perfect, cowboy, dă-te jos, ordonă Gus, gesticulând cu pistolul spre Will.
- Will ezită, știind că descălecând ar fi pierdut orice avantaj îi mai rămăsese. Dar nu avea încotro. Gus ținea în mână toate atuurile.

Coborî din șa, iar Ray luă frâul calului Appaloosa și îl aduse spre Gus.

– Și-acuma, mergem noi la o plimbărică... spuse acesta, împingând-o pe Lindsey spre cal.

– Nu așa ne-am înțeleș, protestă Will, deși se așteptase. Ți-ai primit banii. Acum, dă-i drumul.

– Doar nu credeai c-o să uităm ce ne-ai făcut? Tu ne ești dator nouă, cowboy. Și noi ne-ncasăm întotdeauna datoriile. Înplus, continuă Gus, arătând cu pistolul spre Lindsey, încă nu ne-am luat porția.

Insinuarea lui Gus îi provocă lui Will un val de furie, dar se stăpâni. Nu folosea la nimic și i-ar fi putut costa pe amândoi viața.

Ray ridică o scară a șei de pe Appaloosa și i-o pregti lui Lindsey.

– Pune picioru-aici-șă.

– Cum vrei să încalec cu mâinile legate la spate? întrebă Lindsey.

– Taci și urcă.

Lindsey îl privi pe Gus încruntată, dar se supuse, ridicând stângaci piciorul în șa. În timp ce Ray o împingea de la spate, aruncă o privire scurtă spre Will și văzu că se ivise ocazia. Gus făcuse o greșeală.

În timp ce Ray o îndrepta în șa, Lindsey îl privi în ochi și lovi scut cu cizma, nimerindu-l direct în bărbie.

Will sări înainte și plesni calul pe crupă, făcându-l s-o ia la goană spre copaci.

Cu un muget, Gus ridică arma, dar detunătura unui foc de pușcă și zgomotul glonțului înfipt în pământ, lângă picioarele lui, îl făcură să se răsucească în loc, cu fața spre pădure. Will se repezi asupralui.

Se prăvăliră într-un vâlmășag de membre și praf. Will își dădu frâu liber furiei.

Totul se termină imediat, mult mai repede decât ultima dată când se luptase cu Gus. Poate din cauza adrenalinei, sau a spaimii pentru Lindsey prin care trecuse... Oricum, primul lucru pe care-l știu fu că Eric îl trăgea înapoi de pe individul aproape leșinat.

– Ajunge, spuse barmanul. Gata, că-l omori.

Will, se retrase cu mâinile tremurându-i, conștient că fusese la un pas de a-l sugruma. Apoi își aminti de Lindsey și se întoarse.

– Unde-i...

– Aici.

Lindsey stătea călare, legată încă, mânând calul spre ei cu picioarele.

Will parcurse distanța care-i despărțea, iar Lindsey își aruncă un picior peste oblâncul șei și se lăsă să alunece în brațele lui.

Se simțea bine. Se simțea întreagă. Se simțea vie.

Capitolul 14

Lindsey își bea în liniște cafeaua.

Terminase micul dejun cu un sfert de oră în urmă, dar nu se grăbea să înceapă munca. Nici chiar razele soarelui de dimineață, intrând pe fereastra bucătăriei, nu reușeau s-o bine-dispună.

Trecuseră trei zile de la arestarea lui Gusși Ray. Trei zile fără nici o veste de la Will.

Știa că n-ar fi trebuit să mai aștepte nimic de la el. În fond, îi salvase viața. Ce i-ar fi putut cere mai mult?

Și totuși, Lindsey voia mai mult decât atât. Incomparabil mai mult. Când Will o adusese acasă, o sărutase – un sărut prelung, dulce, plin de făgăduieli. Sau, cel puțin, așa i se păruse ei.

Și, de-atunci, nu-l mai văzuse.

– Lindsey, ia vino-aici...

Ridică privirea spre un muncitor care apăruse în ușă.

– Ce s-a întâmplat?

– Păi...

Omul ezită, aruncând o privire în spate, înainte de a răspunde.

– Mai bine vino să vezi cu ochii tăi.

Curioasă, Lindsey îl urmă în curte.

Pe alee se apropia o coloană de mașini și camioane, lungă cât vedeai cu ochii. Lindsey rămase buimăcită, în timp ce primul camion se oprea în fața ei.

Din cabină coborî Will.

– Bună dimineța, Lindsey.

La vederea lui, inima îi tresări în piept.

– Bună dimineța...

Alt răspuns nu-i trecea prin minte.

Privi cum autovehiculele veneau pe rând în spatele lui Will, parcând oriunde găseau câte un loc. Din mașini coborau diverși oameni – locuitori ai orașelului și ai fermelor învecinate. Lindsey îi cunoștea aproape pe toți, dar existau și câteva chipuri noi.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Will.

Înainte ca acesta să-i răspundă, Dory Westman se înghesui în fața lui, cu o oală cât toate zilele.

– Neața, Lindsey, pot să folosesc și eu bucătăria ta puțin?

– Ăă, sigur...

Ce altceva să răspundă, când una dintre cele mai prestigioase doamne din comitat apărea în ușa ei la crăpatul zorilor?

– Poftește...

Dory porni spre casă, urmată de un șir întreg de femei, toate ducând cratițe și platouri și salutând-o pe Lindsey din mers.

Lindsey se întoarse spre Will, care zâmbi, împingându-și pălăria pe ceafă.

– N-o lua în seamă pe Dory, spuse el. Trebuia să aștepte până-ți ceream permisiunea.

– Permișiunea? Will...

Făcu un pas spre el, gata să-l strângă de gât dacă nu începea odată să-i explice.

- Păi, spuse Will, uite cum e...
- Bună, Lindsey, îl întrerupse Eric, apărând alături cu un zâmbet enorm. Ce faci?
- Eric, ne deranjezi, îl opri Will. Tocmai voiam să-i explic ce căutăm aici.
- A, scuze. Credeam că partea asta ați rezolvat-o deja.
- Nu încă, replică Will, înainte de a se întoarce din nou spre Lindsey. Uite cum e... Am venit aici din mai multe motive. Mai întâi...
- Întoarse un moment capul spre grupul de bărbați care se adunaseră în spatele lui.
- Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor ca să-ți construiești un hambar nou.
- Năucită, Lindsey așteptă un moment înainte de a răspunde.
- Vrei să spui, o...
- Ezita să pronunțe cuvântul, de teamă că înțelesese greșit.
- O clacă?
- Mda, o clacă de modă veche, răspunse Eric. Construirea colectivă a unui hambar.
- Nu-mi vine să cred... Vreau să zic, cum ați... Nu vă pot cere așa ceva, nici unuia dintre voi.
- Nici nu e nevoie să ne-o ceri, Lindsey, replică Will. Suntem aici fiindcă vrem să te ajutăm. Nu ți se pare normal?
- Din grupul care-l înconjura se ridică un cor de murmure afirmative. Lindsey simți că i se umpleau ochii de lacrimi. Nu mai știa ce să spună.
- Ajunge să spui „vă mulțumesc“, zise Will, ghicindu-i din nou gândurile.
- Lindsey zâmbi.

– Vă mulțumesc. Și, da, vă rog, avem nevoie de ajutor. Oamenii mei vă stau la dispoziție.

Eric îi dădu lui Will un ghiont.

– Zi-i și restul.

– Restul? repetă Lindsey, întorcându-se spre Will.

– Al doilea motiv pentru care suntem aici.

Will zâmbi și făcu un pas spre ea, moment în care Lindsey simți că o apăsa ceva în piept.

– Am venit la o nuntă.

Lindsey se retrase, derutată.

– La o nuntă...?

– Vrei să te măriți cu mine, Lindsey?

Îi venea să se arunce cu brațele pe după gâtul lui. Nu mai suporta să-și nege sentimentele față de acel om. Nu mai suporta singurătatea. Totuși, clătină din cap.

– Am mai discutat o dată asta...

Will scoase o foaie de hârtie și i-o întinse.

– Poate așa va fi puțin mai clar.

– Ce-i asta?

– Citește-o.

Ezitant, Lindsey privi coala. Era un document legal, un titlu de proprietate mai exact.

– Nu înțeleg, răspunse ea, revenind cu privirea spre Will.

– Hârtia asta te declară unica posesoare a fermei Silver Creek. A întregii proprietăți, inclusiv fosta Claxton Ranch.

– Poți face așa ceva?

– Am și făcut-o. Iar acum nu mai încap nici o îndoială asupra motivului pentru care te doresc. Te iubesc. Numai tu contezi pentru mine.

Lindsey privi în jur, spre chipurile care așteptau un răspuns.

- Am adus și un pastor, anunță Eric.
- Nici nu știu ce să spun...
- Făcând un pas înainte, Will îi luă mâna.
- Spune da.

Când ridică privirea spre ochii lui întunecoși și sexy, Lindsey citi acolo adevărul. Will o iubea. Când se întâmplase? Când începuse? Sau poate o iubise dintotdeauna, și doar ea fusese oarbă să nu vadă...?

– Amândoi am fost orbi, continuă Will. Întotdeauna ai fost cea mai bună prietenă a mea, iubirea mea. A trebuit doar să treacă un timp până să observ.

Lindsey simți că i se risipea orice rezistență.

– Ai vorbit serios...

Nu era o întrebare.

– Dorești într-adevăr să te însori cu mine. Să fii soțul meu.

Will o cuprinse în brațe.

– Pentru toată viața.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.